

characters (c) Jinroh
art by Bluesapphirez

SupA

Đội trật tự và Những Kẻ Thích Đùa

Thông tin ebook:

Tựa sách: *Đội trật tự Những kẻ thích đùa*

Tác giả: *vohinhnhubongtoi*

Nguồn: *truongton.net*

Ngày hoàn thành ebook: *21/02/2010*

Ngôi Sao Phương Nam là một ngôi trường vô cùng nổi tiếng. Này nhé: Đây là ngôi trường đầu tiên được áp dụng công nghệ dạy học tiên tiến nhất của nước ngoài. Các học sinh của trường nếu không có chỉ số IQ cao ngất ngưỡng thì cũng phải là các công tử, tiểu thư của các nhà quyền quý (không thì tiền đâu mà đóng học phí. hix). Không những thế đây còn là vùng đất nội bất xuất ngoại bất nhập. Vì sao ư??? Các bạn cứ theo dõi thì sẽ rõ.

6h57ph am. Tuy chưa đến giờ vào lớp nhưng tại khu Tự trị của Ngôi Sao Phương Nam, sân trường lặng ngắt như tờ. Đâu đây chỉ còn tiếng lá rơi thật khẽ. Các bạn học sinh thân mến của chúng ta đâu rồi? Họ không đi học sao? ồ không! Họ có đi học chứ. Nhưng tất cả đều có mặt trong lớp và nín thở nhìn ra bên ngoài. Có cái gì đang đe dọa họ vậy nhỉ? Đây rồi. Con quái vật khủng khiếp nhất của mọi thời đại đã xuất hiện: Đội trưởng đội GTT đã có mặt. (GTT = giữ gìn trật tự trị an). Cùng lúc này một nhân vật kì lạ cũng xuất hiện tại cổng trường. Đó là một chàng trai cao lớn, có vẻ ngoài như một tải tử điện ảnh. Anh chàng bước vào khu tự trị với một vẻ mặt cau kính. Miệng không ngớt lầm bầm:

- Ông già cũng thật là! Tại sao mình lại phải chuyển sang nơi thấp hèn này chứ. Nguyễn Đình Dương này mà phải học cùng với bọn một sách đó sao? Hừm! Để mình quậy vài bữa là lại đâu vào đấy ngay mà.

Hắn - Nguyễn Đình Dương - 16 tuổi, đẹp trai, cao lớn. Con trai độc nhất của Nguyễn Đình Nam - ông vua đá quý. Giỏi ăn chơi hơn học hành. Nếu có một nhận xét về hắn thì chỉ có đúng một câu: Phá gia chi tử!!! Ngày hôm nay theo mệnh lệnh mà cha hắn ban xuống thì hắn phải mò tới khu tự trị của Ngôi Sao Phương Nam - nơi chỉ dành cho những con một sách nhà nghèo (đấy là hắn nghĩ thế). Hắn không thể ngờ rằng tại đây hắn đã gặp một con người làm thay đổi cả đời hắn.

Sáng nay nó đã không được vui. Cái xe địa hình chết dẫm của nó bỗng dung phản chủ khiến nó không những muộn học mà còn mất toi một khoản tiền ngu xuẩn. Nó ngao ngán nhìn vào sân trường. Giờ này thì bọn học sinh đi trễ đã có mặt hết trong lớp rồi còn gì. Biết phạt ai bi giờ! Nhưng bỗng nhiên mắt nó sáng lên. Kia rồi! Một thằng ngốc vẫn đang lơ xớ giữa sân trường. Nó lao như tên bắn tới chỗ con mồi tội nghiệp (cái này thì chưa chắc à ngen) với công phu đặc thù của phái thiếu lâm: Món Sư Tử Hồng:

- Đứng lại! Này Bạn kia! đứng lại!

Trái với tưởng tượng của nó. Con mồi tội nghiệp ko hề tỏ ra sợ hãi như nó vẫn thường thấy. Hắn điềm nhiên liếc nó bằng nửa con mắt:

- Có chuyện gì vậy? Nhóc Lùn?

Cái gì??? Nó có nghe nhầm không nhỉ? Từ thừa cha sinh mẹ đẻ tới giờ chưa có ai dám gọi nó là nhóc lùn cả. Vậy mà hôm nay có kẻ dám động vào nỗi đau của nó cơ chứ. Nó tái mặt hết lên:

- Ngoáy tai nghe cho rõ đây: Tôi là Hoàng Thu Dung - Đội trưởng đội GTT. Tôi không phải Nhóc Lùn. Thứ hai tôi phạt bạn vì tội đi học trễ. Thứ ba tôi phạt bạn vì tội nhục mạ người thi hành công vụ theo điều 2 của Kỉ Luật Thép. Rõ chưa???

- Hấn trở mặt nhìn, cái con bé có mặt mét mét này là ai mà dám lớn tiếng với hấn nhỉ? Đành rằng trông con bé cũng khá dễ thương với đôi mắt to tròn và khuôn mặt bầu bĩnh. Hay con bé muốn làm quen với hấn? Chết thật ai bảo đẹp trai là một cái tội nhỉ? (Oe! Sến!). Nở nụ cười làm các em ngất ngây con gà tây.

- Nhóc lùn à! Nhóc cũng dễ thương đấy nhưng muốn làm wen với anh thì chưa có cửa đâu!

Khuôn mặt tái mét của nó bỗng chuyển sang đỏ ửng. Hung thần số 1 của GTT mà cũng biết xấu hổ sao? Nhầm to rồi! Ấy là khi nó đang hết sức tức giận. Mỗi khi tức giận mặt của đội trưởng đội GTT lại đỏ ửng lên hết như một quả cà chua chín. Chả vậy mà nó có biệt danh là Dung Cà Chua sao? Xui xẻo thay cho kẻ nào dám gọi cái biệt danh đó trước mặt nó. Con gian giũ của nó có thể sánh ngang với ông ba mươi đang nổi giận. Ấy vậy mà ngày hôm nay có một tên không sợ trời không sợ đất lại dám vuốt râu hùm.

Nhìn vẻ mặt hết tái lại đỏ của nó, hấn khoái chí nghĩ thâm: Con nhỏ này kết mình nặng rồi. Hix! Mình quả là có vẻ đẹp chết người. (Bùn nôn waaaa). Đột nhiên hấn tiến lại gần con bé. Đầu cúi sát đầu, mặt kề mặt, đánh đòn quyết định:

- Với chiều cao này Nhóc Lùn không với tới anh đâu. Nếu ví anh như mặt trăng cao vời vời thì nhóc chỉ là con đom đóm bé xíu mà thôi!

RắccccccKKk!!!!!!! Sợi dây thần kinh cuối cùng của nó đã đứt. Nó gào lên:

- Đồ Băm Trợn!!!!!! Và lao vào đám đá túi bụi. Đầu tiên là món thiết công đầu, sau đó là cả một trận mưa đám đá. Đừng nghĩ nó nhỏ con mà xem thường. Nếu không dẫn túi mấy miếng võ phòng thân thì cách gì nó

đẹp loạn được bọn học sinh nhất quỷ nhì ma này.

Kết thúc viên mãn của cuộc gặp gỡ đầy kịch tính này là.... phòng y tế.

Đâu đó vang lên tiếng xì xào: Tội nghiệp! Con cái nhà ai mà đại dột thế. ở khu Tự Trị mà động vào đội GTT thì chỉ có thiệt thôi. Nom thằng bé bánh bao thế mà phen này chắc tốn ôi tiền phẫu thuật chỉnh hình! (Còn gì là nam nhân vật chính của tui?)

- Khốn kiếp!!!! Con ranh đó là ai? Em nhất định không bỏ qua chuyện này đâu!! Nếu các bạn muốn biết tiếng gào thét điên cuồng đó là của ai thì xin dời gót ngọc đến phòng y tế. Tại đây, một con người có vẻ ngoài như xác ướp Ai Cập đang hùng hổ như muốn ăn tươi nuốt sống kẻ khác. Đừng xem thường, mấy phút trước đây hắn vẫn còn là một hotboy có vẻ ngoài cực kì manly. Nhưng sau trận đụng độ với con nhóc có chiều cao mét một ấy, hắn đã từ thiên nga trở thành vịt gười. Hix! Các fan nữ mà nhìn thấy hắn như vậy thì chỉ có nước độn thổ.

-Đừng nóng! Đụng phải Dung Cà Chua xem như xui xẻo!

-Cái gì? Xui xẻo hả? Đừng hòng! Em sẽ cho nó biết ai mới là người xui xẻo. Anh nhất định phải giúp em!

- Hừ! Anh có bảo không giúp mày đâu. Anh nhất định giúp mày trả mối thù này, sẵn tiện đạp đổ cái đội GTT chết tiệt ấy!

Hắn nhìn người trước mặt ngỡ ngàng: GTT là cái quái gì vậy? Anh Tuấn?

Trần Đức Tuấn năm nay 17 tuổi. Không có vẻ ngoài thư sinh như hắn mà anh ta đẹp trai theo kiểu bùi bụi. Mái tóc dài túm gọn sau ót, nước da rám nắng và nụ cười ấm áp, anh ta có thể xem như hotboy số 1 tại khu Tự Trị. Học giỏi cộng thêm chút tài lẻ nên anh ta rất được lòng thầy cô. Với sự hậu thuẫn của thầy hiệu phó 1, Trần Đức Tuấn cùng vài người nữa lập ra một tờ báo mang tên: Những Kẻ Thích Đùa. Khởi phải nói, đội GTT và Những Kẻ Thích Đùa kình nhau ra mặt.

Ngôi Sao Phương Nam chia làm 2 khu vực. Khu Tự Trị và khu Bất Trị. Khu Tự Trị được điều hành theo kiểu lấy quân trị quân, lấy học sinh trị học sinh dựa vào đội giữ gìn trật tự trị an gọi tắt là GTT. GTT có tất cả 5 thành viên và Hoàng Thu Dung là đội trưởng. Đội GTT có quyền hạn rất lớn ngang ngửa giáo viên. Tức là có quyền buộc bất cứ học sinh vi phạm kỉ luật nghiêm trọng thôi học. Nói như vậy thì đội GTT tha hồ làm mưa làm gió rồi. Ồ không! Để hạn chế quyền lực của đội GTT người có quyền lực tối cao tại Ngôi Sao Phương Nam tức thầy hiệu trưởng đương nhiệm đã ra một bộ luật bắt buộc mọi người phải tuân theo gọi tắt là Kỉ Luật

Thép

Như thường lệ, tuần nào lớp 11A5 cũng được khởi động bằng 2 tiết tự quản. Dù không có giáo viên nhưng trong lớp không hề có một tiếng động. Có được thành quả này tất nhiên phải kể tới công lao của hấn. Hung thần số 2 của đội GTT. Nguyễn Công Tùng. Hấn không đẹp trai nhưng cao ráo, cộng thêm làn da trắng nõn nà cùng đôi kính cận, tất cả tạo cho hấn vẻ ngoài của một công tử chuyên sống trong nhung lụa. Và điều đó làm nên biệt danh - Tùng Baby! Nhưng chớ để vẻ ngoài của hấn đánh lừa. Trong năm thành viên của đội GTT hấn là người nghiêm khắc nhất. Hôm nay cũng vậy, hấn hài lòng nhìn thành quả của mình. cả lớp im phăng phắc không một tiếng động. Tất cả đều chú tâm vào môn học sắp tới của mình. Ngay cả Dung Cà Chua và Hà Điền - thành viên thứ 3 của đội GTT cũng không ngoại lệ. Nhưng cái quái gì thế nhỉ? Ở cuối lớp, Lương Dưa Lê và Dục Bự - hai thành viên tích cực của hội buôn chuyện đang giăng co nhau một tờ giấy.

- Đưa tôi xem cái nào? Ông kẹt sĩ vừa thôi!!! Lương Dưa Lê vừa nói vừa giật phăng tờ giấy trên tay thẳng bạn chí cốt.

Thằng bé có khuôn mặt tròn như quả bóng giật lại giọng đầy vẻ khó chịu:

- Tí nữa ra chơi thì bà xem thoải mái! Giờ thì đưa lại cho tôi, kéo họ biết bây giờ

Cả hai kẻ co người kéo, không hay hung thần đang lừ lừ tới gần.

- Cái gì vậy? Đưa ngay cho tôi! Hấn ra lệnh. Tội nghiệp, khuôn mặt tròn tròn của Dục Bự bỗng trở nên méo xệch. Còn Lương Dưa Lê cũng chả khá hơn là mấy. Mặt con bé tái mét như gà bị cắt tiết.

Cái quái gì thế này??? Tờ giấy, không chính xác là tờ báo trên tay hấn bỗng trở nên run lẩy bẩy cùng với khổ chủ. Nguyên nhân ư? Thì hàng tít to tướng đập vào mắt hấn đã nói lên tất cả

Tin giật gân: Đội trưởng đội GTT hành hung học sinh mới!!!! Bạo lực ngay trong học đường!!!

Đội GTT sẽ phát biểu về việc này ra sao? Nạn nhân đã đâm đơn kiện????

Bỗng chốc hấn cảm thấy lưng áo mình ướt đẫm. Bên cạnh hấn, người được nhắc đến trong báo - Hoàng Thu Dung, khuôn mặt đã trở nên đỏ ửng như cà chua.

- Nào các em! Chúng ta có một bạn mới! Nạn nhân của Dung Cà Chua

xuất hiện nơi cửa lớp cùng với thầy giáo

- Xin chào! Tôi là Nguyễn Đình Dương học sinh mới chuyển từ khu Bất Trị sang.

Dung Cà Chua cảm thấy trời đất bỗng trở nên tối sầm. Nó chưa hết hoảng loạn vì bài báo thì hần đã lù lù mò tới. Nhan sắc của hần tuy có chút tàn tạ nhưng vẫn toát lên một sức hút mãnh liệt. Các ả gà mái ở trong lớp vừa nhìn thấy hần là đã chảy nước miếng hết cả. Riêng nó chỉ hận mình không sao nhào tới bóp cổ hần được. Tay nó nhỏ thật nhưng rất khỏe, đã bóp là có kẻ phải... chết. Mà nào đã xong chuyện, nó nghĩ tới tương lai u ám tại cuộc họp nội bộ của GTT mà phát ớn. Quạ Mỏ chắc chắn sẽ nuốt sống nó!

- Ông trời thật là không có mắt mà? Sao người tốt như mình lại bị hại thế thảm như vậy???? Nó gào lên với bao nỗi uất ức. Ngay lập tức ông trời trả lời nó bằng một xô nước lau nhà bốc mùi. Àoooooooo!!!!!!!!!!!!!!!

À không phải! không phải ông trời mà là hần - tên đáng ghét. Hần đứng trên tầng nhếch môi nhìn nó ướt lóp ngóp như chuột với vẻ mặt - không - còn - gì - đều - hơn!

Nó lao lên tầng với tốc độ tên lửa thế hệ mới. Mặc kệ bộ quần áo sũng nước, mặc kệ mấy đứa học sinh đang nhìn nó như người hành tinh lạ. Túm lấy áo tên đáng ghét, con bé gào lên với mặt âm thanh vô cùng khủng khiếp:

- Mà y tới số rồi! Hãy cầu nguyện cho ba má mà y nhận ra nỗi mà y! Đồ khốn! (quá bạo lực! Hix)

Thoáng tái mặt khi nhớ tới trận đòn lúc sáng, nhưng rất nhanh chóng hần lấy lại phong độ của một tay sừng sỏ:

- Này! Nhóc con, định đánh người ngay giữa ban ngày ban mặt sao? Đừng tưởng nhóc là đội trưởng đội GTT thì thích đánh ai thì đánh?

- Tao không đánh người! Tao chỉ đánh cái thằng chán sống dám tạt nước vào tao!!

-Nhóc con nhìn thấy anh tạt nước vào nhóc à? Ai làm chúng? Hơn nữa, dù bất cứ lý do nào đội GTT cũng không được phép đánh người! Điều 6 Kỉ Luật Thép nhóc quên rồi sao?

Từng câu, từng lời của hần như gáo nước lạnh xoáy thẳng vào mặt nó. Đang hùng hổ, nó xui dần rồi xẹp hần. Nó buông áo tên đáng ghét ra trước sự ngỡ ngàng của mọi người và vẻ mặt đắc ý của hần! Lần đầu đầu thứ

nhất: hấn thắng 1-0!!!

Phạm Hoàng Thành năm nay 17 tuổi. Cao 1m81 nhưng chỉ nặng có 49kg, mũi khoằm, tóc lúc nào cũng chải keo lảng muốt, cộng thêm cặp kính gọng vàng luôn thường trực trên mũi. Về bề ngoài của gã khiến người ta liên tưởng đến một con quạ đeo kính. Chả thế mà người ta gọi gã bằng cái tên: Quạ Mỏ! Con quạ này đã mổ ai là kẻ đó thê thảm. Gã đứng đầu danh sách: Những kẻ khó ưa nhất trường!

Hôm nay trông Quạ Mỏ cực kì đáng sợ. Đôi mắt trợn trừng như sắp rách, chiếc mũi vốn khoằm nay lại càng khoằm hơn. Bọn học sinh nhìn thấy gã mà vãi linh hồn. Không cần bảo chúng tự động tránh xa hung thần số 4 của đội GTT. (Chuyện! Trâu bò nổi điên người xem chết mờ lì!) Gạt phẳng mấy thằng nhãi ló xó cản đường, Quạ Mỏ lao thẳng vào phòng sinh hoạt của Những Kẻ Thích Đùa với vẻ mặt trẻ con phải khóc thét nếu được chứng kiến.

Dực Bự ngồi trong phòng sinh hoạt với gói bim bim trên tay. Hấn vừa nghe ngao đoạn điệp khúc của Một Vòng Trái Đất vừa nhóp nhép nhai bim bim thì cửa phòng bật mở. Tử thần của hấn xuất hiện gào thét:

- Khốn kiếp!!!! Sao tụi mày dám biêu rêu đội GTT??? Tụi mày ăn gan hùm rồi mới dám viết thế???

Quạ Mỏ sấn tới trước mặt hấn hùng hổ. Thằng nhãi ú ớ:

- Em... Em... đâu có! Em... chỉ viết đúng sự thật... thôi mà..

- Sự thật cái đầu mày! Thằng khốn! Mày có tin tao tổng cổ tụi mày ra khỏi trường ngay ngày mai không hả????

Coi! Vẻ mặt của Quạ Mỏ đáng sợ đến nỗi người vững tim nhất cũng phải hét lên kinh hoàng. Dực Bự không hét lên. Hấn chỉ sắp xỉu đến nơi khi khuôn mặt khả ái của gã kẻ sát.

- Anh... Anh biết đây... đó chỉ là tai nạn. Tụi em không cố ý nói xấu đội GTT. Hơn nữa mọi người được quyền biết... sự thật mà..Hấn lấp bắp.

- Tai nạn à??? Mày bêu rêu tụi tao trên báo rồi dám bảo đó là tai nạn hả??? Khốn kiếp! Bài báo của tụi mày chỉ đáng vứt vào sọt rác! Nghe rõ chưa???

Dực Bự tái mặt. Hấn lo sợ nghĩ thầm: Phen này mình chắc hết sống nổi với con quạ này rồi. Nhưng may thay trời không phụ kẻ gian. ý lộn! Trời không phụ người ngay thẳng. Cứu tinh của hấn xuất hiện.

- Phạm Hoàng Thành! Điều 7 chương 2 của Kỉ Luật Thép cho phép chúng tôi viết bất cứ điều gì? Bất cứ chuyện gì về tất cả mọi người. Miễn

sao không sai lệch với sự thật! Phụ trách tờ Những Kẻ Thích Đùa - TRẦN ĐỨC TUẤN xuất hiện.

Gã buông áo trắng nhai béo ịch ra liếc mắt nhìn đôi thủ của mình tóe lửa. Gã rít lên bằng cái giọng the thé:

- Trần Đức Tuấn! Mày đừng tưởng có người đỡ lưng mà vênh váo! Nếu muốn tao thừa sức dẹp bỏ tờ báo chết tiệt này - Bằng chính sức của tao!!!

- Tôi tưởng từ "vênh váo" là độc quyền của cậu chứ??? Ông con gìời? Nếu không phải vì cha cậu là hiệu trưởng trường này thì cái đội GTT của cậu bỏ xó từ lâu rồi!

.....

Thời gian như ngừng lại. Hai con người đối diện nhìn nhau tóe lửa. Không biết có phải định mệnh sắp đặt không mà ngay từ lần đầu tiên gặp nhau tại nhà trẻ, hai thằng vì tranh nhau cái kẹo mút mà đánh nhau mề cả răng. Cho đến khi lên cấp 1, cấp 2 rồi tới tận bây giờ cả hai hễ gặp nhau là thấy khó chịu. Hai người ghét nhau tới mức kẻ này đi khỏi thì người kia xúc đất đổ đi. Thậm chí còn khuyến mãi thêm mấy cân vôi bột khử trùng miễn phí. (Hình như H5N1 đã xuất hiện ở quạ thì phải?) Nhận xét chung cho mối quan hệ của họ là: Không - Đội - Trời - Chung!

Dực Bự nín thở. Hết nhìn anh Tuấn rồi len lén ngó sang Quạ Mỏ, Hấn run rẩy chờ đợi một cơn thịnh nộ nổ ra từ con quạ hình người này. Nhưng trái với tưởng tượng của hấn, Quạ Mỏ đột nhiên không muốn mỏ nữa. Gã bỏ đi sau khi quẳng lại lời đe dọa:

- Hãy đợi đấy! Chuyện này còn chưa xong đâu?

Trần Đức Tuấn cười nhạt

- Cậu đó phải để tôi nói mới đúng!!!

Hôm nay là một ngày... đẹp trời!!! Hình như đối với hấn thì từ lúc tặng cho con nhỏ lùn ấy một xô nước lau nhà thì bầu trời bỗng hiện ra rạng rỡ hơn bao giờ hết. Hấn vô cùng khoái chí khi nghĩ đến bộ dạng thảm hại của con nhóc. Dám động đến Nguyễn Đình Dương này xem như nhóc tới số. Bầu trời trong mắt hấn hiện ra tuyệt đẹp. Nhưng theo thiên ý của tác giả thì bầu trời hôm nay có phần hơi xám xịt. Nhiệt độ cao cộng thêm không khí oi bức như muôn báo trước một cơn dông sắp tới. Hiên nhiên cơn dông này là dành cho hấn.

Hăm hở toan bước vào lớp, bỗng nhiên hấn khựng lại. Có cái gì đó không được bình thường cho lắm. Nhỏ lùn ấy lẽ nào lại bỏ qua việc mình bị hạ nhục. Sự im hơi lặng tiếng đó không giống với tính cách của con

nhỏ. Hấn đẩy cửa bước vào với sự cảnh giác cao độ.

Thấy bóng hấn thấp thoáng bên ngoài, nó nín thở chờ đợi. Cái bầy nó dày công xấp đặt liệu có thành công? Không chỉ một mình nó mà tất cả mọi người trong lớp đều hồi hộp. Vì lẽ gì thì tí nữa sẽ rõ!

- Keeeeet!!!!!! Khi âm thanh nặng nề cất lên thì cũng là lúc chùm giẻ lau bảng rớt xuống đầu hấn với vận tốc chóng mặt. Những tưởng cái vật - vốn có màu đen sau chuyển sang màu cháo lòng vì bụi phấn (Đây là một trong những vật gia truyền mà lớp 11A5 khóa trước truyền lại cho đàn em! Tất nhiên nó đã 2 năm chưa hề biết đến xà phòng và nước sạch) ấy sẽ đập gọn ghẽ trên đầu hấn. Nhưng không!!! Nhờ kinh nghiệm quậy phá bao năm, hấn nhẹ nhàng lách sang bên và chùm giẻ hậm hực hạ xuống dưới nền gạch hoa mát lạnh.

Tám mươi sáu con mắt nhìn hấn đầy vẻ hi vọng. 4 con mắt còn lại ánh lên tức tối. Hấn nhếch mép: Trò trẻ con!!! Tưởng gì chứ trò này hấn xài hoài. Thật thất vọng cho cái đầu ấu trĩ. Nguyễn Đình Dương thản nhiên bước vào lớp. Không quên tặng cho nhóc lùn cái nháy mắt đầy khiêu khích, hấn đâu biết tất cả chỉ mới bắt đầu.

- Phịchchhhhhhh!!!!!! Hấn trượt ngã một cú đau điếng.. Kẻ nào đó đã giở trò khiến nền gạch hoa trơn như mỡ.

1s... im lặng... 2s sau... lớp 11A5 rung chuyển bởi một trận cười kinh thiên động địa. Sau này sử sách chép lại rằng: Trận cười đã gây nên một cơn địa chấn khiến cho cửa kính trong vòng 1km trở lại đột nhiên vỡ nát. Chim chóc lẫn ra ngất xỉu, chó mèo dất nhau chạy trốn. Người người hoảng hốt. Nhà nhà hoảng hốt! Tình thế vô cùng nguy ngập!

Thế mới biết: Cao nhân hữu tắc cao nhân trị! Núi cao còn có núi cao hơn! Người đều còn có người... đều hơn!!!

Hấn bò dậy trong cay đắng. Bọn con gái xúm xít vây quanh an ủi. Ngọc Trang 1 trong 2 hotgirl của lớp xuýt xoa:

- Trời ơi! Dương ngã có đau không?

- Mà y dốt thế! Ngã vậy mà không đau? Bích Loan - hotgirl số 2 của lớp bĩu môi. Nhỏ quay sang hấn tươi cười:

- Dương có cần dầu cao không? Có cần Loan xoa dùm không? Tụi nó thật là quá đáng mà! Dám đối xử với Dương Như vậy? (hình như con nhỏ này cười to nhất thì phải?)

Hấn đáp lại sự vồn vã của tất cả bằng vẻ mặt lạnh nhạt. Cú ngã vừa rồi đã làm tổn thương lòng tự trọng của hấn.

Phía cuối lớp, nó nhìn hấn cười nhạt: Một điều!!! anh chàng bầm trợn ạ!

Bên cạnh, Hà Điền - hung thần số 3 của đội GTT đang gào lên sung sướng:

- Chung tiền cá cược.... Tụi mày ơi!!!!

Nguyễn Công Tùng năm nay mười sáu cái xuân xanh. Kể từ lúc thời mặt ra đến tận bây giờ hấn vẫn chưa có một mảnh tình rách vạt vai. Nói như thế không có nghĩa là hấn bị ế. Số người thích hấn tuy không nhiều nhưng cũng phải kể đến hàng chục. Khốn nỗi! Hung thần số 2 của đội GTT là người có trái tim bằng... đất sét!

Đối với Tùng Baby học là trên hết! Tình yêu hay những thứ đại loại như thế là không cần thiết. Hấn nghe người ta nói đến tình yêu mà như vịt nghe sấm. Tình yêu sét đánh là thứ chỉ tồn tại trong truyền thuyết! Hấn thần nhiên chôi bỏ tình cảm của các cô gái. Những lá thư tình được tuyền thẳng tới thùng rác. Dung Cà Chua đã từng gào lên:

- Mày vô tình vừa vừa thôi! Không thích con nhà người ta cũng đâu cần phải tay như thế?

Hà Điền chỉ cười mai mỉa như nó vẫn làm:

- Ác quá! Coi chừng bị trời quả báo đây!

Nhưng hấn cóc sợ. Tùng Baby sẵn sàng nhô toẹt vào những thứ như thế! Trời quả báo hấn chưa thì không biết. Chỉ biết danh sách nạn nhân của hấn ngày một nhiều thêm. Khổ nỗi! Về thư sinh cộng thêm thái độ phớt đời của hấn luôn gây sự chú ý của các bà các cô.

Hấn rời khỏi lớp trong một tâm trạng khó tả. Không khó chịu sao được khi mà hơn nửa số tiền tiêu vặt tháng này đã vào túi Hà Điền. Chung quy cũng chỉ tại thằng Dương quá kém cỏi. Cái bầy đơn giản của Cà Chua mà cũng mắc phải. Mà đâu chỉ mình hấn. Hầu như cả lớp đều đặt cược cho Nguyễn Đình Dương. Ai bảo danh tiếng quậy phá của gã nổi như cồn tại khu Bất Trị. Nhưng xem ra cũng chỉ là thùng rỗng kêu to. Ngay cả Dung Cà Chua mà còn chịu thua thì sao đối phó nổi đội GTT. Không hiểu Trần Đức Tuấn dựa vào cái gì mà dám lớn tiếng như vậy?

Hầu như các lớp đã về gần hết. Lác đác trong sân trường chỉ còn lại vài người. Không phải mấy đứa chuyên lang thang tại các quán quà vặt thì cũng là bọn trực sinh. Đột nhiên hấn cảm thấy chóng mặt. Mắt hoa lên còn người vã mồ hôi như tắm. Tay chân hấn run lẩy bẩy như trúng kinh phong. Tim đập thình thịch! Hấn bị ốm sao? Không phải!!! Nguyên nhân khiến Tùng Baby trở nên bất thường là đây:

Một cô bé cỡ khoảng 15 hay 16 tuổi đang đứng trước công trường. Trước đây trong mắt hấn, Dung Cà Chua cũng được xếp vào loại dễ thương. Nhưng hôm nay Tùng Baby mới biết mình nhầm to. Cô bé đứng trước mặt hấn mới gọi là dễ thương. Mái tóc thề đen nhánh ôm gọn khuôn mặt trái xoan. Đôi má hây hây đỏ như hai quả đào chín. Chiếc miệng xinh xắn chúm chím như nụ hoa mới nở. Hấn nuốt nước bọt nghĩ thầm: Giá mà được cắn lên đôi má mịn màng đó thì tốt biết mấy!

Tùng Baby chăm chú nhìn người đẹp. Cô bé ấy đứng đây làm gì nhỉ? Chờ người yêu sao? Trời đất bỗng dưng mở ra toàn màu hồng trước mắt hấn. Người đẹp nở nụ cười làm người sống chết đi, người chết... lồm cồm bò dậy và... tiến về phía hấn. Tùng Baby thấy chân mình run bắn. Hấn không còn suy nghĩ nổi điều gì nữa. Lúc này nếu có người hỏi hấn 1 + 1 bằng mấy thì chắc rằng hấn sẽ đồng dạng trả lời bằng 5!!!

Hấn sung sướng dang tay sẵn sàng đón nhận người đẹp. Những tưởng nàng sẽ lao vào vòng tay của hấn và dệt nên một chuyện tình thơ mộng. Nhưng không! Nàng lướt qua hấn cất giọng oanh vàng thỏ thẻ:

- Anh Dương! Sao anh tan muộn thế? Làm em chờ mãi cơ?

Sau lưng hấn vang lên giọng nói của thằng con trai mà hấn ghét nhất trên đời. Kê - từ - lúc - này

- Anh phải trực nhật! Giờ mới xong việc!

Người trong mộng của hấn thân nhiên khoác tay Nguyễn Đình Dương. Trông họ thân thiết cứ như một đôi vạ. Cả hai cười nói ríu rít không hay có một chàng khờ lẩn đầu biết đến tình yêu sét đánh. Lại bị sét đánh cháy khét lẹt!!!

- Có việc gì mà em phải đến đón anh đi vậy? Hấn hát hàm hỏi cô gái ngồi cạnh.

- Cha sợ anh bỏ trốn nên bắt em đến đón! Cô gái mỉm cười đầy vẻ bí ẩn.

- Bỏ trốn??? Sao anh phải bỏ trốn cơ chứ? Giọng hấn đầy vẻ nghi ngờ.

- Vì anh sắp được gặp: Vợ - chưa - cưới - của - anh!!! Anh trai thân mến ạ!!!

- Cái gì??? Vợ chưa cưới!!!

Tiếng hét của hấn thông thiết đến nỗi các thực khách còn lại của nhà hàng đông loạt nhìn hấn như người hành tinh lạ. Các quý bà nhăn mặt ra vẻ khó chịu. Các quý ông gật gù đầy thông cảm. Bàn bên cạnh, Một cậu bé

khoảng chừng mười tuổi quay sang hỏi cha mình:

- Cha ơi? Sao anh ấy lại kêu lên như thế? Anh ấy bị đau ở đâu phải không? Hay cha gọi bác sỹ cho anh ấy nhé?

Người cha vuốt đầu đứa trẻ thờ dãi:

- Giờ thì chúa cũng không cứu nổi cậu ấy nữa là... bác sỹ!!! (Amen!!! ^ ^)

Nguyễn Đình Dương thấy lỗi tai mình lòng bùng. Con bé Hải Yến nói gì thế nhỉ? Có phải nó nói đến từ " vợ chưa cưới " không? Từ này nghe quen quen! Hình như từ này đã tuyệt chủng từ thế kỉ 18 rồi mờ li!!!

Dường như vẻ mặt hần khó coi lắm thì phải? Ngay cả nhỏ em gái chuyên lấy bất hạnh của kẻ khác làm niềm vui, lấy nước mắt của hần làm nước... rửa chân cũng phải cất giọng an ủi:

- Có gì to tát đâu anh? Chỉ là có thêm 1 cô vợ chưa cưới thôi mà???

Hần nhăn nhó:

- Mà có ở địa vị tao đâu mà biết? Tao mới có 16 tuổi! 16 tuổi thôi!!! Mà hiểu không???

- 16 tuổi thì đã sao? Cha có bắt anh cưới ngay đâu mà sợ?

- Mà nói dễ nghe nhỉ? Giờ mà có một thằng chồng chưa cưới của mà lù lù mò tới xem! Mà chả khóc thét lên ấy chứ???

- Hê!!! Em có phải trưởng tôn như anh đâu? Anh là cháu đích tôn của dòng họ nên cha mới ngủ ngày cày đêm, trần trọc, lo lắng tìm cho anh một cô vợ như ý. Anh không biết ơn cha thì thôi lại còn ở đó mà trách móc???

Hần cười gằn:

- Trưởng tôn cái con khi!!! Nó có bán được xu mẹ nào đâu mà ham. Nếu mà thích tao sẵn sàng nhường lại!

- Nhường lại cái gì vậy??? Anh yêu???

Thề có chúa!!! Cái giọng quen thuộc này dù có chui xuống lỗ hần cũng không thể quên nổi! Run rẩy nhìn về phía phát ra tiếng nói, hần gào lên bị thảm lần thứ 2 trong ngày:

- Why??? Tại sao lại là cô???

- Mỹ Trang???

- Tại sao không thể là em??? Anh yêu???

Cảnh vật trước mặt Nguyễn Đình Dương bỗng chao đảo. Kí ức 8 năm

trước hiện về như mới hôm qua.

Tại khu vườn của Nguyễn Gia, có 2 đứa trẻ 1 trai 1 gái đang chơi đùa. Cả hai đều hết sức xinh đẹp. Cô bé trắng trẻo, mũm mĩm trông như một con búp bê. Còn cậu bé lại giống hệt một thiên thần. Cả hai làm khu vườn vốn đã sang trọng trở nên bừng sáng. Chúng mãi mê chơi đùa nhưng chỗ chốc cô bé lại ngược mắt nhìn về phía cổng chờ đợi. Cô bé lo lắng hỏi:

- Anh Dương! Sao giờ này ma - mi vẫn chưa về?

- Em đừng lo! Ma - mi bảo ăn tiệc xong sẽ về ngay. Chắc ma - mi mua quà cho chúng ta nên về muộn. Cậu bé an ủi.

Đang lo lắng, nhưng thấy anh mình nhắc đến quà, mắt cô bé liền sáng lên:

- A đúng rồi! Chắc ma - mi đang mua quà cho chúng ta! Ôi! Con búp bê em mơ ước mãi!

- Em đã có cả bộ sưu tập búp bê còn gì? Chết đày 5 căn phòng mà chưa đủ sao?

Cô bé bĩu môi:

- Anh chẳng biết gì cả! Đây là con búp bê mới được sản xuất. Tên nó là Ngọc Lưu Ly! Mắt nó được làm bằng 2 viên ngọc thật đó. Đẹp lắm! Lớp em nhiều đứa có rồi. Ngay cả Lisa cũng mới được mẹ mua cho. chỉ mỗi em là chưa có thôi!

- Em toàn thích thứ vớ vẩn! Anh thì chỉ muốn có bộ lắp ráp rô bốt mới nhất. Nếu hoàn thành nó sẽ to hơn cả người thật.

- To hơn người thật? Cô bé tròn mắt. Nghĩa là nó to hơn cả anh sao?

- Ừ! Ghép xong nó sẽ to hơn cả anh. Cậu bé nói một cách hào hứng: Anh sẽ là người đầu tiên lắp ráp được nó.

Cô bé nhìn anh trai ngưỡng mộ:

- Nếu ghép xong anh cho em xem nha?

- Ừ! Anh sẽ cho em xem đầu tiên....

Một chiếc BMW sang trọng từ từ đi vào. Cả hai nhảy lên mừng rỡ:

- A! Ma - mi đã về!!! Ma - mi đã về!!!

Chúng nhào vào lòng người đàn bà vừa bước xuống xe. Bà ta đã đứng tuổi nhưng có dáng vẻ của một mệnh phụ phu nhân.

Cô bé giọng đây hờn giỗi:

- Sao ma - mi về muộn thế? Ma - mi có mua quà cho con không???

- Cả con nữa chứ??? Cậu bé lạnh chanh xen vào.

Người đàn bà mỉm cười:

- Ma - mi chưa mua được đồ mà các con thích nhưng ma - mi có món quà khác dành cho 2 con đây: Mỹ Trang!!! Cháu ra đây xem nào???

Trước con mắt ngạc nhiên của cả hai, một bé gái mặc bộ váy màu đỏ xuất hiện. Con bé gầy gò, xanh xao. Trông chẳng hợp với bộ váy tuyệt đẹp mà nó mặc chút nào. Toàn thân con bé thơm phức.

" Nó tắm bằng nước hoa hay sao ấy nhỉ???" Đình Dương nghĩ thầm. Chỉ duy có đôi mắt là đẹp. Nó nâu thắm một cách kì lạ!

Hải Yến nhăn mặt. Rõ ràng cô bé mong chờ 1 con búp bê đẹp đẽ vậy mà ma - mi lại mang về 1 con bé đen đui, xấu xí. Thật là bực mình!

Đình Dương nhìn con bé. Đôi mắt nâu tuyệt đẹp đã đánh bật ác cảm. Con bé sợ hãi nhìn anh em cậu. Đôi vai gầy khẽ run rẩy. Đình Dương chợt cảm thấy tội nghiệp. Cậu bước tới và xòe tay ra:

- Xin chào! Anh là Nguyễn Đình Dương! Chúng ta làm bạn nhé???

Con bé cảm thấy rất căng thẳng. 2 đứa trẻ trước mặt quá xinh đẹp, quá rực rỡ. chúng có như những người khác? Ghét bỏ nó??? Con bé bấu lấy tay bà Nam. Bà ấy là người duy nhất đối xử tốt với nó. Còn 2 đứa con của bà ấy? Liệu chúng có mỉa mai hay chê cười nó không??? Nó biết mình xấu xí. Nên đã tìm đủ mọi cách khiến mình trở nên xinh đẹp hơn. Váy áo sang trọng hay những đồ chơi đắt tiền không làm tình hình cải thiện. Các anh chị em họ luôn tìm cách sỉ nhục nó. Những đứa trẻ cha nó đưa đến thì chê cười mỉa mai con bé. Không một ai muốn làm bạn với nó cả.

Khi thiên thần tóc đen chìa tay với nó. Con bé tưởng mình đang nằm mơ. Có thật là anh ấy muốn làm bạn với nó không nhỉ??? Con bé ngược mắt nhìn thiên thần. Vẻ mặt của anh ấy không hề có vẻ dối trá. Nó rụt rè nắm lấy bàn tay đó. Bàn tay lạnh băng nhưng nó cảm thấy rất ấm áp.

- Em là Đoàn Mỹ Trang! Có thật anh sẽ làm bạn với em không???

.....

Từ lúc đó, Mỹ Trang lúc nào cũng quấn quýt lấy Đình Dương. Bất kể cậu đi đâu, ở đâu. làm gì? con bé cũng bám theo bằng được. Lúc đầu, Đình Dương chỉ cảm thấy buồn cười. Tự dừng lại xuất hiện một cái đuôi. Nhưng

dần dần sự hiếu kì biến mất thay vào đó là nỗi khó chịu. Đình Dương bắt đầu cảm thấy ngọt ngào khi ở cạnh con bé. Cậu mới 8 tuổi. Lứa tuổi hiếu động và nghịch ngợm. Cậu cũng cần phải có không gian riêng của mình chứ? Nơi ấy, những trò nghịch ngợm của lũ con trai luôn hấp dẫn cậu. Đình Dương chưa thể hiểu nổi những cảm xúc vớ vẩn của bọn con gái. Vậy mà con bé lúc nào cũng:

- Anh Dương!!! Trèo cây nguy hiểm lắm!!! Đi chơi búp bê với em đi???
- Anh Dương!!! Ma - mi bảo anh dẫn em đi chơi (Lại còn bắt chước gọi mẹ cậu là ma - mi nữa chứ? Thật không thể chịu nổi!!!)
- Anh Dương!!! Chiếc váy mới của em có đẹp không???
- Anh Dương.....

.....

Hình như cậu đã cảm thấy hơi hận khi làm bạn với con bé. Chưa dừng lại ở đó. Đình Dương chợt nhận ra có điều gì rất lạ đang xảy ra. Những đứa con gái xung quanh cậu - trừ con bé đột nhiên biến mất. Ngay cả những đứa mới hôm qua còn chơi với cậu rất vui vẻ thì ngay hôm sau đã làm như không hề quen biết. Cậu không thể hiểu chuyện gì đang diễn ra cho đến mùa hè năm lớp 6.

Trường cậu tổ chức lễ hội. Các học sinh có thể khiêu vũ với nhau. Đình Dương đã mời Lisa - cô bé xinh xắn nhất khối lớp 6 đi cùng mình. Lisa là bạn từ nhỏ của 2 anh em. Cô bé chơi rất thân với Hải Yến và học cùng lớp với cậu. Tình cảm của cả 3 rất tốt cho đến khi Mỹ Trang xuất hiện. Lisa không còn chơi với Đình Dương nữa. Nhưng điều đó không quan trọng. Lisa đã nhận lời dự lễ hội cùng cậu. Từ giờ đến lễ hội còn 3 hôm nữa. Đình Dương chờ đợi trong niềm háo hức khôn tả.

Cuối cùng thì đêm lễ hội đã tới. 7h tối mới bắt đầu nhưng Đình Dương đã tới từ lúc 5h. Cậu rất hồi hộp! Không biết Lisa sẽ diện bộ váy nào? Cô bé rất biết cách ăn mặc. Và điều đó giúp Lisa luôn nổi bật trước đám đông.

Tuyết bắt đầu rơi!

Đình Dương nhìn vào trong trường. Lễ hội đã bắt đầu. Tiếng cười nói, tiếng nhạc xập xình đập vào tai cậu. Đình Dương sốt ruột nhìn đồng hồ.

- Tại sao giờ này Lisa chưa đến? Chẳng lẽ Lisa không đến sao???

Cậu tự hỏi rồi gạt phắt đi: Lisa luôn giữ lời hứa! Chắc cô bé bận việc gì nên đến muộn chút thôi. Đình Dương tự an ủi mình và tiếp tục chờ đợi.

Những bông tuyết mỗi lúc một rơi nhiều. Tuyết đậu lên vai, lên tóc cậu trắng xóa. Cậu co ro ngồi trước cổng trường cho đến tận nửa đêm.

Kết thúc lễ hội. Bóng dáng Lisa vẫn không thấy đâu. Đình Dương lách tách trở về trong nỗi buồn vô hạn. Đầu cậu ong lên bao câu hỏi:

- Tại sao Lisa không đến??? Tại sao Lisa lại đối xử với cậu như thế???

Nhưng không có ai trả lời cho cậu cả. Một cảm xúc lạ lùng len nhẹ vào tim cậu bé. Đêm hôm đó Đình Dương không sao ngủ được.

Sáng hôm sau Lisa không đến lớp! Đình Dương chợt cảm thấy lo lắng. Lũ con gái trong lớp hết nhìn trộm cậu lại xì xầm điều gì đó. Đình Dương phớt lờ tất cả. Có lẽ họ biết được Lisa cho cậu leo cây chằng? Nhưng việc Lisa nghỉ học quả là bất thường. Đình Dương lại gần Nhược Lan - cô bé hay đi cùng với Lisa:

- Tại sao hôm nay Lisa không đi học?

Nhược Lan nhìn cậu ngạc nhiên:

- Đình Dương!!! Cậu không biết thật hay giả vờ vậy???

- Giả vờ cái gì??? Cậu bực tức.

- Còn cái gì nữa??? Hôm qua Lisa bị gãy chân. Cô ấy bị con nhỏ Mỹ Trang đẩy từ cầu thang xuống!

Đình Dương choáng váng:

- Nhược Lan không nói đùa chứ??? Sao Mỹ Trang lại đẩy ngã Lisa chứ??? Ai nói với cậu chuyện này???

- Chẳng ai nói cả! Chính mắt tôi trông thấy. Đình Dương! Cậu cũng tội nghiệp thật! Bất cứ đứa con gái nào ở cạnh cậu đều bị con nhỏ Mỹ Trang giở trò. Nó hại con nhà người ta thâm! Nó đe dọa Lisa mấy lần rồi! Nó bắt Lisa phải tránh xa cậu. Vì quá thích cậu nên Lisa đã bỏ ngoài tai. Hậu quả là hôm nay Lisa phải bỏ môn thi cuối cùng. Cô ấy đang nằm nhà với cái chân bó bột trắng xóa!

.....

- Đó có phải là sự thật không???

- Phải!!! Tất cả những điều họ nói đều đúng cả! Đứa con gái mặc váy đỏ thản nhiên thừa nhận.

- Sao em có thể làm vậy??? Họ đã làm gì em nào??? Lisa đã đắc tội gì với em??? Sao em lại hại cô ấy??? Đình Dương hét lên giận dữ.

- Vì bọn họ dám đến gần anh! Anh - là - của - em! Em không cho phép bất kì đứa con gái nào cướp mất anh!!!

- Em điên rồi!!! Mỹ Trang!!! Anh không phải là con búp bê của em!!! Anh muốn làm bạn với ai là quyền của anh!!!

Đình Dương vội vã bỏ đi. Trong đầu cậu lúc này chỉ có duy nhất một ý nghĩ: " Phải trốn!!! Phải trốn thật xa khỏi con - người - này!!! Con nhỏ điên rồi!!! "

Nhìn bóng Đình Dương xa dần. Đôi mắt nâu chột sững nước:

- Sao lại là bọn họ??? Tại sao không thể là em????

Sáng nay lớp 11A5 có tiết kiểm tra toán. Thầy Thắng là giáo viên dạy giỏi của trường nhưng cũng rất nghiêm khắc. Thầy yêu cầu học sinh của mình phải có ý thức cao. Nhất là trong giờ kiểm tra. Trong giờ của thầy, đừng nói tới chuyện quay cóp bài hay làm việc riêng. Thầy sẽ phạt rất nặng.

Dung Cà Chua tuy rất giỏi các môn xã hội nhưng về mặt tự nhiên lại gần mù tịt. Giờ kiểm tra toán với nó là một cực hình. Hôm nay cũng không ngoại lệ. Sau hơn nửa tiếng vất vả kiệt mồ hôi và sức lực, nó mới làm xong 3/4 bài. Thở ra một hơi nhẹ nhõm. Con bé liếc mắt nhìn quanh lớp. Hà Diên hẳn là làm xong đầu tiên. Con nhỏ ngồi chơi với vẻ mặt phờ phơ. Thấy mà ghét!!! Dù mang danh Hà Diên nhưng con nhỏ cực thông minh. Nó thông minh đến nỗi không phải thi vào trường mà được tuyển thẳng. Da trắng, tóc nâu, hơi tây tây. Con bé cũng được coi là xinh xắn nếu không có bộ tóc cực ngắn lúc nào cũng chực xù lên như lông nhím. Có điều Hà Diên mắc phải một tật xấu nho nhỏ là: đam mê tiền!!!

Nếu trên đời này có Hội Những Kẻ Mê Tiền? Nhất định Hà Diên phải làm hội trưởng. Nói như thế không có nghĩa là nhà nó nghèo! Nhà Hà Diên cực giàu. Sống trong nhung lụa giàu sang, con bé bơi trong tiền nhưng không lúc nào thấy đủ! Dung Cà Chua và Tùng Baby đã thân mến gọi nó là:

- Đại vô tiền! Si vô tiền (Điên vì tiền! Si vì tiền! Ói má ơi!!! ^ ^)

Bất kể cái gì nó cũng có thể quy ra tiền. Như kiểu các cụ ngày xưa quy mọi thứ ra thóc!!!

Theo như lời giảng hồ đồn đại thì lúc mới vào trường. Hà Diên đã khiến cho bà giám thị nổi tiếng ghê gớm trong trường ngất xỉu vì kinh hãi!

Chuyện cũng chẳng có gì to tát cả! Đầu tiên bà ta hỏi nó:

- Tại sao em muốn học tại Ngôi Sao Phương Nam?

- Vì trường này cho em học bổng. Đỡ - tốn - tiền!!! Hà Diên trả lời một cách tự tin.

Hơi choáng bà ta hỏi tiếp:

- Thế mục đích sống của em là gì???

Không do dự con bé phán liền:

- Kiếm tiền!!!!

- Thế em thích cái gì nhất??? (nhăn mặt)

- Tiền!!!!

- Thế đối với cô? Trên đời này cái gì là quan trọng nhất??? (đầy khó chịu)

Tỉnh bơ:

- Tiền chứ còn gì nữa???

Giám thị lăn ra ngất xiu.....

Đấy!!! Chuyện chỉ có thế! Vậy mà hôm sau ai cũng gọi nó là Hà Diên. (Ám chỉ con bé điên vì tiền!)

Quay trở lại giờ kiểm tra. Dung Cà Chua khẽ nhíu mày khi lướt qua chỗ Tùng Baby. Sao thế nhỉ? Mọi hôm hần là người làm xong thứ 2 chỉ sau Hà Diên. Dù gì thì Nguyễn Công Tùng cũng là cây đĩnh trong lớp về học tập. Quái lạ!!! Tùng Baby đang cầm cúi viết viết, xóa xóa cái gì đó? Nếu là bài kiểm tra, hần chưa bao giờ phải tẩy xóa. Vậy thì hần viết cái gì thế nhỉ? Chưa hết ngạc nhiên, nó chợt thót tim khi thấy thầy Thắng đang tiến gần chỗ Tùng Baby. Thằng bé vẫn vô tư không biết tai họa sắp đổ xuống đầu.

- Nguyễn Công Tùng! Em đang làm gì thế???

- Em.... Em.... Em... Hần lấp bắp, mặt đỏ bừng.

- Đưa tôi xem tờ giấy nào? Tôi muốn xem cậu viết cái gì trong giờ của tôi? Giọng thầy nhẹ nhàng nhưng rành rọt.

Tùng Baby chết sững. Hần nghĩ ngợi một lúc rồi cũng đưa tờ giấy ra. Cả lớp đã ngừng viết. Tất cả đang hồi hộp nhìn hần. Nói Tùng Baby làm việc riêng trong giờ học khác nào bảo Thị Nở là người đẹp? Ấy vậy mà đó lại là sự thật! Ít nhất Thị Nở cũng là người đẹp trong mắt Chí Phèo còn gì!

- Chà!!! Nguyễn Công Tùng mà cũng biết làm thơ cơ à???

Lại còn là thơ tình nữa chứ! Tôi thấy cậu nên chuyển sang khối chuyên văn là vừa!!! Rồi thầy đọc to bài thơ ngay trước lớp:

*Có em tôi mới tin: đời có tình yêu.
Như cuộc sống có 4 mùa rõ rệt.
Tôi - đông chí - lạnh lùng, rất buốt
Một tảng băng Bắc cực giữa đời.
Ta gặp nhau mùa xuân đã tới.
Chim liú lo và hoa nở trên cành.
Tôi rạo rức bao nhiêu là cảm xúc.
Đứng giữa trời cất khúc hát yêu thương.
Tim tôi nóng như mùa hè rực rỡ
Nắng rộn ràng như muốn nói yêu em.
Thêm chút nữa để kết thành quả ngọt
Dâng hai tay thu chín những tình ca!!!*

Bài thơ đã hết mà cả lớp vẫn im lặng. Thầy Thắng lắc đầu:

- Tôi sẽ giải quyết chuyện này sau. Giờ thì: Hoàng Thu Dung đứng lên thu bài!

Quay sang Tùng Baby đang ngồi ngây như phỗng, thầy hạ giọng:

- Cậu làm tôi thất vọng quá!!!

Thầy Thắng vừa rời khỏi. Cả lớp liền vỡ ra như một cái chợ. Tiếng cười nói lao xao cả một góc trường. Kiên hấp gào lên thích thú:

- Lãng mạn sến!!!

Doanh Tộc - một nhân vật "khả kính" trong lớp nháp nháy:

- Hệt như Rô-mê-ô và Ju-li-et thời hiện đại! Nhưng ai sẽ chết trước đây???

- Tùng Baby làm thơ tình? Tim đất sét mà cũng biết yêu sao???

- Chuyện lạ có thật!!! Tụi bây ơi????

Các bạn đừng ngạc nhiên trước thái độ của cả lớp. Đúng là bình thường họ sợ Tùng Baby thật. Nhưng con giun xéo lắm cũng quăn. Con chó bị đòn mãi cũng đến ngày cắn trả. Căm thù tích tụ mãi cũng phải phát ra chứ? Huống chi, cười là một bản năng rất - con người! Dù là ai! Giàu hay nghèo, học cao hiểu rộng đến thất học, già hay trẻ, trai hay gái.... khi gặp một tình huống ngộ nghĩnh, một câu nói hài hước đều không kìm được mà bật ra tiếng cười. Dù họ không hề cố ý! Ấy vậy nên: Nếu bạn có là nguyên

nhân của những tiếng cười đó cũng đừng lấy làm tức giận. Vì rất có thể những kẻ hôm nay cười bạn, ngày mai sẽ làm trò cho thiên hạ. Cho nên ông cha ta mới có câu:

- Cười người chó vôi cười lâu. Cười người hôm trước, hôm sau... ăn đòn!!!

Khuôn mặt của Tùng Baby hết tái lại đỏ. Rồi chuyển sang màu tím. Hắn cảm thấy ý thức mơ hồ dần. Thứ duy nhất đọng lại trong đầu hắn là giọng nói náo nê của Dung Cà Chua:

- Hỡi trời!!! Tình là gì mà để cho sinh tử chia lìa... (Trích đoạn Thần Điều Đại Hiệp ^^)

Tùng Baby chắc sẽ tự tử nếu biết những gì sắp tới. Hà Diên đang chuẩn bị photo bài thơ của hắn để bán với giá cắt cổ. Con nhỏ nhe răng cười thâm:

- Phen này mình tha hồ vớ bở!!!

Chưa bao giờ Đình Dương cảm thấy tệ đến thế! Đã 5 năm rồi! Một khoảng thời gian không quá dài, không quá ngắn. Nhưng cũng đủ để ta quên đi 1 con người.

Vậy tại sao hắn không quên? Con người ấy, tiếng nói ấy, đôi mắt ấy luôn in đậm trong đầu hắn. Cô ta thực sự đã thay đổi. Không còn chút gì của Mỹ Trang ngày xưa. Nhưng tại sao hắn vừa gặp đã nhận ra? Không! Chỉ nghe tiếng hắn đã biết rồi. Phải chăng con người đó đã trở thành nỗi ám ảnh của cuộc đời hắn???

Mang theo tâm trạng rối bời, hắn bước vào giờ kiểm tra. Đình Dương vốn học giỏi. Chỉ vì quá quậy phá mà hắn bị giáo viên ghét. Cộng thêm thói hợm hĩnh kiêu - công tử lăm tiền, hắn làm mưa làm gió tại khu Bất Trị! Mà đâu riêng gì hắn. Đứa nào ở đó chẳng thế? Khu Bất Trị toàn con nhà giàu. Mang tên Bất Trị thì hắn các bạn phải hiểu nỗi khổ của giáo viên nơi đó. Ở khu Tự Trị kỉ luật được thắt chặt trên từng... cm! Còn khu Bất Trị, kỉ luật là một từ chưa bao giờ được nhắc đến! Không chịu nổi, cha hắn đã đề nghị hiệu trưởng tống hắn vào khu Tự Trị. Những mong hắn sẽ thay đổi. Hắn có thay đổi hay không thì từ từ các bạn sẽ rõ...

Gần hết giờ mà Đình Dương vẫn chưa viết được chữ nào. Hắn lơ đãng nhìn ra cửa sổ. Tâm trí hắn bốc tận mây xanh. Và chỉ được kéo trở về mặt đất khi thầy Thắng đọc to bài thơ của Tùng Baby trước lớp.

Hắn cố nín cười. Nhưng khi cả lớp vỡ ra như tổ ong. Hắn không chịu nổi

mà bật lên cười sảng sặc. Đình Dương vỗ trán:

- Đâu phải đã đến ngày tận thế! Vợ chưa cưới thì đã sao nào??? Hấn không thích thì trời cũng không ép nổi!

Đình Dương chợt nhận ra. Lâu lắm rồi, hấn mới được cười một cách thoải mái thế. Hình như từ lúc bước chân vào khu Tự Trị, cuộc đời hấn đã có thêm nhiều màu sắc. Không còn là những chuỗi ngày vô vị ngập chìm trong rượu, bia và thuốc lắc. Không còn những đêm phóng xe bạt mạng! Hấn dành nhiều thời gian hơn để nghĩ về bản thân, về những người xung quanh và cả về... nó!

Đình Dương mỉm cười. Bỏ cuộc bây giờ là quá sớm! Phải chứng minh cho con nhỏ ấy biết: Hấn là một người không thể xem thường!!!

Ôm gói quà hấn đưa, con bé vô cùng nghi hoặc. Trời hôm nay không bão, đời nào hấn lại tặng quà cho mình? Gói quà với đủ màu sắc sỡ báo hiệu gu thẩm mỹ kinh hoàng. Nó nghĩ bụng. Quà của hấn chắc chả có gì tốt đẹp. Cứ nhìn hấn thì biết. Khuôn mặt gian xảo, cộng thêm điệu cười nửa miệng vô cùng đáng ghét! Ấy vậy mà lũ con gái trong lớp cứ nhất nhất phong tặng hấn danh hiệu hotboy. Chả hiểu hấn hot ở chỗ nào??? (Cái này phải kiểm tra mới biết được!^^ " Lời của tác giả ")

Nhìn vẻ mặt kì cục của con bé, hấn chỉ muốn lặn ra cười. Kịch hay còn ở phía trước! Nhóc ạ!!! Hấn khiêu khích:

- Sao??? Không dám mở à? Nhóc lùn sợ rồi sao???

Con bé nóng mặt:

- Hoàng Thu Dung này chưa biết chữ "sợ" viết - thế - nào!!!

- Thế thì mở đi còn chờ gì nữa? Đảm bảo rùng rợn tới từng chân tơ kẽ tóc!!!

Phụ họa với hấn, bọn còn lại nhao lên:

- Phải đấy!!! Mở đi chứ??? Đội trưởng đội GTT mà không dám mở quà người khác đưa thì kém cỏi quá đấy!!!

- Kém cỏi như thế thì ra lệnh cho ai được chứ???

Đặng chẳng đưng, con bé đành nhắm mắt đưa chân.

Roattttt!!!!!!!!!!!!.....Chiếc hộp bật ra. Lũ con trai ồ lên thích thú. Còn bọn con gái rú rít bằng những tiếng tây tâu đủ cả! Chẳng ai bảo ai, chúng đồng loạt lùi xa.

Đây!!! Món quà của tên bầm trợn đang ngoe nguẩy bò. Khoảng hai chục con sâu đủ màu sắc sỡ đang thi nhau khoe sắc. Chúng kiêu hãnh vênh râu như muốn bảo:

- Chúng tôi là sâu!!! Xin hãy nhìn ngắm và bảo vệ chúng tôi

Con nào, con nấy mập ú như được nuôi bằng thuốc tăng trọng. Cá biệt có con còn đầy gai tua tua. Trông gớm chết!!!! Chả hiểu hấn tìm ở đâu ra nhiều sâu như thế? Ở cái thành phố toàn khí thải công nghiệp này, sâu bọ được coi như đồ... quý hiếm!!!

Trước sự mong đợi của hấn, con nhỏ thản nhiên ném hộp quà xuống đất.

- Bup!!!! Bup!!!

Nó dẫm lên những chú sâu đầy tội nghiệp không chút thương xót.

Nguyễn Đình Dương trố mắt. Hấn than thầm:

- Chết tiệt!!! Ai mà biết con nhỏ không sợ sâu cơ chứ?

Nở nụ cười thật tươi. Con bé bĩu môi:

- Tưởng gì??? Máy thứ này đây giết suốt! Lần sau có muốn hù dọa thì ráng kiếm mấy trò khá khẩm hơn nha???

Dực Bự vỗ vai hấn đầy thông cảm:

- Mà y thua rồi! Chỗ bạn bè tao khuyên thật tình: Không đấu lại nó đâu!!! Con nhỏ này dã man từ trong máu thịt.

- Thế nay là thế nào??? Các người làm trò gì vậy??? Quạ Mỏ rít lên lanh lanh!

- Hết đội trưởng hành hung học sinh lại đến đội phó đội GTT - Nguyễn Công Tùng làm thơ tình trong giờ học!!! Các người định bôi tro trát trấu vào mặt tôi à??? Để Những Kẻ Thích Đùa xỏ mũi mà không thấy nhục sao???

Đáp lại cơn giận giữ của Quạ Mỏ chỉ là im lặng. Không một thành viên nào của GTT dám hó hé. Bị Quạ - Mỏ cũng đau ra trò chứ chẳng chơi!

Gã chiếu tia nhìn đầy "thiện cảm" về phía nó.

- Hoàng - Thu - Dung!!! Cô là đội trưởng! Cô nói tôi nghe thử xem???

Khuôn mặt Dung Cà Chua trắng bệch:

- Cái này... thì... phải hỏi Tùng Baby!!!

- Cái gì??? Sao lại hỏi tôi??? Bà là đội trưởng. Bà không biết thì ai biết!!! Hấn giầy này!

- Vì... ông là nguyên nhân của bài báo vừa rồi chứ sao! Người duy nhất không liên quan đến xì căng đan - Hà Diên lên tiếng.

Tùng Baby lườm con nhỏ bằng ánh mắt sắc như dao.

- Tại ai cơ chứ??? Tôi còn chưa hỏi bà về vụ dám phô tô bài thơ của tôi đem bán đó!!!

- Ô vậy sao??? Ông nên nhớ một điều: Không chỉ có tôi chứng kiến mà còn có 44 người nữa cũng chứng kiến. Mà họ biết thì cả trường đều biết! Trước sau gì cũng biết thôi thì để tôi giúp họ biết nhanh hơn. Đằng nào chả thế???

- Bà nói thế mà nghe được à??? Bạn bè thì phải giúp đỡ nhau chứ? Bà làm ăn trên nỗi đau khổ của người khác mà coi được sao???

- He he! Thì là bạn bè nên tôi mới làm thế! Ông có công lớn trong vụ này. Tôi không để ông thiệt đâu mà sợ!!!

Tùng Baby nhăn mặt.

- Đừng suy bụng ta ra bụng người! Bà tưởng ai cũng như bà sao??? Rõ là thứ hám tiền!!!

Lời nói vừa thốt ra, hấn liền hồi hận. Coi kìa! Khuôn mặt vốn hiện rõ chữ tiền nay trở lên lạnh băng.

- Phải! Tôi hám tiền thì đã sao nào? Còn hơn ông: Người - làm - thơ - tình - trong - giờ - học!!! Ông nổi tiếng toàn trường rồi đó! Bằng một giọng vô cùng " ngọt ngào " con nhỏ bồi thêm:

- Tùng Baby mà cũng biết yêu cơ à???

Hấn tức giận. Thích một người đâu có gì là lạ. Sao ai cũng mỉa mai hấn như thế?

- Tôi biết yêu thì đã sao??? Còn hơn khối kẻ chỉ biết yêu tiền! Đừng nghĩ mình tốt đẹp hơn tôi: Vũ Đình Hà!!!

Nó nhìn Tùng Baby và Hà Diên găm ghè nhau một cách thích thú. Dù là bạn thân nhưng không hiểu sao chúng luôn tìm cách gây gổ lẫn nhau. Cả 3 gặp nhau lần đầu tiên khi mới vào lớp mười. Khi đó, Hà Diên đã vang danh toàn trường! Tùng Baby thì nổi lên như một chàng... Đông ki sót!!! Còn nó - chỉ là một kẻ bình thường như bao người khác.

Nó làm quen với Tùng Baby trong một tình huống không lấy gì làm tốt đẹp! Lúc ấy, hấn có chuyện xích mích với ban nhạc Ba Con Rồng!!! Gọi là ban nhạc cho oai chứ bọn này có biết hát hò gì đâu... 3 thằng lớp 12 mà suốt ngày lêu lổng! Chúng nổi tiếng là nhờ trò đánh đấm! Bọn học sinh

biết thân biết phận nào dám dây vào. Khổ nổi! Một người nghiêm khắc và đầy tinh thần trách nhiệm như Nguyễn Công Tùng đâu - thể - bỏ - qua!

Thể là sinh chuyện!!!

Hôm ấy Tùng Baby bị ba thằng dòn vào sau trường. Tiếp theo là một màn đe dọa bao gồm chữ thề và đấm đá!!!

Nguyễn Công Tùng vốn giỏi văn hơn võ. Cộng thêm cơ thể có phần hơi ẻo lả! Hấn chọi làm sao nổi 3 thằng to khỏe. Mà thằng nào thằng nấy rõ đầu bò đầu bươu! Hấn chỉ biết phản công bằng sở trường của mình.

- Các anh lớn rồi! Lớp 12 thì phải chăm lo học tập. Các anh làm thể không sợ xấu hổ với gia đình và bạn bè sao??? Nghe lời tôi đi! Bể khổ vô biên. Quay đầu là bờ!!!

Chả hiểu lời khuyên thấu tình đạt lý của hấn có tác dụng như thế nào? Mà bọn chúng càng đánh càng hăng! Một thằng còn gào lên:

- Mẹ kiếp!!! Chúng mày không làm nó câm mồm được à??? Nó nói còn nhiều hơn cả bà già nhà tao!!!

Tùng Baby chắc chắn sẽ nằm viện vài tháng. Nếu Dung Cà Chua không xuất hiện!

Cái màn Mỹ Nhân cứu Anh Khùng này, tác giả xin mạn phép không tường thuật. Chỉ biết nó kinh dị tới mức: Ngay ngày hôm sau, Hoàng Thu Dung được gọi vào đội trật tự!!! Tất nhiên! Ban nhạc Ba Con Rồng vĩnh viễn bị xóa sổ!

Quả xứng câu:

- Mỹ nhân tự cổ như ranh tướng.

Bất hứa nhân gian kiến bạch đầu!!!

Rồi như một sự tình cờ. Dung Cà Chua, Hà Diên và Tùng Baby cùng gặp nhau tại đội GTT.

Dần dần, chúng trở nên thân thiết. Tùng Baby vốn không có bạn. Hà Diên thì chỉ quan tâm đến tiền! Dung Cà Chua có khá hơn chút đỉnh. Nhưng chẳng ai dám thân thiết với nó cả! Họ quá sợ bản tính máu me bạo lực. Thân với nó chỉ có nước đi mua quan tài sớm!!!

Nó giật mình thoát ra khỏi mộng tưởng. Tiếng Quạ Mỏ vang lên the thé:

- Đủ rồi!!! Các người định làm loạn hả??? Ở đây đâu phải là cái chợ!!!

Quạ Mỏ quả là có trọng lượng. Tùng Baby và Hà Diên đã thôi tranh cãi. Cả hai ném cho nhau những cái nhìn tóe lửa. Dung Cà Chua dàn hòa bằng

một câu hỏi lãng xẹt:

- Con nhỏ xấu số đó là ai vậy??? Tùng Baby.....

Quá sức chịu đựng. Qua Mỏ hét lên:

- Đủ rồi!!! Giải tán!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Quay sang Dung Cà Chua, gã cau có:

- Thằng Tâm không biết hôm nay có cuộc họp sao?? Bảo nó đến gặp tôi ngay!!!

Một thằng nhóc có vẻ ngoài như con gái. Da trắng, môi đỏ, mắt mở to ngây thơ. Nhưng đừng có dại mà đụng vào! No đòn như chơi!

Võ Duy Tâm thở dài. Đã sắp tối mà hắn chưa bán hết vé số. Hôm nay đào đâu ra tiền mà nộp cho mục quỹ cái. Không khéo lại nhịn đói chứ chả chơi!

Võ Duy Tâm ở với chú thím. Ngày nào hắn cũng phải đi bán vé số để nộp tiền cho bà thím. Người đàn bà nhẫn tâm xòe tay lấy những đồng tiền mồ hôi, nước mắt của cháu mình. Bà ta giàu sụ nhưng rất kệt sỉ. Tiền của bà ta chỉ để ném vào những thú chơi xa hoa, những cuộc đỏ đen. Đừng mơ tới việc đối xử tốt với hắn. May thay! Chú hắn chưa đến nỗi tuyệt tình. Võ Duy Tâm vẫn còn được đến trường!

Cha hắn mất sớm. Mẹ hắn bỏ đi biệt xứ. Để lại đứa con còn đỏ hỏn là hắn. Trong con mắt của Võ Duy Tâm, đàn bà luôn gắn liền với phản bội! Hắn cực ghét con gái. Chỉ trừ có Dung Cà Chua! Hắn không nỡ căm ghét bà chị bé xíu này. Hơn nữa Dung Cà Chua là người duy nhất đầu ngang ngựa với hắn...

Toan trở về, hắn bỗng khựng lại.

- Cứu tôi vớiiiiiiiiiiiiiiiii!!!!!!!!!!!!!! Có ai không? Cứu tôi vớiiiiiiiiiiiiiiiiiiiii.....

Tiếng kêu thất thanh đó là của con gái. Cái công viên vắng vẻ này luôn là địa bàn của bọn xấu. Trời chưa tối hẳn nhưng cũng đủ để lũ du đảng giở trò. Võ Duy Tâm nhíu mày! Có nên can thiệp không nhỉ? Hắn chả thích dây vào bọn con gái tẹo nào. Nhưng bỏ qua thì còn gì là bản sắc anh hùng! Sẵn tiện trút luôn cục bực mình cái đã!

Tiếng hét lần nữa vang lên đánh bật mọi do dự của hắn.

Võ Duy Tâm gầm lên rồi lao tới chỗ có tiếng hét.

- Lũ khốn!!! Mau dừng tay!!!!!!!!!!!!

Hắn sầm mặt trước cảnh đê tiện đang diễn ra trước mắt. Hai thằng khả ố đang giữ chặt tay một cô bé. Thằng thứ 3 mặt mũi bảnh bao, ăn mặc sang trọng đang đưa tay cởi cúc áo nạn nhân. Má phải cô bé tím bầm. Chắc vừa bị chúng đánh!

Thấy kẻ phá đám là một thằng nhóc. Chúng phá lên cười. Thằng công tử ra lệnh:

- Dọn dẹp thằng nhãi này mau!!! Mũi Lỗ!!!!

Thằng có biệt danh Mũi Lỗ xỏ một tràng tiếng anh bồi:

- Dét dát rai!!!! (Yes, that's right)

Còn lâu mũi gã mới đẹp như mũi tây. Nó to đùng, đồ ừng toàn gân máu.

Gã lao tới chỗ kẻ phá đám. Những tưởng sẽ cho thằng nhóc ăn đòn. Tiếc thay kẻ no đòn lại là gã! Chiếc mũi vốn to nay trở nên bẹp rúm. Từ nay chắc gã phải đổi biệt danh thành Mũi Tẹt cho xứng với nhan sắc mới của mình!

Thấy đồng bọn bị hạ gục nhanh chóng. Thằng còn lại, khuôn mặt đầy trúng cá, lộ rõ vẻ thâm hiểm. Gã rút tay vào túi quần và rút ra một con dao sáng loáng. Thật xứng với tên gọi. Gã đích thị là Rắn Độc! Tiếc thay! Con dao cũng chả giúp gì hơn cho gã. Bằng một đòn chân khéo léo, thằng nhóc đá văng món đồ chơi nguy hiểm. Không hiểu trời xui quỷ khiến thế nào mà nó lướt qua đũng quần thằng công tử và cắm phụp vào tường. (^ ^)

Tiếp theo, Rắn Độc được hưởng 1 quả đấm như trời giáng! Gã tự nhủ: Trời hôm nay quả là nhiều sao! Rồi lăn ra ngất xỉu. Chẳng hiểu lúc này gã có nhớ tới hai câu thơ của nữ sĩ Hồ Xuân Hương:

Dang tay với thử trời cao thấp

Xoạc cẳng đo xem đất ngắn dài!!!

Tất nhiên, làm sao gã thấy thi vị như bà ấy được!

Trông thấy 2 thằng đàn em đo ván 1 cách nhanh chóng. Gã công tử tái mặt. Thân cô thế cô! Gã biết kêu ai bây giờ?

Gã nhìn thằng nhóc. Bộ quần áo bình thường. Cộng thêm xấp vé số trên tay đã nói lên tất cả! Gã đổi giọng:

- E... Hèm!!! Chú em cứ bình tĩnh! Chúng ta thương lượng một chút được không?

Nói rồi gã rút ra một xấp tiền polime xanh rì, cười cầu tài:

- Thế này nhé? Bây giờ chú em bỏ qua mọi chuyện và rời khỏi đây. Ta

sẽ xem như chưa có chuyện gì xảy ra.....

Không để gã nói hết lời. Thằng nhóc hét lên:

- Đủ rồi!!! Đẹp mấy đồng tiền bản thiu của mày đi!!!

- Nếu chú em thấy chưa đủ thì....

Chưa dứt lời, gã đã ăn hai cái tát.

- Bốp!!! Bốp!!!!

Gã cũng chịu chung số phận với đàn em mình. Khuôn mặt bảnh bao đập cái rằm xuống nền đất. Xem ra muốn trở về như ngày xưa gã phải ủi da mặt tối thiểu 3 lần! (Chúa ban phước lành cho gã! ^^)

Thằng nhóc dần giọng:

- Mày hôi lộ nhâm người rồi!!!

Quả đúng gã đã hôi lộ nhâm người! Nếu đổi lại là Hà Diên. Con nhỏ chắc sẽ hai tay dâng nạn nhân cho gã! (Thật may là không phải!!!)

Nạn nhân của lũ đầu gấu trông rất dễ thương. Nếu không có vết bầm trên má, cô bé xứng đáng là hoa khôi. Hải Yến là tên cô bé.

Trời hôm nay khá oi bức. Rời khỏi lớp học thêm Hải Yến chưa về nhà ngay mà lững thững đi bộ. Chỉ cần alo một tiếng tát sẽ có người đến đón nhưng cô bé không thích! Đi dạo một mình kể ra cũng là 1 thú vui. Cô mãi tản bộ mà không hay trời đang dần tối. Chỉ đến khi bị lũ khôn nạn kéo vào góc công viên, cô mới biết mình đã đi quá xa!

Giữa lúc tưởng tất cả đã mất hết thì vì cứu tinh xuất hiện. Một anh chàng trông hệt như con gái. Cậu ta cũng chỉ khoảng tuổi cô là cùng!

Vị cứu tinh liền tả xung hữu đột, ra tay trừng trị bọn xấu. Hải Yến đã qua cơn sợ. Cô bình tĩnh nhìn lũ côn đồ ăn đòn mà lòng thầm khoái trá! Ai bảo bọn bay dám động vào bản cô nương!!!! (^ ^)

Lúc con dao của tên mặt mụn lướt qua đũng quần thằng công tử, cô chắt lưỡi đầy tiếc rẻ! Giá mà con dao nhích lên tí nữa có phải tốt không? Gã sẽ được bổ sung vào hàng ngũ... thái giám!!! (Đáng tiếc điều đó chưa kịp xảy ra! ^^)

Thích nhìn người khác đau khổ là bản tính của Hải Yến! Tất nhiên cô dẫu rất kỹ tạt xấu của mình. Bạn bè không một ai biết cả! Trong mắt họ, Hải Yến là một cô bé ngây thơ nhí nhảnh rất đáng yêu! Chim Én Nhỏ là biệt danh họ đặt cho cô. Hải Yến chỉ bộc lộ con người thật của mình với

những người cực kì gần gũi. Ví dụ điển hình là anh trai cô: Nguyễn Đình Dương! Nhìn vẻ mặt đau khổ, giận dữ của anh mình cô bé cảm thấy rất vui sướng. Đáng sợ thay:

Miệng Vê Đan bụng một thùng... A xê tôn!!!

Theo như giới khoa học nghiên cứu thì Hải Yến đã mắc phải một căn bệnh lạ. Bệnh này đúng ra chỉ mới xuất hiện ở.. động vật. Tên khoa học của nó là: Hai Yên Mông Tơ Muôi Đờ Hâm Hấp! (Họ đã lấy tên của người mắc bệnh đầu tiên làm tên của nó!). Sau trường hợp phát bệnh đầu tiên ở Hải Yến. Căn bệnh này bùng phát một cách dữ dội và lây lan nhanh chóng. Hơn 10 triệu người ở các quốc gia trên thế giới đều mắc phải. Với triệu chứng lâm sàng là nóng nẩy, bực tức trong người, luôn muốn nhìn kẻ khác bị hành hạ và tìm đủ mọi cách để thỏa mãn! Nhưng xin quý vị đừng lo lắng. Từ lúc ủ bệnh cho đến lúc phát. Người bệnh không hề gặp phải bất kì tổn thương nào về tinh thần lẫn sức khỏe! Có chăng thì chỉ là những người xung quanh!!!

Đến thế kỉ 23, một người nông dân tại Việt Nam đã tìm ra loại vắc xin phòng chống bệnh Hai Yên Mông Tơ Muôi Đờ Hâm Hấp! Nếu gia đình, người thân hay bạn bè của bạn có mắc phải căn bệnh này. Xin hãy giúp họ chữa trị bằng cách cho uống thật nhiều vắc xin Nụ Cười! Phải! Chính Nụ Cười là liệu thuốc tốt nhất cho mọi loại bệnh tật!

Trước thời Hải Thượng Lãn Ông, các pháp sư, các thầy phù thủy đã biết cách áp dụng phương pháp này. Họ lưu truyền rộng rãi trong dân chúng. Và đến đời chúng ta thì biến mất! Còn sót lại có chăng chỉ là theo dạng ám ngữ:

- Một nụ cười bằng mười thang thuốc bổ!

Dĩ nhiên theo tình hình quốc tế hóa, phương tây hóa như hiện nay. Những người có thể hiểu được ám ngữ thời cổ đại này không nhiều. Mà họ hiểu cũng chỉ để đấy. Bởi họ không tin trên đời lại có phương pháp kì diệu như thế!

Còn các bạn, các bạn có tin không??? (^ ^)

Trở lại hiện trường cuộc thanh trừng đẫm máu. Sau khi hạ gục tất cả, Võ Duy Tâm phủ tay, quay đi. Không thèm liếc nạn nhân lần 1 lần!

Hải Yến giật mình, cô hét hoảng gọi với theo:

- Cám ơn! Này bạn ơi đừng đi vội... mình muốn hỏi cái này đã...

Nhưng lời cám ơn của Hải Yến chỉ bay vào... không khí! Vì người đó đã đi mất!

Cô bé làm bầm:

- Người chi mà kì cục! Mình đang định hỏi có muốn cưa đôi tài sản của mấy gã này không? Thì đã đi mất!!! Thôi vậy! Xem như: Có họa cùng chia, phúc mình... hưởng cả!!! (^ ^)

Nói là làm. Hải Yên lột sạch tư trang, tiền nong của 3 thằng côn đồ! Không quên bồi thêm mấy cú đá!

Ngẫm ra mấy tên này cũng thật xui xẻo! Chưa kịp làm gì thì đã bị ăn đòn. Không những thế lại còn bị trấn lột. Đúng là:

Họa vô đơn chí.

Phúc bất trùng lai!!!

Các bạn có biết vị cứu tinh của Hải Yên là ai không? Cậu ấy chính là hung thần số 5 của đội GTT: Võ Duy Tâm - biệt danh Tâm Mất Nai!

Một chiếc Mercedes đồ chóc từ từ bò vào khu Tự Trị. Khởi phải nói sự xuất hiện của chiếc xe đắt tiền này đã khiến mọi người ngạc nhiên như thế nào! Họ xôn xao chỉ trỏ. Tất cả đều tò mò muốn biết chủ nhân của chiếc xe là ai?

Nhưng khi cô ta xuất hiện. Tất cả đều im lặng. Họ im lặng vì sững sờ.

Chủ nhân của chiếc xe quá ư xinh đẹp. Một vẻ đẹp quyến rũ và gợi cảm! Mái tóc dài được tia uốn cầu kì, đôi môi mọng ướm và thân hình bốc lửa kiểu Marilyn Monroe!!! Cộng thêm bộ đồ đồ rực! Tất cả làm nên một sức cuốn hút tuyệt vời.

Một người thốt lên:

- Trời!!! Giống hệt nàng Kiều!!!

Những người còn lại nhao nhao phản đối:

- Chỉ giỏi phét lác! Mà nhìn thấy Kiều bao giờ mà bảo giống???

- Ai bảo tao chưa nhìn thấy??? Ngày nào tao chả gặp cô trên... mạng!!!

Không thích thú như bọn con trai. Lũ con gái chỉ xì xào, bàn tán. Chốc chốc lại liếc mắt nhìn cô gái với vẻ khó chịu. Lẽ thường ở đời! Con gái có bao giờ thích kẻ khác đẹp hơn mình? Nhưng họ cũng chỉ dám nhìn thôi chứ không dám làm gì cả? (^ ^)

Bởi từ cô gái toát ra 1 khí thế vô cùng mãnh liệt. Nó lấn áp và khủng bố những người xung quanh.

Kiếp trước hẳn cô ta phải là... võ sĩ!!!

Cô gái kiêu hãnh bước đi trong những tiếng trầm trồ! Nhếch môi cười khẩy, cô ta lẩm bẩm:

- Chuyện!!! Qua 7 lần dao kéo. Không đẹp mới là lạ!!!

Một chàng trai có vẻ là đại diện của thanh niên thế hệ mới. Khẩu hiệu đính trên ngực áo anh ta là: Một cái đầu lạnh. Một trái tim nóng!

Anh ta nhìn lũ con trai xung quanh đây coi thường.

- Hừ! Toàn lũ kém cỏi! Đàn ông con trai thì phải đỉnh thiên lập địa như ta!

Khỏi nói! Bọn con gái nhìn anh ta lấp lánh vẻ ngưỡng mộ. Ngưỡng mộ quá đi chứ? Anh hùng trên đời mấy ai qua được ả mỹ nhân?

Đáng tiếc! Sự ngưỡng mã chỉ kéo dài được 3 giây. Đến giây thứ tư. Cô gái nhìn thẳng vào mặt anh ta và gọi:

- Anh kia! Lại đây tôi bảo???

Chàng trai ngớ ra. Không tin người đẹp lại để ý đến mình. Anh ta lập cập hỏi lại:

- Cô... gọi... tôi ư???

- Phải!!! Tôi gọi anh đấy!

Chỉ chờ có thế? anh chàng lao tới chỗ người đẹp với vận tốc phá kỉ lục thế giới. Thiếu điều quỳ xuống, anh ta xun xoe:

- Kê bè tôi có mặt! Người đẹp có gì sai bảo???

- Lớp 11A5 nằm ở đâu?

- Hà???

- Điếc à??? Tôi hỏi anh: Lớp 11A5 ở đâu???

- Ờ.. thì.. đi thẳng, rẽ phải.. tầng ba....

-....

Không một lời cảm ơn, người đẹp quày quả bỏ đi. Để lại chàng trai đứng ngơ ngẩn. Nhưng anh ta cũng chẳng ngơ ngẩn được lâu. Đám con gái lúc này đã hằm hằm xông tới. Trên tay họ toàn vũ khí. Thôi thì: gậy gộc, dao kéo, dật đá... đủ cả! Với bất cứ thứ gì trên tay họ lạnh lùng táng thẳng vào anh chàng tội nghiệp. Theo kiểu: Nhắm thẳng quân thù mà bắn!!!

Lũ con trai thích thú nhìn cảnh hoạt náo. Đáng đời kẻ tham bát bỏ mâm. Dám mê thiên nga mà bỏ lũ vịt giò!!! (Amen!)

20 phút sau, hình hài tội nghiệp đó khóc ré lên:

- Hu hu!! Oan ức quá! Tôi có tội tình gì đâu.....

Bụt hiện ra, quẳng cho hắn túm bông băng + thuốc đỏ, phán một câu gọn lỏn:

- Ngu thì chết! Bệnh tật gì???

Rồi biến mất!!! (^ ^)

Nó sốc! Tùng Baby sốc! Hà Diên sốc! Cả lớp đều sốc.

Khi con nhỏ Redgirl ào vào lớp rồi rít:

- Anh iu!!! Em tới rùi nè!!!!

2 con mắt nhìn xuống. 90 con mắt ngược lên đồng thanh:

- Ai là anh iu của cô????

(1 phút dành cho tưởng tượng... bắt đầu!!!)

- Anh yêu của tôi đâu rồi??? Anh Dương đâu rồi??? Đảo 1 vòng quanh lớp con nhỏ hét lên.

Bích Loan - hotgirl số 2 của lớp bĩu môi:

- Anh - Dương - nào - của - cô???

Ngọc Trang - hotgirl số 1 của lớp tru tréo:

- Phải đây!!! Lớp này có 4 Dương lận cơ??? Dê Đen, Dê đỏ, Dê Trắng, Dê vàng! Muốn tìm dê nào thì mau nói rõ???

- Tôi muốn biết: Nguyễn Đình Dương - Anh yêu của tôi đang ở đâu???

Dực Bự gật gù:

- Thì ra là tìm Dê Trắng!!! ^ ^

Các fan nữ của Đình Dương nhao lên tới tấp:

- Ai bảo Đình Dương là của cô???

- Cậu ấy là của chúng tôi chứ!!!!!!

-.....

Nó khoát tay. Cả lớp liền im lặng.

- Bạn muốn tìm Nguyễn Đình Dương phải không???

- Phải!!! Các người dấu anh ấy đâu rồi???

- Ăn nói cho cẩn thận! Ai " thèm " dấu hắn chứ??? Mà bạn là gì của hắn???

- Vợ chưa cưới! Có được không???. Con nhỏ hất mặt thách thức.

Dung Cà Chua khó chịu. Cái con nhỏ hồng giống ai này tự dung xuất hiện. Lại còn nói năng linh tinh. Xem ra không dạy con bé 1 bài học là không xong!!! ^^

Nở 1 nụ cười cực kì chuyên nghiệp. Nó tiếp lời:

- Thành thật thương tiếc báo tin: Anh - Đình - Dương - của - bạn hiện không có ở đây!!! Chắc khoảng sáng mai anh ta mới xuất hiện!!!

- Cái gì???. Anh ấy đi đâu rồi? Sao cô lại biết? Con nhỏ nhìn nó ngạc nhiên xen lẫn vẻ nghi ngờ.

- À! Là thế này. Trước lúc biến mất, cậu ấy có dặn tôi: Nếu có người đến tìm thì gửi lại vật này!

Dung Cà Chua rút phất từ trong túi áo ra.... 1 chiếc điện thoại!

- A lô! Trung tâm phục hồi chức năng thần kinh đó phải không???. Có một bệnh nhân trốn trại đang ở chỗ chúng tôi. Làm ơn cho ngay 1 chuyến xe xuống địa chỉ Trường THPT Ngôi Sao Xanh, đường x y z... Phải! Phải! Cô ta mặc váy đỏ! Lúc nào cũng làm nhảm 2 từ " Anh yêu "!!!

Khuôn mặt xinh đẹp của cô gái đỏ ửng. Lúc này cô ta có thể tranh chức vô địch với Dung Cà Chua. Đôi môi ướt mọng mở ra sáng lóa:

- Đồ xỏ lá!!! Mày... cứ đợi đây!!! Sẽ có ngày mày phải quỳ xuống chân tao mà van xin!

- Tốt thôi!!! Đây sẽ chờ!!!

Redgirl bỏ đi cũng nhanh như lúc tới. Giọng nói xỏ lá của Dung Cà Chua còn đuổi theo tới tận hành lang:

- Ra về cẩn thận nhé???. Đừng uất ức mà đâm đầu xuống cống nha???

Không ai bảo ai. Lũ con gái còn lại trong lớp nhìn Dung Cà Chua như một thủ lĩnh. Chúng đồng loạt đứng nghiêm,giơ tay chào theo kiểu nhà binh. Miệng hô to:

- Ha Ji Dung là số 1!!! (phỏng theo Ha Ji Me là số 1! - một manga của Nhật Bản!)

Cùng lúc ấy, nam nhân vật chính của chúng ta đang ở... nhà vệ sinh!

Hắn toát mồ hôi mà không sao vặn được cửa. Cánh cửa vốn trơn tru nay dờ cứng nằm im. Chắc chắn đã bị khóa cứng bên ngoài. Tất nhiên, hắn

thừa biết đây là tác phẩm của ai? Mặt mũi con nhỏ không đến nỗi nào mà sao lòng dạ độc ác quá chừng! Dám nhốt Hotboy tại nơi kinh khủng như vậy? ^^

Co chân đạp cái rầm vào cánh cửa. Hấn bắt lực thờ dài! Kiêu này chắc phải sáng mai mới ra được. Giờ là tiết cuối, sẽ chẳng có thằng nào mò ra đây làm gì? Khỏi buổi chiều thì lại được nghỉ. Chỉ hi vọng sáng mai bác lao công sẽ quét dọn sớm!

Nguyễn Đình Dương ớn lạnh khi nghĩ tới con nhỏ Mỹ Trang. Vợ chưa cưới cái con khỉ? Cứ tưởng đã thoát khỏi con nhỏ mà bây giờ nó lại lù lù xuất hiện. Đình Dương ngẫm nghĩ. Hình như tất cả những đứa con gái ở xung quanh hắn đều không bình thường thì phải? Mỹ Trang thì dai hơn kẹo kéo! Con em Hải Yên thì luôn tìm cách hành hạ hắn. Còn nhỏ lùn ấy thì vừa thù dai, vừa bạo lực!!

Hấn gào lên trong nỗi thất vọng:

- Ông trời ơi!!! Con chỉ muốn tìm một người con gái vừa xinh đẹp, vừa thông minh. Có cá tính lại dịu dàng, tử tế! Còn nữa: phải biết nấu ăn! Chỉ có thể thôi mà sao khó vậy???

Ông trời đang xem... Hoa Hậu Hoàn Vũ 2008, nói vọng xuống:

- Đào đâu ra của quý hiếm ấy!!! Đến ta còn chẳng có nữa là.... (^ ^)

Rời khỏi chỗ làm thêm, Dung Cà Chua phi một mạch đến nơi quen thuộc. Giờ này chắc Mắt Nai đang lang thang ở đó! Không biết hắn đã bán hết vé số chưa?

Đời có lúc buồn lúc vui. Trời có lúc mưa lúc nắng. Vé số lúc bán rất chạy, lại có lúc chẳng ma nào mua...

Cái cần câu com của Tâm Mắt Nai thật bấp bênh. Nhưng bấp bênh hơn thế nữa cũng đành chịu. Bởi đây là phương tiện kiếm sống duy nhất của Võ Duy Tâm. Cuộc sống của hắn hoàn toàn trông chờ vào cái cần câu com này! Việc mưu sinh tại vỉa hè đâu phải lúc nào cũng thuận buồm xuôi gió? Đánh nhau giành khách, ma cũ bắt nạt ma mới, trộm cắp, cướp giật và cả những lời nhục mạ coi thường của các vị thượng đế. Tất cả không làm hắn nản lòng! Hắn phải sống! Phải sống thật tốt để cho bọn họ sáng mắt ra...

Queo đầu vào khúc cua, Dung Cà Chua mừng rỡ khi nhìn thấy bóng dáng quen thuộc. Nhưng lại tái mặt ngay lập tức:

Coi kìa! Mắt Nai của nó đang đứng đối diện với một gã đàn ông to cao. Gã khoảng hơn 30. Râu ria xồm xoàm, thân hình lực lưỡng, cơ bắp cuộn cuộn, rỗng phượng chạm trổ từ đầu tới... gót chân. Lý Đức nhìn thấy chắc

cũng phải rõ dãi vì thèm!

Tay lăm lăm chai rượu 65, gã hất mặt trịch thượng:

- Nhóc con!!! Mày có biết đây là địa bàn của Mạnh Khủng Long không hả??? Sao mày dám tới đây tranh khách với đàn em tao???

Thằng nhóc không hề tỏ ra run sợ. Hấn thân nhiên đáp:

- Không biết! Không nghe! Không thấy! Chim trời, cá nước vào tay ai người ấy hưởng...

Kiểu trả lời nhát gừng của thằng nhóc khiến gã nổi điên. Gã gầm lên đúng giọng... Khủng Long:

- Mẹ kiếp!!! Vuốt mặt phải nể trứng cá chớ??? Mở to mắt ra mà xem đây...

Dứt lời, gã vung mạnh chai rượu lên cao thị uy. Rồi... hạ xuống rất nhẹ nhàng.

Tiếng bà chủ quán phở vang lên the thé:

- Có giỏi thì đập đi??? Ngày mai đừng hòng vác mặt tới đây mà ăn nợ!!!!

Khung cảnh trước mặt quá ư hài hước. Một số thực khách vui tính ồ lên cười. Cá biệt! Có bà cười nhiều tới nỗi rớt bịch xuống gầm bàn. Hai bắp chân chuối mẩn giầy lên đành đạch. Chỉ tội nghiệp ông chồng đứng cạnh không làm sao nâng vợ lên nổi!!! (^ ^)

Gã đàn ông đỏ mặt. Chiêu vừa rồi khiến gã què độ không để đâu cho hết. Gã nạt ngang:

- Im hết đi!!! Cười cái gì mà cười???

Nhưng lời đe dọa của gã không có hiệu quả. Họ tiếp tục cười to hơn.

Cuối cùng mắc cỡ quá, gã dồn hết tức giận vào thằng nhóc. Hùng hổ lao tới gã hét lên:

- Xem đây!!! Chỉ dùng 2 bàn tay này tao thừa sức bóp giò mày!!!

Chả hiểu gã đã bóp giò được mấy người? Chỉ biết lần này gã bán thẳng về đàng sau như tên lửa. Rớt cái bịch xuống, thảm thương hết đồng giẻ rách.

Bọn đàn em, khoảng hơn chục đứa xúm lại gào khóc:

- Anh ơi, anh có sao không???

- Anh ơi! Sao anh nỡ bỏ bọn em mà đi? Anh đi rồi lấy ai thu tiền bảo kê của bọn em? Lấy ai bắt nạt, đánh đập bọn em??? (^ ^)

- Ối anh ơi là anh ơi???

Đang bất tỉnh nhân sự, nghe những lời đại nghịch bất đạo của tụi đàn em. Gã gượng dậy, nghển cổ thều thào:

- Bọn mất dạy!!! Tao đã chết đâu mà ăn mừng???

Rồi lăn ra xỉu tiếp...

Nhìn bóng dáng chiếc xe cứu thương chở gã đi, một bà hàng nước có vẻ ngoài phúc hậu rút khăn ra lau mắt:

- Ta đã bảo mà! Cứ cậy mình khỏe mạnh, không chịu mua bảo hiểm y tế. Phen này tha hồ mà trả nợ!!! ^ ^

- Hello! Mắt Nai!!!

Khuôn mặt cau có của Võ Duy Tâm tươi tỉnh hẳn. Không hiểu sao cứ nhìn thấy bà chị lùn tịt này, hẳn lại thấy thoải mái.

- Dung làm gì ở đây??? (Hắn chả bao giờ gọi nó là chị cả! Mặc dù hắn kém nó một tuổi. Con bé đã đấu tranh rất nhiều. Bao lực có! Đe dọa có! Năn nỉ có.. Nhưng hắn chỉ phán đúng 1 câu: Lòng ta sắt đá há lung lay!!!)

- Cậu nói thiếu chữ " chị " rồi đó!!! Tôi đến tìm cậu chứ còn làm gì nữa? Nó nhăn nhó. Nhìn xấp vé số lấp ló nơi túi áo, con bé hỏi thăm:

- Còn mấy vé nữa vậy???

- 15 thì phải...

Trước con mắt ngạc nhiên của Mắt Nai, nó giật xấp vé số lại. Rút ra 5 tờ đút tọt vào túi quần.

- Tiền đây! Tôi mua 5 vé!!!

- Vớ vẩn!!! Dung lấy tiền đâu mà mua? Trả vé lại cho tôi!! Hắn gạt phất.

- Tiền làm thêm của tôi chứ còn tiền ở đâu?

- Nhưng...

- Không nhưng nhi gì cả? Cậu định cản trở con đường làm giàu của tôi hả??? Tôi mà trúng độc đắc, đừng hòng tôi chia cho cậu 1 xu...

Hắn phì cười:

- Đây chả dám mơ? Dung cứ việc ngồi đó mà chờ sung rụng...

- Hê! Có ai đánh thuế giấc mơ đâu? Đã tưởng tượng thì phải cho ra trò một chút chứ? Với lại tôi mua số xổ.. vừa ích nước lại lợi nhà đúng không???

- Hết nói...

(Tác giả: Cái này sai rồi. Ích nước nhưng hại nhà thì đúng hơn...)

.....

- Cậu trả hết vé cho người ta chưa???

- Rồi!!! Bây giờ ta đi đâu???

- Dĩ nhiên là về nhà tôi... Anh Hai nhấn cậu tới ăn cơm đó!

Con ngựa sắt chở 2 người chồm lên phóng vụt đi. Võ Duy Tâm sung sướng nghĩ đến không khí đầm ấm sắp tới. Nếu có người hỏi hấn:

- Hạnh phúc là gì???

Hấn nhất định trả lời:

- Hạnh phúc đối với hấn là được ở bên Dung Cà Chua và sư phụ!!!

Sư phụ hấn - Hoàng Dược Sư, biệt danh Anh Hai hay còn gọi là Hai Sư cũng chính là cha của Dung Cà Chua. Ông từng là một cảnh sát tinh nhuệ. Khi về hưu ông mở một lò võ dân tộc mang tên: Võ Đường Địa Ngục! Đúng như tên gọi, chế độ tập luyện ở đây rất khắc khe. Những kẻ không có lòng kiên trì và quyết tâm cao không thể theo nổi. Do đó lò võ này có rất ít môn sinh. Tính cả hấn và Dung Cà Chua mới được gần chục người. Tuy vậy môn sinh ở đây võ nghệ đầy mình ăn đứt các môn sinh nơi khác.

- Sao làm một trận cho nóng người nha? Nó hất mặt thách thức. Rồi không để cho hấn trả lời, con bé ra đòn.

Hấn rùn người tránh né. Phản kích bằng 1 cú đánh chỏ. Đáng tiếc! Hấn chỉ đánh vào không khí.

Dung Cà Chua nhỏ con, nên có lợi thế về tốc độ. Điểm yếu của nó là cú đánh không có lực. Cho nên nếu gặp phải cao thủ cỡ: Tâm Mắt Nai. Con bé hoàn toàn bị vô hiệu hóa.

Trận đấu kết thúc sau một hồi giằng co khá vất vả.

Nó nằm vật ra sàn. Thở ra đầy chán nản:

- Lần thua thứ 199! Không thể tin nổi! Rõ ràng mình tập võ lâu hơn Mắt Nai. Tại sao chưa bao giờ mình thắng cả???

- Con gái yêu quý!!! Đó là sự cách biệt về tài năng! Hai sư xuất hiện, neho mắt nhìn nó.

- Con không chịu!!! Cha giấu nghề truyền riêng cho Mắt Nai phải không???

3 tuổi con đã tập võ. 5 tuổi gia nhập võ đường. Mắt Nai chỉ mới

tập có 5 năm. Tại sao cậu ấy lại giỏi hơn con??? Nó phụng phịu.

- Con là con ruột ta. Ta chẳng dạy riêng cho con thì thôi, chứ sao lại truyền cho thằng Tâm? Con không đấu lại nó cũng đừng đổ thừa cho ta chứ??? Ông phì cười. Quay sang hẳn:

- Con tới lâu chưa Tâm? Ở lại ăn tối với chúng ta luôn nghe?

- Dạ!!!

- Ta bảo con bé Dung nấu món con thích nhất đó!

Hắn cảm động nhìn ông. Su phụ đối xử với hắn như con ruột. Ông dạy võ cho hắn miễn phí. Thậm chí nhiều khi còn lên đóng học phí cho hắn. Sau bị hắn phản đối dữ quá. Ông mới chịu thôi. Chỉ thỉnh thoảng gọi hắn đến ăn cơm.

Dung Cà Chua nháy mắt:

- Nhất cậu đây! Cha thương cậu còn hơn cả tôi với anh Phong nữa đó!!!

- Ê, nói xấu gì anh đó? Nhóc! Một thanh niên mặc quân phục cảnh sát xuất hiện. Anh ta gật đầu chào hắn rồi quay sang véo má Dung Cà Chua.

- Tâm tới lâu chưa?..... Nhóc, không chào anh hả???

Con bé nhăn mũi:

- Em không phải nhóc! Đồ Lộ Tương ả???

- Cái con bé này! Anh tên là Đại Phong cơ mà? Sao cứ gọi anh là Lộ Tương hả???

- Anh ngốc thế!!! Chưa xem Trạng Quỳnh bao giờ à? Chai mắm Đại Phong của ông ấy chính là Lộ Tương đó!!!

Hắn nhìn cảnh 2 anh em Dung Cà Chua đùa giỡn mà có chút chạnh lòng. Nếu hắn cũng có anh em thì tốt biết mấy!

Hai Su nhìn con trai ngạc nhiên:

- Sao lại về giờ này??? Con không phải trực sao???

- Dạ không! Hôm nay con trực đêm. Tranh thủ về nhà xin ít cơm nguội!

^^

Nó giã nậy:

- Anh Lộ Tương này kì ghê! Về mà chẳng báo trước gì cả? Em có nấu phần của anh đâu???

- Hả??? Nhóc không nấu cơm cho anh à???

- Không!!! Em chỉ nấu phần của cha, em và Mắt Nai thôi!!!

- Trời ạ!!!

Hấn bồi rôi:

- Hay anh Phong ăn phần của em đi! Để em đi ăn cơm bụi được rồi!!!

- Không được!!! Ba người còn lại đồng thanh.

Dung Cà Chua dậm chân:

- Mất Nai không phải đi đâu cả? Kệ Lọ Tương! Ai bảo anh ấy về mà không báo trước....

Hoàng Đại Phong phản đối tức thì:

- Người không được ăn là nhóc mới đúng? Là đầu bếp mà chẳng chuẩn bị chu đáo gì cả?

- Là anh!!!

- Không!!! Là em...

- Là anh...

- Là em!!!

.....

Hoàng Dục Sư can thiệp:

- Ta mời thằng Tâm đến ăn cơm. Tất nhiên không thể để nó đi về tay không được. Mà hai đứa bây không ai tình nguyện. Thôi thì để cho công bằng, ta chơi trò: Bịt Mắt Bắt Ma???

- Cha cũng phải tham gia đó nghe??? Nó mào đầu ranh mãnh.

Đại Phong tức Lọ Tương phụ họa:

- Đúng đó!!! Mọi người bình đẳng. Cả 4 đều phải tham gia...

- Tất... nhiên... rồi... Hai Sư trả lời không lấy gì làm vui vẻ. Hai đứa con trời đánh. Ngay cả ông mà chúng cũng không tha!!!

- Vậy ai sẽ làm " Kẻ Bắt "??? Hấn lên tiếng.

- Tất nhiên là Lọ Tương!!! Hai Sư và con gái nhìn nhau cười ăn ý...

Ở đây, tôi xin phép được giải thích một chút về trò Bịt Mắt Bắt Ma. Trò này được Hoàng Dục Sư sáng tạo dựa trên 1 trò chơi dân gian có tên Bịt Mắt Bắt Dê. Gọi là trò chơi, nhưng nó khá nguy hiểm. Dùng để các võ sinh rèn luyện phản xạ.

Trên một bãi đất trống, có khoảng 5 cây cột sắp thành vòng tròn. Một cây cột thật to ở chính giữa làm tâm. Khoảng cách từ tâm đến các cây cột

còn lại không quá một cánh tay. 1 người làm " Kẻ Bắt " sẽ bịt mắt đứng trên cây cột chính giữa. Những người còn lại đứng lên các cây cột bất kì. " Kẻ Bắt " có thể tìm đủ mọi cách, chỉ cần chạm tay vào một trong những người kia là thắng. Còn những người làm " Ma " vừa phải giữ cho " Kẻ Bắt " không chạm vào mình vừa phải tìm cách đẩy " Kẻ Bắt " xuống đất. Tất nhiên người nào chạm chân xuống đất đầu tiên sẽ thua cuộc.

Trò này đòi hỏi người chơi phải có cơ thể khỏe mạnh. Các giác quan nhanh nhạy và phản ứng mau lẹ cỡ Thành Long hoặc Lý Liên Kiệt. Cho nên xin quý vị độc giả đừng đại dột bắt chước mà mang họa vào thân... (^ ^)

Hoàng Đại Phong bước lên cây cột. Giải khăn bịt mắt đã được thắt chặt. Ba người còn lại cũng đã vào vị trí. Người nào người nấy mặt mũi đều căng thẳng.

Lọ Tương tập trung tinh thần. Nhờ bịt mắt mà các giác quan còn lại trở nên sáng suốt. Anh hình mũi hít hà. Phía bên tay phải bay tới mùi thức ăn thơm nức. Anh ta cười vang rồi ra tay nhanh như chớp:

- Nhóc con!!! Cả ngày nấu nướng trong bếp, người em sắp bốc mùi rồi đó!!!

Dung Cà Chua tái mặt. Nó đã sơ suất bỏ qua một chi tiết quan trọng. Không ngờ Lọ Tương lại phát hiện nhanh như thế? Nhưng không hổ danh là đội trưởng đội GTT. Nó cong người về đằng sau tránh đòn theo thế võ nổi tiếng: " Tôm Càng Chín Tới ".

Thấy miếng đòn của mình vô hiệu, Lọ Tương hốt hoảng bị mất đà. Rất may, anh hít thở, dồn khí vào đan điền. Bấu chặt tay xuống cột và vung chân đập mạnh về đằng sau.

- Râmmmmmmmm!!!!!!!

Lọ Tương có cảm giác như mình vừa đập vào một tấm bê tông. Tiếng Hai Sư vang lên giễu cợt:

- Khi ta thành danh, con hãy còn quán tã! Muốn đấu với ta ư? Hãy đợi kiếp sau!!!

Lực phản chấn khiến chân Lọ Tương tê buốt. Anh càu nhàu:

- Đúng là gừng càng già càng cay!!! ^ ^

Nhưng đường đường là một đại úy, anh đâu dễ dàng chịu thua. Tiếng cười nhẹ vừa rồi chần chẫn là của Mắt Nai. Mà đã lên tiếng, anh tất biết vị trí. Dồn toàn bộ sức lực Lọ Tương ra đòn cuối cùng. Hai bàn tay cứng như thép nguội vung lên cao chặt xuống theo kiểu " Băm Chả ".

Đáng tiếc!!! Đối thủ của anh lại là Võ Duy Tâm - thiên tài võ học 20 năm mới xuất hiện 1 lần. Hấn tung mình lên cao tránh đòn. Thuận thể đập luôn một cú. Lọ Tương bủn rủn chân tay té cái rầm...

Đại Phong đau khổ nhìn về phía bàn ăn. 3 con người kia không hề để ý đến kẻ tội nghiệp là anh. Họ thản nhiên ăn uống. Dung Cà chua gấp liên tục vào bát cha mình và Mắt Nai, miệng hồi thúc:

- Mọi người ăn nữa đi! Còn nhiều lắm mà...

- Dung nấu ăn ngon tuyệt!!! Hấn khen ngợi, miệng không ngừng nhai, tay không ngừng gấp!!! ^^

Hai Su cười khà khà:

- Con bé này chẳng được điểm gì cả. Chỉ biết mỗi nấu ăn thôi!!!

Ông quay sang nhìn con trai. Hiện đang xách 2 xô nước đứng góc nhà. Giọng quan tâm:

- Là một cảnh sát hình sự. Trình độ như vậy là do con chưa luyện tập đầy đủ. Làm sao bảo vệ được các công dân của đất nước Việt Nam? Phải tăng cường luyện tập rõ chưa???

Lọ Tương vâng dạ mà miệng méo xệch.

Mắt Nai quay sang thì thầm với Dung Cà Chua:

- Làm thế có tội anh ấy quá không???

- Chả sao đâu! Tí nữa ông tới chỗ người yêu ăn bù ý mà....

- Ủa? Lọ Tương có người yêu rồi à??

- Ủ! bà này làm cũng chổ với tôi. Xinh xắn và hiền lành lắm, chả hiểu sao lại kết Lọ Tương???

Hôm nay post được tới đây là kiệt sức!!! Bà kon nhớ thanks cho mình mau lại sức nghe???

Lương Dưa Lê buồn thiu. Đã mấy ngày hôm nay nó chưa có gì để đưa lên báo. Một con người sống vì công chúng như nó xem nhàn rồi là kẻ thù số 1! Ngày nào không có chuyện để buồn là nó thấy bứt rứt tay chân. Ăn không ngon. Ngủ không yên! Đêm nằm... lệ rơi ướt gối!

Căn bệnh " Buôn Dưa Lê, Bán Dưa Chuột " này được phát hiện từ khi nó còn bé xíu. Mẹ nó vô cùng hoảng hốt khi thấy con mình nói nhiều gấp 10 lần những đứa trẻ cùng tuổi! Sau khi đưa đến bác sĩ, ông ta khám cho nó đúng 1 buổi rồi tiễn 2 mẹ con ra về mà không lấy 1 xu! Mẹ nó hỏi có chữa được không thì ông ta bảo:

- Cha mẹ sinh con trời sinh tính! Con gái của bà, nếu không trở thành phát thanh viên thì cũng phải làm... chính khách!!!

Lên cấp 3, tài năng của nó được Trần Đức Tuấn phát hiện. Nghiễm nhiên nó trở thành cộng tác viên số 1 của tờ Những Kẻ Thích Đùa!!!

Mọi bí mật động trời của cả học sinh lẫn giáo viên đều do 1 tay nó tìm ra.

Cũng có lần, nó bị mấy bà lớp trên chặn đường xử lý vì cái tội nói nhiều! Họ bực nó thế nào, ngay hôm sau được đáp trả... trên mặt báo. Lâu dần thành quen, không ai muốn dính tới nó cả! Họ chỉ cầu trời khẩn phật, thậm chí van vái cho bí mật của mình đừng lộ ra! Nhưng có mấy khi trời cho ai toại nguyện đâu...

Dục Bự - thằng bạn chí cốt của nó vẫn đang ngồi nhai bìm bìm.

- Ê Dục Bự!!! Ông làm ơn đừng ăn nữa được không???

- Ừng... àu... in... ô... ích (đừng cầu xin vô ích!). Hấn liên tục bóc bìm bìm. Câu trả lời thốt ra lúng búng.

- Ông... đúng là chết vì bìm bìm! Sau này có con nào thích ông. Nó chỉ nhìn cảnh ông ăn bìm bìm là bỏ dép mà chạy!!!

Dục Bự nuốt cái ực, trợn mắt nhìn nó:

- Bà chỉ nói vớ vẩn!!! Con gái so thế quái nào được với... bìm bìm!!!

Lương Dưa Lê nhìn hấn thờ dài:

- Bó tay!!! Tôi không còn gì để nói!!!

- Bà có vẻ buồn nhỉ? Sao không đăng vụ vợ chưa cưới của Đình Dương mò tới lớp ta???

Hấn đưa ý kiến.

- Ông điên à? Đình Dương là em họ anh Tuấn! Ông muốn bị anh ấy đuổi cổ thì cứ việc đăng!!!

Dục Bự gật gù:

- Ừ nhỉ???

Tôi quên mất...

- Không tới lượt anh ta đâu!!! Các người mà dám đưa nổi nhục của tôi lên báo. Tôi sẽ xé xác mấy người!!! Vị hôn thê của Đình Dương từ trên trời rớt xuống đột ngột. Cô ta vẫn rất xinh đẹp với bộ đầm đỏ bó sát.

Dục Bự suýt nghẹn bìm bìm. Lương Dưa Lê sáng mắt nhìn người mới xuất hiện. Nó lao tới theo thói quen nghề nghiệp.

- Xin hỏi bạn tên gì? Bao nhiêu tuổi???

Nhà ở đâu???

Là vợ chưa cưới

của Đình Dương từ bao giờ??? Nổi trứng cá từ năm mấy tuổi? Đình Dương là cuộc tình thứ mấy???

Đang liền thoáng, nó chột lạnh gáy. Ánh mắt con nhỏ như muốn bảo:

- Mà có im mồm không??? Hay để tao khâu lại??? (^ ^)

Lương Dưa lê rùng mình lắm lắm:

- Trông con nhỏ dám giết người chứ chẳng chơi!!!

Dục Bự nhìn con bạn thân đầu hàng vô điều kiện mà hét hồn. Hấn ôm chặt gói bim bim như sợ vợ chưa cưới của Đình Dương sẽ lao tới giật mắt.

Hấn thót tim khi thấy người đẹp từ từ tiến lại.

- Trần Chính Dục! Biên tập viên của tờ Những Kẻ Thích Đùa. Tôi cho cậu 3 ngày để tìm ra tất cả thói quen, thân thế, sở thích, điểm yếu, điểm mạnh... của con nhỏ lùn hôm nọ!!!

- Con... nhỏ... nào???

- Con nhỏ Hoàng Thu Dung - người đã hạ nhục tôi hôm nọ chứ còn ai nữa???

- Sao lại là tôi??? Sao cô không nhờ người khác??? Hấn phản đối yếu ớt.

Bằng vị thế kẻ mạnh, vợ chưa cưới của Đình Dương trợn mắt đe dọa:

- Phải!!! Chính là cậu chứ không phải ai khác??? Cậu là hàng xóm của con nhỏ đó, lại học cùng với nó từ bé. Không ai hiểu nó hơn cậu! Đúng 3 ngày!!! Cậu phải có câu trả lời cho tôi!

- Nhớ đấy!!! Nếu không xong cậu sẽ được thế chỗ con bé đó!!!

Người đẹp kết thúc cuộc nhờ vả bằng 1 nụ cười mỉa mẫn. Không hiểu sao, Dục Bự lại cảm thấy nó giống với nụ cười của quý sa tăng hơn!!!

Bóng dáng của cô ta vừa khuất khỏi cửa. Lương Dưa Lê lập tức phục hồi phong độ.

- Ông tính làm theo lời cô ta sao??? Ông định bán đứng Dung Cà Chua à???

- Tôi còn sự lựa chọn nào hơn không??? Hấn nói đầy đau khổ!

Nó chép miệng:

- Cũng đúng!!! Vợ chưa cưới của Đình Dương đáng sợ thật. Phen này Cà Chua đi đứt với cô ta!!!

Dục Bự thở dài:

- Thôi thì ta đành phụ thế nhân chớ không để thế nhân phụ ta!!! Dung

Cà Chua à! Bà hãy tha thứ cho tôi. Tôi còn muốn ăn bim bim tới năm... 80 tuổi!!!

Nó nhìn thẳng bạn thân thương cảm. Khổ thân thằng bé bị kẹp giữa hai đầu. Dung Cà Chua mà biết chuyện cũng đừng hòng bỏ qua cho hắn. Mà chống lại con nhỏ vừa rồi thì hắn... không dám!!!

Than ôi... đúng là trâu bò đánh nhau, người xem chết!!! Buồn thay! Buồn thay!

Chiếc xe địa hình đang bon 1 cách êm ru trên đường thì:

- Bupppppppp!!!!!!!!!!!!!!

Sau tiếng nổ, cái lớp 30s trước còn căng cứng nay xẹp lép!

Nó nhảy xuống xe tức tối. Nguyên nhân khiến con ngựa sắt của nó dở chứng là đây: 1 chiếc đinh nhọn hoắt!!!

Con bé làm bầm:

- Ta mà biết kẻ nào rải đinh thì...

Chưa hết! Một con mèo đen lù lù xuất hiện giữa đường. Giương mắt nhìn nó.

- Xùy! Xùy!! Đi đi!!! Tao là con nhà nghèo khó... có gì đâu mà mày nhìn...

Mặc cho nó đuôi. Con mèo vẫn nằm im. Đôi mắt xanh lè trông thật rùng rợn!

Con bé cúi tiết, toan nhào tới sút cho vật cản đường 1 cú thì...

- Ọa... Ọa... Ọa!!! Tiếng quạ ở đâu vang lên báo hiệu một tương lai không mấy tốt lành!

Dung Cà Chua rùng mình. Nó nhớ lại câu nói kì quái của bà bán xôi lúc sáng:

- Ấn đường trên trán cháu hơi đen! Có lẽ cháu đang bị người ta nguyên rửa... Hãy cẩn thận!!!

Vốn không mê tín, con bé lắc đầu, gạt phắt đi.

- Mình rõ lắm thân!!! Mèo đen xuất hiện thì đâu có gì lạ? Không nhanh lên thì muộn học mất...

(Tác giả: Đúng là mèo đen xuất hiện thì không có gì lạ. Nhưng nó đi kèm với quạ kêu và xe hỏng thì cần phải xem xét lại...)

- Mày sao vậy??? Hà Diên hỏi khi nó bò vào lớp.

- Trông mày cứ như vừa đánh nhau về ấy???

- Hừ! Mày cứ thử vác xe chạy bộ hơn 2 km tìm chỗ sửa. Sửa xong lại bị một bầy chó hoang rượt theo chối chết như tao xem? Lại chả giống từ dưới mồ bước ra ấy chứ???

Mở to đôi mắt, Hà Diên nhìn nó thông cảm:

- Thế bầy chó có làm sao không???

- Hả???

- Chúng thật đại dột mới rượt theo mày! Chắc không phải bị đưa vào cây tơ bầy món rồi chứ???

- Mày!!! Đứng lại....!!!!

Nó hầm hầm đuổi theo con bạn thân. Bụng thầm nghĩ:

- Giờ mà để tao bắt được! Nhất định tao sẽ đem mày làm... cây tơ bầy món!!! Đồ đều!!!

.....

Nó lê tấm thân tàn tạ đi khắp các lớp lấy sĩ số. Tráng miệng bằng 1 màn marathon vác xe. Hết bị chó đuổi rồi lại đi rượt người. Cơ thể nó muốn long lên sòng sọc.

Băng qua vườn trường, nó hốt hoảng khi nhận được 1 món quà từ trên trời rớt xuống.

- Xoảng...!!!!!!!!!!!!!!!

Một chậu hoa, không rõ là gió thổi hay người thổi mà rớt ngay xuống đầu nó. Gân - trúng - đầu!!! Nếu không nhờ phản xạ được trui rèn từ năm 3 tuổi. Chắc nó đã về với tổ tiên!

Trên tầng thường không hề có lấy 1 bóng người. Mặc dù nó đã lao lên nhanh chóng. Kẻ thủ ác đã biến mất. Chỉ để lại 1 chiếc khăn tay thơm nức và... đổ chóc!!!

Lời nói của bà bán xôi 1 lần nữa vang lên:

- Cháu đang bị nguyên rủa!!! Hãy cẩn thận!!!!

Nó thần thờ suy nghĩ.

- Tất cả những gì xảy ra trong mấy ngày vừa qua thật tệ hại. 1 lần bị chậu hoa rớt xuống đầu. 3 lần bị (đây) ngã cầu thang. Chưa hết! Những bức thư đe dọa liên tục xuất hiện. Lần nào cũng chỉ gồm 1 câu: Mày sẽ

phải hối hận!!!

Nó - đội trưởng đội GTT - Hoàng Thu Dung... đang bị khủng bố!

Nó thấy lạ! Từ trước đến giờ chỉ có nó khủng bố người ta chứ có ai dám đối đầu với nó đâu?

Người đầu tiên nó nghĩ tới là... hấn!!! Nhưng có điều gì không đúng lắm. Thằng cha bặm trợn ấy tuy quậy phá thật nhưng cũng đâu thể ra tay độc ác đến thế? Mà những trò vừa qua, ít nhất 4 lần... nó suýt hi sinh!

Những Kẻ Thích Đùa lại càng không! Nhân vật chủ chốt Trần Đức Tuấn chỉ có hiềm khích với Quạ Mổ. Nếu có gì xảy ra, đối tượng phải là gã mới đúng!!! Huống chi mấy thành viên còn lại chỉ là lũ chết nhất. Nghe thấy tên nó đã sợ rồi chứ đừng nói gì đến việc... khủng bố!

Vậy thì ai nhỉ???

Nó chợt nhớ tới chiếc khăn tay màu đỏ. Tang chứng duy nhất tại hiện trường! Chiếc khăn này là của con gái! Mà nhắc đến " con gái " và " hối hận ", trong óc nó hiện lên hình ảnh 1 con nhỏ xinh đẹp nhưng hơi có vấn đề!

Con nhỏ cũng mặc toàn màu đỏ và tự xưng là vợ chưa cưới của hấn! Chẳng nhẽ điều đó là sự thật sao??? Nếu đúng như vậy thì việc bị mình hạ nhục, con nhỏ chắc chắn không bỏ qua. Liệu tác giả có phải là nó không???

Vợ chưa cưới!!! Vợ chưa cưới!!! Hấn có phải đang sống ở thời trung cổ không nhỉ???

Nó hét lên bực tức!

Nhưng... khoan đã...!!! Hấn có vợ chưa cưới thì đã sao? Điều đó cũng đâu liên quan gì đến nó? Tại sao nó lại cảm thấy khó chịu trong người? Chẳng nhẽ...

Lắc mạnh đầu! Con bé gạt phắt những ý nghĩ vừa nhen nhúm.

- Không thể nào! Mình bị căng thẳng đầu óc sinh ra hoang tưởng mất rồi...

- Không! Không! Không!!! Hấn gào lên uất ức trước 2 đấng sinh thành.

- Con không phải là con rôi!!! Để 2 người thích giật dây như thế nào thì giật!!!

- Ta không hiểu? Con không vừa ý Mỹ Trang ở điểm gì? Bà Nam nhìn hấn dò hỏi.

- Tiền tài, dung mạo, gia thế, địa vị... con bé đều rất chuẩn! Trên đời này muốn tìm 1 người hơn nó không dễ đâu!!!

- Con không quan tâm những thứ đó! Điều quan trọng là: con - không - yêu - cô - ta!!!

- Đình Dương à! Sau này thành vợ chồng, hiểu nhau rồi. Con tự nhiên sẽ có tình cảm với con bé thôi!!!

- Trời ạ!!! Con quá hiểu cô ta ấy chứ! Nếu yêu được, con đã yêu lâu rồi. Chẳng phải chờ đến sau này...

- Đủ rồi!!! Ý ta đã quyết! Cả 2 đừng nói gì nữa! Cha hấn - một người đàn ông lạnh lùng và quyết đoán lên tiếng.

Không hiểu sao! Mỗi lần nhìn vào mắt ông ấy Đình Dương lại thấy sợ. Rõ ràng đó là cha hấn! Đó cũng chính là lý do vì sao hấn chưa bao giờ dám cãi lời cha mình. Hôm nay thì lại khác!

- Tốt thôi!!! Vậy thì con cũng nói rõ. Con có thể lấy bất cứ ai nhưng không bao giờ lấy cô ta!!! Dù cha có làm gì đi nữa cũng thế thôi. Hấn nói rành mạch trước khi bỏ đi.

Đình Dương lôi chiếc xe phân khối lớn ra, phóng vụt đi.

Hấn gõ cửa nhà Trần Đức Tuấn chán nản:

- Cho em ở nhờ vài hôm...

- Mày cãi nhau với ông bà già sao?

- Có chút việc! Rồi hấn kể mọi chuyện.

Nghe xong anh ta gật gù:

- Con gái kiêu đó thật đáng sợ! Mày phản đối là đúng! Cứ đấu tranh đi. Tao luôn ủng hộ mày!!!

- Mà này, tao mới nghe một số chuyện. Không biết có phải thật không nữa.

- Chuyện gì vậy anh?

- Hình như mấy hôm trước, con nhỏ đến lớp tìm mày đó!!!

- Hả??? Cô ta dám đến tìm em sao? Chết thật! Mấy hôm nọ em nghỉ, có biết gì đâu!!!

- Ủ, nhưng mày đừng lo! Tao nghe nói, con nhỏ bị Dung Cà Chua chơi cho 1 mẻ tím mặt, rớt cuộc phải bỏ đi...

- Cái gì??? Có thật không anh??? Trời ạ!!! Sao nhóc lùn lại dây với cô ta

làm gì? Mỹ Trang nổi tiếng thủ đoạn. Cô ta không bỏ qua đâu...

Nhìn vẻ mặt lo lắng của hắn, Đức Tuấn không khỏi phì cười. Anh tùm tùm:

- Mà ghét nó lắm cơ mà? Sao tự nhiên lại lo lắng vậy???

Hắn đỏ mặt chống chế:

- Ai lo cho nhỏ lùn ấy làm gì? Ghét thật đấy! Nhưng em cũng không muốn cô bé ấy dây với Mỹ Trang. Cô ta quá nguy hiểm...

- Thôi! Mọi chuyện để từ từ rồi tính! Tao dẫn mày đến 1 chỗ này! Hay lắm...

Cà phê Go Home tối nay cực kì đông khách! Từ ngày Lan Tây đến đây, quán vườn này bỗng dưng nhộn nhịp hẳn. Nơi trước đây chỉ toàn những ông sồn sồn rủ nhau vừa đi uống cà phê, vừa nói xấu mấy mụ vợ. Nay đổi gió!

Xuất hiện một lũ thanh niên. Công chức có, học sinh, sinh viên có, vô công rồi nghề cũng có nốt! Ai bảo tiếng hát của Lan Tây quá hay? Nó du dương trầm bổng, cuốn hút lòng người. Huống chi cô lại rất xinh đẹp. Một vẻ đẹp dịu dàng đằm thắm. Ngày nào Lan Tây cũng mặc một chiếc áo dài trắng. Đây là món quà mà Đại Phong tặng cô nhân dịp sinh nhật 18 tuổi.

Lan Tây tên thật là Nguyễn Thị Lai. Cô vốn sinh ra tại một vùng quê nghèo khó. Nơi ấy những người dân lam lũ đã phải thốt lên:

- Chó ăn đá... gà ăn sỏi!!!

Ruộng ít, lại đông em, Lan Tây mới chỉ học hết lớp 6. Khi cơn lốc kinh tế thổi mở cửa tràn về vùng quê nghèo khó. Số người bỏ xứ làm ăn ngày càng đông. Họ ra đi mang theo ước mơ đổi đời. Lan Tây cũng không ngoại lệ! Cô theo mấy người trong làng lên nơi phồn hoa đô thị. Những mong kiếm chút tiền gửi về quê đỡ đần cha mẹ. Chân ướt, chân ráo, lại có nhan sắc, Lan Tây nhanh chóng trở thành con mồi béo bở cho lũ buôn người. Cô suýt bị bán sang Trung Quốc. Thật may, đường dây buôn người này đã bị công an triệt phá, giải phóng cho các nạn nhân. Đó cũng là lần đầu tiên cô gặp Đại Phong!!!

Ngay từ cái nhìn đầu tiên, Lan Tây đã bị cuốn hút bởi con người ấy! Một người con trai có vẻ ngoài rắn rỏi, cương nghị. Đặc biệt là ánh mắt như hút hồn người đối diện. Ở bên anh cô thấy thật bình yên.

Sau khi biết hoàn cảnh của Lan Tây, biết được ý định muốn ở lại nơi này. Chính Đại Phong đã giúp đỡ cô rất nhiều. Anh giúp cô tìm chỗ trọ, xin cho cô đi học bổ túc, lại còn giới thiệu cô đến đây làm. Tuy ít học

nhưng Lan Tây rất thông minh, cộng thêm năng khiếu ca hát trời phú. Cô nhanh chóng thích nghi với nơi này. Và trở thành 1 bông hoa lạ của cà phê Go Home!!!

Lan Tây rất yêu Đại Phong. Nhưng cô chỉ chôn chặt tình yêu ở trong lòng. Mặc cảm về thân phận, mặc cảm về nhiều thứ khiến Lan Tây không dám bày tỏ. Cô chỉ gửi tình yêu của mình vào ánh mắt. Tiếng hát của người đang yêu có phải vì thế mà trở nên đi vào lòng người hơn chăng???

Những người đến đây uống cà phê thì ít. Mà đến nghe tiếng hát của Lan Tây thì nhiều. Họ si mê cô. Nhưng hầu hết chỉ là âm thầm ngưỡng mộ. Bởi từ cô toát ra một vẻ lạnh lùng khó tả. Cô cười với họ đó nhưng đôi mắt lại không cười. Ánh mắt ấm áp, chan chứa yêu thương cô chỉ dành cho 1 người duy nhất mà thôi...

Khi Đức Tuấn và Đình Dương đến, quán đã đông nghẹt. Các bàn gần bục biểu diễn đều hết chỗ. Cả 2 tạm bằg lòng với 1 chiếc bàn khá xa nhưng vẫn còn nhìn rõ. Đức Tuấn hát mặt:

- Màý uống gì???
- Cho em cà phê!!! Còn anh???
- Tao cũng vậy!!!

Anh ta gọi người phục vụ:

- Cho 2 đen đá!!!

Hắn nheo mắt:

- Có vẻ anh thường xuyên đến đây nhi???
- Ừ! Cũng mới 2 tháng gần đây thôi...
- Anh thích cô ca sĩ phải không???
- Tao cũng không biết nữa! Chắc vậy! Đức Tuấn bồi rồi.
- Tao cũng mời cô ấy đi chơi mấy lần nhưng không thành công!

Hắn nhướn mắt ngạc nhiên:

- Thật không đó? Hotboy của khu Tự Trị mà lại bị từ chối sao??

Đức Tuấn bật cười:

- Thật! Tao cũng rất tự tin khi mời cô ấy nhưng chỉ nhận được cái lắc đầu từ chối và lời cảm ơn khách sáo!

- Chà! Cô ta quả không có mắt nhìn người! Hắn trêu chọc.
- Nếu chúng ta không phải anh em họ. Và em là con gái. Nhất định em

sẽ không buông tha cho anh...

- Cái thằng này... Chỉ giỏi giỡn! Chắc cô ấy đã có người yêu. Tao nghe nói: không chỉ mình tao mà với ai cô ấy cũng vậy!!!

- Quả là 1 người đẹp băng giá!!!

- Nhưng điều đó càng làm tăng thêm sức cuốn hút của cô ấy! Mà cứ nhìn những người đến đây thì biết. Không hề giảm sút mà ngày càng đông hơn!!!

Khách quá đông! Nó phục vụ đến chóng cả mặt.

Ban đầu, đây là ý của Đại Phong. Anh sợ Lan Tây ở đây không đối phó nổi những vị khách bất lịch sự nên muốn nó tới trông chừng. Làm 1 thời gian, nó thấy cũng hay hay. Đẳng nào cũng kiếm thêm 1 khoản tiền tiêu vặt. Nó nhanh nhẹn, hoạt bát nên rất được lòng bà chủ. Chính nó cũng giúp đuổi cổ máy gã đến gây sự! Được cái, động đến tay chân, nó chả mấy khi thua!!! ^^

Mang 2 cốc cà phê tới bàn cuối, nó giật mình nhận ra hấn.

Hấn đang ngồi cùng với Trần Đức Tuấn! Sao hấn lại tới đây nhỉ? Đức Tuấn thì ngày nào chả tới. Nhưng còn hấn??? Hấn tới đây làm gì???

Chả lẽ hấn tới vì... Lan Tây sao???

Chắc là thế rồi! Máy người khách đến đây toàn vì chị ta cả mà! Nó thấy khó chịu:

- Đúng là bọn đàn ông háo sắc! Thấy gái là mắt sáng lên!

Nó dẫn mạnh cốc cà phê xuống bàn. Không quên tặng kèm cái liếc sắc như dao:

- Đây!!! Cà phê của quý khách...

Đình Dương cũng cảm thấy ngạc nhiên. Nhóc lùn làm thêm ở đây sao? Thật trùng hợp!

Nhưng sao cô nhóc lại có vẻ khó chịu thế nhỉ? Hấn mở miệng khiêu khích theo thói quen:

- Phục vụ kiểu gì thế? Đồ uống đã đưa chậm lại còn thái độ bất lịch sự với khách!!!

Nó trừng mắt:

- Tôi bất lịch sự thì sao??? Không muốn uống thì... xin mời đi về!!!

- Ở hay! Ở đâu ra cái kiểu đuổi khách sồn sồn thế?? Tôi đi nhiều nơi mà chưa bao giờ gặp cái kiểu phục vụ kì lạ như nhóc cả??? Hấn nhếch môi.

- Chưa bao giờ gặp thì bây giờ gặp!!!

Hắn thoáng bực mình.

- Nhóc!!! Ăn nói cho cẩn thận! Hay muốn nghỉ việc thì bảo? Để tôi phản ánh lại với chủ quán về cung cách phục vụ " tận tình " của nhóc nhé???

Nó hất mặt:

- Cứ việc!!! Nhưng đây cũng báo trước. Các người mà đi thì ổi kẻ vào thế chỗ. Chẳng phải khoe, tôi cũng tổng cổ vài tên gây rối ra khỏi đây rồi. Có thêm mấy người cũng chả sao!!!

Nói rồi, nó quay mặt đi thẳng. Để lại đằng sau 1 tên con trai đang chung hứng.

- Con nhỏ này hôm nay làm sao vậy? Gì mà cứ như đang đối xử với kẻ thù! Người ta còn chưa tính vụ đám nhốt Hotboy tại nhà vệ sinh...

Đức Tuấn vỗ vai hắn an ủi:

- Thôi bỏ qua đi! Tính tình con nhỏ này trước giờ vẫn vậy. Mà chấp nó làm gì?

Hắn hậm hực ngồi uống cà phê. Mắt vẫn dõi theo bóng dáng nhóc lùn. Nhìn nhỏ túi bụi bung bê, chạy ra chạy vô đến toát mồ hôi. Lòng hắn liền dịu xuống...

Thông thường, sắc đẹp luôn đi kèm với rắc rối! Ba thằng thanh niên giang hồ bước vào như để chứng minh câu nói trên.

Thằng đi đầu, có thể nói là đẹp trai. Đáng tiếc! một vết sẹo dài chạy dọc trên má phá tan tất cả! Đôi mắt thất thần vì ăn chơi trụy lạc...

Nhìn cách gã vênh vác trước bọn đàn em thật đáng ghét:

- Chúng mày thấy con bé ca sĩ ở đây thế nào???

Bọn kia nhìn Lan Tây nuốt nước bọt:

- Number one!!! Đại ca mời người đẹp đi chơi với cả bọn đi???

- Trông con nhỏ với đại ca rất xứng đôi...

Gã mặt sẹo cười khoái trá.

- Ok!!! Tụi bay nhìn anh mày ra tay đây!!!

Gã đi thẳng lên sân khấu. Lan Tây đang say sưa hát 1 bài nhạc nhẹ thì thấy gã lù lù trước mặt.

- Người đẹp!!! Đi chơi với bọn anh không???

Cô đành ngừng công việc với 1 thái độ nhã nhặn hết sức có thể.

- Xin lỗi!!! Tôi đang hát! Có gì xin để hết giờ...

- Lỗi phải gì? Bà chủ ở đây trả em bao nhiêu tiền 1 tối? Anh sẽ trả gấp 5 lần!!!

Không để Lan Tây từ chối, gã nắm tay cô kéo đi.

Tất cả các vị khách ngỡ ngàng. Đức Tuấn nóng mặt, toan lên giải cứu người đẹp thì nó can thiệp:

- Buông tay chị ấy ra!!!!

Gã như không tin vào mắt mình. Từ ngày bước chân ra giang hồ đến nay. Nghe đến tên Long Cá Mập, trẻ con không khóc thét cũng phải bình ra quần! Hôm nay lại có 1 con bé lùn tịt đứng trước mặt gã ra oai. Phải khi khác, gã đã cho con bé 1 trận. Nhưng có mặt người đẹp gã không muốn nàng mất vui.

- Biến đi nhóc con!!! Mà chưa nghe danh Long Cá Mập bao giờ à??? Gã hát hàm đe dọa.

- Long Cá Mập!!! Có phải tên chuyên trộm gà bắt chó ở khu vực này không??? Con bé chọc quê.

Gã chưa kịp nổi giận thì 2 thằng đàn em xông lên đấu võ mồm.

- Đúng là ếch ngồi đáy giếng!!! Long đại ca là anh hai cai quản vùng này! Dưới tay anh ấy có hàng trăm đệ tử.

Thằng kia phụ họa:

- Mà không nhìn thấy vết sẹo trên mặt anh ấy à??? Đó là bằng chứng của những trận đánh nhau vào sinh ra tử, vô cùng khốc liệt!!!

- Vậy sao??? Nó dương đôi mắt con nai vàng ngơ ngác, đập chết bác thợ săn lên... chớp lia lịa, - ăn đòn nhiều như thế mà anh ta vẫn sống được đến bây giờ cơ à???

- Đủ rồi!!! Bọn mày im hết cho tao!!! Gã mặt sẹo cay cú quát đàn em. Để chúng và con oắt này nói tiếp, không khéo gã đến đeo mo vào mặt vì... nhục nhã!

Gã lừ mắt:

- Tao chỉ nói 1 lần thôi. Mấy thằng muốn vượt mặt tao đều bị tao chặn đứng và đốn ngã hết! mà muốn sống thì tránh ra...

- Đốn ngã và tẩn cho 1 trận lại là món tôi ưa thích nhất đó! Nó vênh mặt, không quên ra đòn trước.

Vào trận đấu, ai ra đòn trước tất có lợi thế. Nó nắm rất rõ điều này.

Không then là đại ca chôn giang hồ, gã tránh đòn và trả đòn hoàn hảo. Bụng không ngừng thắc mắc: Con bé này là ai mà lại có thể đấu tay đôi với gã???

Làm sao gã biết được đối thủ của mình lại chính là Dung Cà Chua. Người biết đánh nhau từ năm... 3 tuổi!!!

Những vị khách yếu bóng vía đã bỏ về hết. Chỉ vài người can đảm còn đứng lại. Họ xem trận đấu giữa hai cao thủ mà toát mồ hôi.

Lan Tây lo lắng: Nếu bé Dung vì bảo vệ cô mà có bề gì? Cô biết ăn nói sao với Đại Phong đây?

Hắn thấy tay chân bứt rứt. Mấy lần toan lao lên giúp đỡ nhóc lùn thì bị giữ lại.

- Đùng điên! Mà không biết võ. Xen vào chỉ gây bất lợi cho nó thôi. Mà nó đã thua đâu???

Biết Đức Tuấn nói có lý, hắn đành gương mặt đứng nhìn. Mồ hôi toát ra như tắm.

Nó cũng đang toát mồ hôi với gã mặt sẹo. Thể lực yếu hơn, nó cầm cự được đến giờ là nhờ tốc độ và những ngón đòn hiểm hóc. Nếu kéo dài chắc nó không trụ nổi!

Gã kia đã nhận ra điểm yếu của đối phương nên chỉ tập trung vào phòng thủ. Gã thầm nhủ:

- Cứ tiếp tục, chắc chắn phần thắng sẽ thuộc về ta!!!

Tiếc thay! Gã tính không bằng... tác giả tính!

Bọn đàn em thấy mãi mà đại ca chưa dứt điểm. Một thằng chụp lấy chai bia gần đây nhào vào giúp đỡ.

- Choangggggggg!!!!!!!!!!!!!!

Toan ra đòn, nó chợt thấy nguy hiểm. Giác quan thứ sáu mách bảo khiến nó thụp người xuống tránh né. Lúc chai bia vung lên cũng là lúc một người xông ra đỡ đòn cho nó.

Hắn chẳng kịp suy nghĩ! Nhìn thấy nhóc lùn gặp nguy hiểm liền lao lên. Đau nhói!!! là thứ duy nhất hắn cảm nhận được trước khi ngất đi...

Ôm thân hình mềm nhũn của hắn trong tay, nó sững sờ! Tại sao hắn lại bảo vệ nó???. Chẳng phải hắn ghét nó lắm cơ mà???. Sao hắn lại làm thế???

Mắt nhắm nghiền, đầu hắn đầm đìa máu. Nó sợ hãi đến bật khóc. Lần

đầu tiên trong đời... nó khóc!!!

Hiện trường trở nên hỗn loạn. Tất cả chỉ được dẹp bỏ khi 1 thằng nhóc giống hệt con gái xuất hiện. Thằng nhóc nhanh chóng hạ gục gã mặt sẹo và ném cả 3 tên ra ngoài.

Rõ ràng lúc tới, chúng nghênh ngang đi bằng cửa trước. Lúc trở về lại được tiễn đưa bằng... đường cửa sổ!!!

Mọi người hoảng hốt. Chỉ có Đức Tuấn là đủ bình tĩnh gọi xe cấp cứu! Nó vẫn ôm chặt thân hình bất động, nước mắt không ngừng rơi...

Đầu tiên hắn mở mắt. Giây thứ 2 hắn hoảng hốt:

- Nhóc lùn đâu rồi??? Nhóc có làm sao không??? Nhóc có bị thương không???

Toan ngồi dậy, nhưng cơn đau đã kéo hắn nằm xuống.

- Tôi không sao! Đình Dương thấy thế nào rồi? Đầu còn đau không???

Nó trả lời, tay vẫn nắm chặt tay hắn. Mắt đỏ hoe.

- Nhóc không sao là tốt rồi!!! Hắn mỉm cười.

Nhìn hắn tiều tụy nằm trên giường bệnh, nó cảm thấy rất hối hận. Lẽ ra nó không nên khiêu khích bọn chúng làm gì? Lẽ ra nó nên gọi người tới giúp. Tất cả chỉ vì cái tính tự mãn, coi trời bằng vung mà nó hại hắn ra nông nỗi này. Đại Phong biết chuyện đã sặc cho nó một trận. May mà lúc đó Mắt Nai tới kịp. Không thì chẳng biết sẽ có chuyện gì xảy ra nữa?

Hắn nhìn kẻ thù không đội trời chung của mình cảm động. Được cô nhóc lo lắng thế này, dù hắn có nằm viện cả đời cũng cam lòng.

Bất gặp ánh mắt như có lửa, nó đỏ mặt. Định rút tay lại nhưng hắn vẫn nắm chặt không buông. Muốn bảo hắn bỏ tay ra mà nó không dám mở miệng. Chỉ im lặng chịu trận.

(tác giả: Lần này nữ nhân vật chính đỏ mặt là vì xấu hổ đấy nhé!!!)

Giây phút đầy sắc hồng rực rỡ rồi cũng qua đi.

- Con giỏi thật đấy!!! Dám đi đánh nhau đến nỗi bị thương phải nằm viện thế này à??? Một người đàn bà quý phái xuất hiện nơi ngưỡng cửa nhìn hắn giận dữ.

- Con... con... hắn luống cuống rút tay lại. Bụng thăm kêu khô!

Nó rút rè lên tiếng:

- Xin lỗi bác!!! Tất cả là tại cháu. Vì bảo vệ cháu nên Đình Dương mới bị thương. Bác đừng trách cậu ấy!

Bà ta nhìn nó dò xét.

- Cô là ai??? Có quan hệ gì với con trai tôi?

- Cháu... là bạn cùng lớp với cậu ấy!!!

- Chỉ là bạn cùng lớp mà lại khiến con trai tôi sẵn sàng đỡ chai bia cho cô sao??

Trước khi đến đây, Đức Tuấn đã kể mọi chuyện cho bà. Bà rất tò mò muốn biết người con gái đã khiến thằng con trai ngỗ ngược của mình phải xả thân là ai? Nhưng khi gặp lại vô cùng thất vọng vì cô ta quá tầm thường. So với Mỹ Trang không thể nào sánh nổi!

- Cháu... cháu... Lần này đến phiên nó lấp bấp. Không biết phải trả lời như thế nào!

Hắn can thiệp liền:

- Ma - mi! Đừng làm khó bạn ấy! Tất cả là tại con. Tự con nhảy vào! Bạn bè giúp đỡ nhau thì có gì lạ đâu?

Từ " bạn bè " khiến nó hụt hẫng. Tận trong đáy lòng nó vẫn mong mình có 1 vị trí gì đó quan trọng với hắn. Vậy mà hắn lại nói cả 2 chỉ là " bạn bè "!

Nó nhếch môi cười nhạt. Mà cũng đúng thôi! Cả 2 chẳng có gì hơn tình bạn! Chưa một lần nói chuyện tử tế! Toàn là những lời chọc khoáy, những trò chơi khăm nhau. Chỉ vì hôm nay hắn đỡ hộ nó chai bia mà bảo cả 2 có gì đó thì cũng thật buồn cười!

Bà ta đã thôi không tra hỏi, nhưng thỉnh thoảng vẫn nhìn nó bằng ánh mắt lạ lùng,

Hắn cũng chẳng biết nói gì với 2 người trước mặt. Không khí trở nên gượng gạo.

- Dung ơi! Hắn tỉnh chưa??? Một thằng nhóc đẹp như con gái thò mặt vào.

- Cậu ấy vừa mới tỉnh. Nó đứng lên đón Mắt Nai với vẻ mừng rỡ.

- Hắn tỉnh rồi thì về thôi chứ???

- Nhưng... Nó bắn khoản. Bỏ về vậy có quá tuyệt tình không nhỉ? Dù sao hắn cũng là ân nhân của nó!

- Dung đã ở đây suốt rồi còn gì? Bây giờ người nhà hắn đến, không về thì ở đây làm gì nữa? Mắt Nai hối thúc.

- Sư phụ cũng lo cho Dung lắm đó!!!

Hắn nhìn thẳng nhóc trước mặt bực mình. Thằng này là ai mà có vẻ thân thiết với nhóc lùn thế nhỉ? Gớm!!! Lại còn dám cầm tay nhóc nữa chứ??? Không biết nhóc lùn là người của hắn sao???

(tác giả: là người của anh từ bao giờ vậy???)

Nếu không vì thân thể không cử động nổi, hắn nhất định sẽ cho thằng kia 1 trận vì cái tội tà đình. (Mặc dù theo suy nghĩ của tác giả thì không biết ai mới là người no đòn đây???)

Một giọng nói quen thuộc vọng vào khiến nó quyết định dứt khoát.

- Trời ơi!!! Anh yêu của em có làm sao không??? (^ ^)

Nó lí nhí chào cả 2 rồi bỏ đi cùng Mắt Nai. Ngang qua con nhỏ Redgirl, nó trở về bản tính cố hữu. Gửi tặng con nhỏ cái vênh mặt đã đăng kí bản quyền!

Nhỏ kia cũng không vừa. Trùng trùng nhìn nó muốn rách khoe mắt.

Tuy nhiên mọi thứ chỉ diễn ra trong giây lát. Mắt Nai đã lôi tuột nó đi. Redgirl lập tức ào vào phòng tạo nên một tiếng gầm khùng khếp:

- Cô đến đây làm cái gì???????

Nếu ở lại thêm chút nữa, hắn nó sẽ được chứng kiến 1 chuyện hi hữu trên đời.

Các bác sĩ và y tá rầm rập chạy vào phòng bệnh. Trên giường, hắn đang co giật, sùi bọt mép. Về mặt hết sức kinh hoàng. Ngay lập tức họ áp dụng mọi phương pháp có thể để cấp cứu nạn nhân. Một vị bác sĩ lớn tuổi quay sang cúi gắt:

- Các người đến thăm hay đến ám sát bệnh nhân vậy??? Máy phút trước cậu ta còn rất khỏe mạnh. Thế mà bây giờ lại lăn ra bất tỉnh.

Mỹ Trang mếu máo quay sang bà Nam phân bua:

- Cháu có làm gì đâu? Sao anh ấy vừa nhìn thấy mặt cháu lại hét lên rồi sùi bọt mép...

Bà Nam dờ khóc dở cười. Chả nhẽ lại bảo nó sợ cháu quá chứ còn làm sao!!!

Nhìn thẳng con trai yêu quý đang từ từ ổn định. Bà than thầm:

- Đình Dương ơi là Đình Dương!!! Con không thích nó cũng đâu đến nỗi phải phản ứng như vậy!!!

Thoạt nhìn! Ai cũng phải trầm trồ trước khung cảnh trong phòng bệnh!

Hắn nằm trên giường. Đầu quấn băng trắng xóa. Trông hắn có hơi giảm sút phong độ nhưng vẫn rất đẹp trai!

Hải Yên - con em gái yêu quý đang ngồi bên, nhìn anh trai với ánh mắt chứa chan tình cảm. Con nhỏ liên tục tọng lê vào miệng hắn! Giọng ngọt ngào:

- Ăn nữa đi anh! Lê rất tốt cho sức khỏe! Vừa bổ máu lại đẹp da! Ăn nhiều vào thì cái chỗ bị chai bia đập mới không... thành hói!!!

Hắn nhe răng đón nhận sự quan tâm bằng 2 dòng nước mắt!

Đừng tưởng hắn khóc vì cảm động! Hắn khóc vì hãi thì đúng hơn!

Không biết con nhỏ đang nghĩ ra trò gì để hành hạ hắn đây? Hết Mỹ Trang lại tới Hải Yên! Không biết kiếp trước hắn gây thù chuốc oán gì với con gái mà kiếp này thế sờ thăm?

- Anh... không.. ăn nổi... nữa đâu!!! Em đừng đút nữa!!! Hắn xua tay khi đã chén tới quả lê thứ... 18!

- Cái gì! Anh dám chê hoa quả mà em gái thân yêu mang đến sao??? Anh có biết em đã thức cả đêm suy nghĩ nên tẩm quất.. à quên tẩm bổ anh bằng đồ gì không? Anh nở lòng nào chối bỏ sự quan tâm của em gái mình??? Con bé bắt đầu bài ca không quên.

- Không.. phải! Thực tình là.. anh no lắm rồi!!! Hắn rít thanh minh. Bụng lo ngay ngáy sợ con bé phật lòng!

- À! Ra anh chê đồ em mang tới không ngon phải không??? Con nhỏ thích thú suy diễn.

- Anh...

- Em biết rồi!!! Anh muốn ăn hoa quả của Mỹ Trang đem đến chứ gì?

Lần này thì Đình Dương hết nhe răng. Hắn nhăn mặt:

- Em đừng có nói tới điều đáng sợ đó có được không???

- Ủa? Sao anh lại sợ cô ta đến vậy? Em thấy Mỹ Trang cũng đẹp lắm mà! Hơn nữa lại vô cùng thích anh!!!

- Anh xin em đẩy Hải Yên! Anh trai em đang bị thương! Em muốn anh nằm viện cả đời hay sao mà nói thế?

- Á à!!! Thì ra anh thích người khác rồi phải không? Có phải là cô gái đã vinh dự được anh đỡ hộ chai bia đúng không???

Đình Dương không sốt mà đỏ mặt.

- Em chỉ nói linh tinh! Ai mà thích con nhỏ vừa lùn, vừa xấu, vừa thù dai vừa bạo lực ấy chứ!!!

(tác giả: Hình như đồ mặt đã trở thành hiệu ứng dây chuyền rồi thì phải?)

- Có thật không đấy? Không thích mà lại dám xả thân vì người đẹp sao? Hải Yến cười ranh mãnh.

- Ai xả thân vì con nhỏ ấy làm quái gì? Anh chỉ thương tình đỡ hộ chai bia thôi mà! Chỉ có vậy mà mọi người cứ làm ầm lên cả! Hấn chống chế.

Nhắc tới, hấn càng thấy bực mình! Từ sau hôm đó con nhỏ lặn mất tăm. Chẳng thèm vác mặt vào thăm hấn lần nào! Người đâu mà bạc bẽo...

Thấy hấn lộ vẻ dăm chiêu. Hải Yến nhe răng cười.

- Trúng tim đen rồi nhá! Ông này ghê thật. Bình thường chỉ biết quậy phá mà lúc xảy ra chuyện cũng anh hùng ra phết! Không biết người đó là ai nhỉ???

Hấn đã ngừng suy nghĩ. Nhìn con em gái đề phòng.

- Này! em cười gì mà ghê thế???

- Hô hô! Em chỉ nghĩ đến cảnh sắp xảy ra thôi! Ma - mi đã hạ lệnh cho người đó tới đưa anh về! Chuyện này tha hồ mà vui... Hô! Hô!!!

- Em có thể thôi ngay điệu cười ấy không? Anh nghe mà sồn gai óc! Con gái con đũa gì mà cười như... mấy thằng đực rựa!!!

- Này đừng xem thường! Nhờ điệu cười này mà em đã được tuyển vào đội Olympic Việt Nam tham gia Thế Vận Hội Cười sắp tới đó!!!

- Chỉ giỏi tào lao! Thế rốt cuộc là ai đến đón anh đây???

Hấn khó chịu.

- Thì... còn ai vào đây nữa... Con bé lấp lửng.

- Ai hả???

Em đừng nói là... đấy nhé???

Hải Yến nhìn vẻ sợ hãi của hấn đầy thích thú. Con bé khoái chí bồi thêm:

- Anh giỏi thật! Đoán đúng rồi đó! Quay ra phía cửa, con bé gọi to:

- Vào đi! Anh ấy muốn gặp rồi đó!!!

- Chào!!! Mày khỏe rồi chứ? Đức Tuấn xuất hiện. Hôm nay anh mặc 1 chiếc áo phong đen bó sát. Quần jean rách te tua. Vậy mà trông anh ta càng đẹp trai mới chết chứ?

Hấn thở phào:

- Hú hồn!!! Anh làm em suýt đứng tim!!!

- Mà đứng tim vì tưởng "bà xã" tới đón chứ gì? Yên tâm! Mẹ mà chưa muốn con trai mình phải cấp cứu thêm lần nữa đâu!

- Đừng nhắc tới chuyện đó nữa! Em quê muốn chết đây!!! Đình Dương làu bàu.

Hải Yến vẫn nhí nhảnh như con cá cảnh. Con bé mở to đôi mắt bò câu nhìn hấn như muốn bảo:

- Anh trai yêu quý! Hôm nay đến đây thôi! Cứ từ từ mà thương thức...

Thực ra vết thương của Đình Dương không đến nỗi nặng lắm. Hấn đã bình phục từ tuần trước lặn. Chẳng qua hấn cố tình nán lại bệnh viện để xem " người ta " có tới không! Đến hôm nay thì bị bác sĩ đuổi về. Hấn dặng chẳng đành phải ra đi...

- Đàng ấy vẫn chưa nghèo hả??? Nó buột miệng thốt.

- Cái gì??? Tôi có nghe nhầm không nhỉ??? Không một lần đến thăm khi tôi nằm viện. Không một lời quan tâm? Và đây là câu hỏi duy nhất nhóc nói được với ân nhân của mình đó hả???

Chết thật! Bao năm quát tháo, nạt nộ người khác đã thành quen. Bây giờ bảo nó tự dưng tuôn ra những lời có cánh còn khó hơn lên trời!

Nó đâu phải là người không biết lý lẽ! Lúc hấn nằm viện, hôm nào nó chả tới thăm. Nhưng chỉ được đứng ngoài cửa bởi vệ sĩ của mẹ hấn không cho vào! Vấn đề này hết sức tế nhị. Con bé đâu thể thanh minh!

Thấy hấn khỏe mạnh, tươi tỉnh nó cũng mừng lắm chứ. Không hiểu sao lại thốt ra câu đó?

- Ở không phải!!! Ý tôi là... sao cậu lại ở đây?? Nó lúng túng.

- Đừng có chuyện đề tài nhanh thế chứ? Tôi chưa nghèo là nhờ ông trời phù hộ! Ai bảo tôi tốt bụng quá nên mới xông ra đỡ chai bia hộ người ta! Vậy mà được đối xử thế đây??? Còn tôi ở đây là vì: Tôi đã trở thành nhân viên của quán này. Kể - từ - hôm - nay!!! Hấn tỉnh bơ tuôn một tràng.

Nó há hốc mồm toan thắc mắc thì tiếng bà chủ Go Home vang lên chắc nịch:

- Phải đó! Cậu ấy là nhân viên tôi mới tuyển xong!

- Nhưng cô tuyển cậu ta làm việc gì?

- Thì phục vụ, bung bê, bồi bàn... đủ kiểu! Tóm lại là chân sai vặt!

- Còn cháu thì sao??? Chẳng phải cháu vẫn làm công việc phụ vụ cơ mà? Nó phản đối trước nguy cơ bị giật mất chỗ làm.

- Cháu cứ làm công việc của mình! Có gì Đình Dương sẽ giúp đỡ thêm!! Dù sao quán dạo này cũng đông khách. Có hai người cháu sẽ đỡ vất vả hơn! Phải không??? Bà chủ nhìn nó cười.

Theo linh cảm của người từng học võ! Cái nụ cười của bà ấy trông cứ đều đều thế nào!!!

- Vậy nhé! Xin tiền bối hãy giúp đỡ tôi!!! Hấn nói một cách nhã nhặn.

Thế là... hấn đã trở thành phục vụ số 2 của cà phê Go Home!

- Trời ơi!!! 1 cà phê, 1 trà sữa phải đưa đến bàn số 3 cơ mà!!!

- Ấy!!! Nước cam là bàn số 1 gọi...

- Đi gì mà như rùa bò vậy??? Khách người ta chờ dài cổ rồi kia kia!!!

- Cậu đến giúp đỡ tôi hay đến phá đám tôi thế???

Mấy hôm nay, khách đến cà phê Go Home không những được nghe Lan Tây hát mà còn được xem kịch nói miễn phí! Tất nhiên, nhân vật chính không phải là ai khác mà là nó và hấn!

Vốn quen được hầu hạ, nay phải đi phục vụ người. Hấn lúng túng như gà mắc tóc! Không nhầm lẫn cái nọ thì cũng đổ vỡ cái kia!!! Chỉ tội nghiệp nó phải thường xuyên sử dụng đến công phu: Sư Tử Hồng!!!

Nhưng đó chỉ là 3 tối đầu. Đến ngày thứ 4, mọi thứ đã đi vào quỹ đạo. Những tiếng quát tháo của nó cũng dần ít đi!!!

Và bây giờ hấn có thể ưỡn ngực tự hào:

- Tôi... là phục vụ bàn chuyên nghiệp!!!

Nhưng lại có một rắc rối nho nhỏ xảy ra. Không biết có phải do hấn đẹp trai quá không mà Go Home dạo này có thêm rất nhiều khách nữ. Mà toàn là nữ sinh mới chết!!!

Công nhận thời nay con gái bạo dạn thật. Không còn cái kiểu cha mẹ đặt đâu con ngồi đấy như ngày xưa nữa! Họ tự động đi tìm... trâu!!!

Ban đầu chỉ có 2 cô đến uống nước cam. Hấn đưa đồ uống cho khách với 1 nụ cười made in... Đình Dương!!! Chẳng là hấn mới đi lấy cao răng về, muốn khoe hàm răng trắng gì mà sáng thế nên trót dại cười hơi tươi!!!

Hai cô này ấn tượng quá! Ngay hôm sau gọi thêm 5 cô nữa! Tiếng lành

đồn xa, tiếng dũ đồn gần. Go Home nhờ thế mà nhộn nhịp hẳn!!!

Đình Dương vốn có lòng nhân hậu! Hấn không nở để con gái phải khóc vì mình. Nên cô nào đến hấn cũng nâng như nâng... egg háng như háng... flower!!!

Mặc dù đôi lúc, hấn cũng khiếp vía trước kiêu ăn nói bạt mạng của các cô!

Bà chủ thì miễn bàn! Miệng lúc nào cũng cười phớ lớ vì số tiền thu được ngày 1 tăng!

Chỉ có duy nhất 1 người cảm thấy ấm ức trong lòng! Người đó chính là nó!

- Đồ bằm trộn này có cái quái gì mà họ bu vào như kiến thể nhỉ??? Nó tức tối nhìn hấn cười cười nói nói...

- Chết tiệt!!! Lại còn nháy mắt nữa chứ? Rõ vô duyên!!! Có phải trai gọi đâu mà nháy kiêu đó!!!

(Tác giả: cái này là nữ nhân vật chính tức quá nói xàm...)

Nó lằm bằm nguyên rửa hấn với đủ từ ngữ tộ hại nhất có thể nghĩ ra.

- Dung ơi! Vào kho lấy cho cô mấy chai rượu!!!

- Mấy chai đây cô?

- 2 chai thôi...

Bạn đọc đừng ngạc nhiên vì Go Home là quán cà phê mà lại có rượu! Vì bà chủ thích uống rượu vang nên quán có bán thêm loại này nữa...

Nó đành bỏ dở công việc cao cả mà tuân lệnh cấp trên.

- Quái!!! Cái thang mọi hôm vẫn để đây đâu rồi?

Sau một hồi nhìn ngược ngó xuôi, nó đành bằng lòng với chiếc thang tự chế bao gồm 3 chiếc ghế chồng lên nhau.

Nó đắc ý trèo lên mà không hay 1 chiếc ghế đã bị long ốc vít.

Cầm được 2 chai rượu trong tay cũng là lúc nó đổ nhào về đằng sau. Theo bản năng làm phục vụ, nó ôm chặt 2 chai rượu và phó thác cho số phận.

- Uỵchhhhhhhhh!!!!!!!!!!!!!!!

- Lạ thật! Sao nó không thấy đau nhỉ?? Mà cái nền đá hôm nay sao... êm thế???

- Cái gì!!! Êm à??? Nó giật thót người nhận ra mình đang nằm gọn trong

vòng tay của... hấn!!!

Hấn ôm nhóc lùn trong tay mà lòng thầm vui sướng. Biểu hiện tức tối của nhóc mấy hôm nay đã chứng tỏ 1 điều: Nhóc cũng có tình cảm với hấn!!!

Thật bõ công hấn mỗi miệng tiếp chuyện các bà các cô!!!

Khi nhóc lùn đi vào kho lấy rượu. Hấn sực nhớ ra cái thang mới đem đi sửa hôm qua. Mà nhóc lại " cao " như thế làm sao với tới kệ rượu.

Hấn lo lắng đi theo. Quả nhiên không sai! Cô nhóc đang trèo lên 3 cái ghế. May mà hấn đỡ kịp! Không thì...

Một người bị ôm, xấu hổ đến mất hết tri giác! Còn người kia đang sung sướng tận hưởng cảm giác... được ôm!!

Cảnh này chỉ được chấm dứt khi 1 tiếng hét kinh hoàng vang lên:

- Các người đang làm gì thế???

Mắt Nai lao tới xô hấn ra.

- Mày... mày... định giờ trò gì với Dung vậy hả???. Thằng nhóc tức giận túm cổ áo hấn.

- Tôi chả giờ trò gì hết!!! Nhóc ấy bị ngã. Tôi chỉ đỡ thôi! Hấn tỉnh bơ.

- Tao không tin! Dung rất giỏi võ! Làm gì có chuyện ngã ngang xương thế được!!! Mày cố tình phải không???

(Tác giả: Bộ giỏi võ thì không bao giờ bị ngã chắc???)

- Không tin thì hỏi nhóc ấy xem! Hấn nhún vai. Bụng thầm nghĩ: Giá mà đập cho thằng nhóc này 1 trận thì tốt quá!!! (^ ^)

Thằng nhóc chưa chịu thôi, định sừng cò tiếp thì nạn nhân lên tiếng. Mặt vẫn còn hơi đỏ.

- Cậu ấy chỉ đỡ tôi thôi! Chẳng có việc gì cả đâu...

- Thật chứ???. Dung không nói dối tôi đấy chứ???

- Tôi nói dối cậu làm quái gì? Mà cậu có phải mẹ tôi đâu? Sao hạch sách đủ điều thế???. Nó bắt đầu cáu.

Mắt Nai nghi ngờ. Hai người này đúng là có gì đó mờ ám! Không thì sao mặt Dung lại đỏ thế kia? Còn hấn nữa chứ? Cái kiểu ngây thơ vô số tội này chỉ đáng đưa lên.... máy chém!!!

Thằng nhóc đã buông áo hấn. Cả 2 gườm gườm nhìn nhau. Không hay nữ nhân vật chính đã ôm 2 chai rượu đi mất.

- Em đến đây làm gì hả??? Hấn đặt cốc Lipton xuống.

- He! He! Em đến xem anh trai yêu quý đến làm việc. Không được sao??? Hải Yến nhõn miệng cười.

- Đến - xem - anh - làm - việc??? Em rảnh rồi quá ha? Ngày nào cũng đến?

- Muốn đi đâu là quyền của em? Anh lấy lí do gì để cấm em đây? Anh bồi!!! Hay anh đã làm gì mờ ám nên sợ em phát hiện?

Sao hấn ghét cái kiểu ăn nói móc họng của con bé thế nhỉ? Biết không làm gì được, hấn gầm gừ:

- Em cứ liệu hồn!!! Đừng có giở trò với anh đây!!!

Hình như tháng này hấn bị sao quả tạ chiếu mạng thì phải? Cái thằng nhóc giống con gái đó dạo này ngày nào cũng mò tới! Hết lạng xăng giúp nhóc lùn cái này lại đến cái kia!

Trước mặt nhóc lùn thì ra vẻ ta đây hiền lành, ngoan ngoãn lắm. Hề nhóc lùn đi vắng là y như rằng hấn... lãnh đủ!!! Thằng nhóc muốn hấn nhụt chí bỏ cuộc đây mà!!! Đừng hòng nha!!! "Bỏ cuộc" không có trong từ điển của Đình Dương này...

Nhưng thằng nhóc, hấn vẫn còn chịu được. Việc con nhỏ Hải Yến xuất hiện mới làm hấn lo lắng. Không biết nó đánh hơi được cái gì mà ngày nào cũng tới. Chẳng làm gì cả! Chỉ uống mỗi cốc Lipton rồi xỏ xiên hấn.

Cái kiểu tra tấn tinh thần này mà kéo dài làm sao hấn chịu nổi!!!

Tất nhiên Đình Dương không hề biết: Hải Yến tới vì người khác!!!

Nhìn ông anh trai làm việc trong nỗi lo sợ. Hải Yến không khỏi cười thâm.

- Anh trai yêu quý! Bắt nạt anh chỉ là chuyện nhỏ! Chuyện lớn của em ở đằng kia cơ...

Chuyện lớn của Hải Yến hiện đang rất bức mình! Mấy ngày qua hấn đã tìm đủ mọi cách. Mà không làm sao khiến thằng cha bặm trợn ấy bỏ cuộc!

Từ sau hôm xảy ra sự cố, sư phụ đã hạ lệnh cho hấn để mắt tới Cà Chua. Dương nhiên, sư phụ không bảo hấn cũng làm.

Khu vực này hiện thời đang mất ổn định. Sự tranh giành địa bàn của 3 phe phái cầm đầu đã gây nên hỗn loạn! Các rắc rối cũng từ đó mà phát sinh...

Đã là dân giang hồ, ai cũng biết vùng này nằm dưới sự quản lý của 3 phe phái:

+ Phe Nước Lợ: Bao gồm đủ mọi thành phần. Có thể là dân đầu trộm, đuôi cướp hay giang hồ tứ xứ về đây tụ họp. Thậm chí, những cậu ấm, cô chiêu bỏ nhà đi bụi cũng có thể gia nhập phe này. Chính 2 nhân vật Mạnh Khủng Long và Long Cá mập đều là người của phe Nước Lợ!!!

Do thành phần hỗn tạp nên từ trước tới nay, lực lượng của phe Nước Lợ tuy đông nhưng không sao trấn áp được 2 phe còn lại.

+ Phe Nước Ngọt: Lại toàn thành phần trí thức. Bề ngoài họ có thể giữ địa vị cao trong xã hội, được mọi người kính nể! Phe Nước Ngọt luôn hành động rất thận trọng. Nếu người của phe này ra tay hầu như không để lại vết tích.

Thủ lĩnh của phe Nước Ngọt có thể ví như Tiềm Long. Thấy đầu mà không thấy đuôi. Người ngoài, chưa một ai nhìn thấy khuôn mặt thực sự của gã! Chỉ 1 vài đàn em thân tín mới biết: Gã là ai???

+ Cuối cùng là phe Nước Mặn. Phe này là dân giang hồ gộc. Có nguồn gốc chính thống. Kiểu như cha truyền, con nối. Có thể nói đây là những lục lâm hảo hán còn sót lại. Họ luôn hành động trượng nghĩa. Là giang hồ nhưng đầy chính khí!

Đáng tiếc!!! Do luật lệ khắt khe, cộng thêm những đòi hỏi về nguồn gốc làm cho phe Nước Mặn ngày 1 thu hẹp. Đến hiện tại thì suy yếu hẳn!!!

Nhưng nguyên nhân chính gây ra bất ổn lại là sự trở về của 4 tên thủ lĩnh phe Nước Lợ. Sau nhiều năm tầm sư học đạo, mấy người này trở về cùng với 2 người còn lại tạo dựng địa vị.

Họ tự xưng là 6 Vị Anh Hùng Phe Nước Lợ! Phỏng theo 108 Vị Anh Hùng Lương Sơn Bạc bên Trung Quốc.

Họ có anh hùng hay không thì ta chưa biết. Chỉ biết: phe Nước Lợ, nội bộ đã không còn lung củng như trước nữa. Tất cả tập trung cho âm mưu thôn tính địa bàn. Lên ngôi bá chủ!!!

Mắt Nai không phải dân giang hồ. Hắn cũng không tham gia bất kì phe phái nào. Hắn chỉ là em kết nghĩa của thủ lĩnh phe Nước Mặn. Nhờ đó mọi việc xảy ra hắn đều rõ!

Cứ xem cà phê Go Home thì biết! Vốn thuộc địa bàn quản lý của phe Nước Mặn. Từ trước đến giờ rất ít khi xảy ra rắc rối, bạo lực. Vậy mà mấy hôm trước lại có 3 tên phe Nước Lợ ngang nhiên tới gây rối. Tuy không để lại hậu quả nghiêm trọng nhưng cũng giáng 1 đòn mạnh vào uy tín phe

Nước Mặn. Phải chăng đây là chiến thư của 6 Vị Anh Hùng Phe Nước Lợ???

Tình thế bất ổn nên Dung Cà Chua làm việc ở đây là khá nguy hiểm. Phe Nước Lợ không biết khi nào sẽ tới gây sự tiếp! Tuy có võ nhưng chắc chắn Dung Cà Chua không thể đối phó nổi!

Mắt Nai ở đây chính là để bảo vệ cho Dung Cà Chua! Hấn luôn tự trách mình vì đã không ở bên khi cô gặp nguy hiểm. Cuối cùng lại để cho thằng cha bằm trộn ấy bảo bệ cô bé!

Mà hấn ghét nhất là bọn công tử nhà giàu, lăm tiền chỉ thích chơi ngông. Xem mọi thứ như trò đùa!

Tuy cái tên này có khá hơn một chút, nhưng muốn cướp Cà Chua của hấn ư??? Còn lâu nhé!!!

Nó khệ nệ vác túi rác to tướng đi đồ. Miếng lăm bằm:

- Tại sao công việc nặng nhọc này lại bắt con gái chân yếu tay mềm như mình làm nhỉ?? Đàn ông con trai đầy rẫy lại không sai!!!

(tác giả: Chân yếu tay mềm ở chỗ nào? Sao tui không thấy...)

Ông trời chắc cũng chiều lòng nhi nữ. Nên nó cầu được ước thấy ngay tắp lự. Hai thằng con trai nhào tới tranh giành túi rác trên tay nó.

- Dung để đấy! Tôi đồ cho... Mắt Nai quan tâm.

- Thôi khỏi đi!!! Đây là việc của nhân viên, để tôi giúp nhóc là được rồi!!! Hấn giật lại.

Cả 2 kẻ co người kéo khiến nó không biết phải làm sao? Rác thì chỉ có 1 mà người lại những 2! Biết dành cho ai bây giờ???

Cả 2 đã thôi đấu võ mồm. Họ chuyển sang tỉ thí bằng nội lực. Mạnh ai người nấy được. Cả 2 ra sức kéo.

Mà túi rác thì đâu có sự dẻo dai như con người. Gặp hai lực tác dụng cùng phương ngược chiều, túi rác nhanh chóng rách làm đôi.

- Rọatttttttt!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Khỏi nói thì các bạn cũng biết hiện trường bây giờ bừa bộn như thế nào? Mọi thứ trong túi rác đã bung ra, nằm la liệt dưới đất. Thoang thoang trong không khí có một mùi rất... khó ngửi!!!

Hai thằng con trai lăm lét nhìn nó. Khuôn mặt của Dung Cà Chua đã đỏ ửng. Dấu hiệu tức giận quen thuộc xuất hiện. Nó gờm gờm nhìn 2 tội đồ. Bụng toan tính:

- Bọn này đem chiên, xào hay luộc nhi???

Chúng nhìn vẻ mặt " sắp ăn thịt người " của Dung Cà Chua lo sợ. Lòng thầm nghĩ:

- Thế là hết! Hôm nay đừng hòng lành lặn mà về tới nhà...

Thật may mắn làm sao! Ông trời chắc không nỡ nhìn cảnh âm thịnh dương suy nên phái người tới cứu. Người này giải vây bằng 1 tràng cười made in 11A5!!!

Tùng Baby bước vào quán không sớm cũng không muộn. Vừa đủ để chứng kiến tất cả. Hắn thấy cảnh 2 chàng hiệp sĩ gà mờ ra sức lấy lòng Cà Chua mà chết sặc. Thiếu gì cách lấy lòng con gái, chúng lại đi tranh nhau túi rác.

Mắt Nai vốn ngây thơ. Chưa có kinh nghiệm nhiều về tình yêu nên không trách được. Nhưng còn Đình Dương! Thành này vốn nổi danh tay chơi. Quậy phá giỏi mà tán gái cũng siêu. Nay nhìn cảnh hắn cưa Cà Chua mà thấy thật bất ngờ. Ai tin được những lời đồn đại là sự thật...

Tùng Baby vốn không hiểu. Trước đây Đình Dương tán gái theo kiểu chơi bời vớ vẩn. Hắn chưa từng thật lòng với ai. Nên cũng có thể xem Dung Cà Chua là mối tình đầu của hắn. Người yêu nhiều nhưng chưa thật sự yêu, nay gặp được 1 nửa của mình nên làm ra những chuyện ngây ngô là không tránh khỏi...

Nhưng đó là việc của Đình Dương. Còn Tùng Baby, hôm nay hắn tới tìm Cà Chua vì 1 việc quan trọng.

Nó đã hạ hỏa. Nhìn Tùng Baby:

- Ông chờ tôi một chút! Để tôi xử lý bọn này đã!!!

Quay sang hai phạm nhân nó dẫn giọng:

- May cho mấy người đây!!! Liệu hồn mà dọn dẹp cho sạch. Không thì đừng trách đây độc ác...

- Ông có thể thôi cười được chưa???

Tùng Baby như không nghe thấy lời nó nói. Vẫn tiếp tục sặc sụa.

- Cả đời ông chưa được cười bao giờ sao??? Làm gì mà cười lảm thế???
Nó bực tức.

Hắn chùi nước mắt, nhe răng:

- Cười nhiều rồi nhưng chưa lần nào được đã đời như hôm nay! Hà Diên mà biết chắc chắn sẽ đem tin này đi bán...

Nó nói thản nhiên dù bụng đang đánh lô tô.

- Tôi không nói. Ông không nói. Thì sao con nhỏ biết???

- Cũng đúng!!! Khổ nổi! Đạo này hình như trí nhớ tôi hơi kém. Đôi lúc chẳng biết mình đã nói những gì? Nhưng nếu được bao ăn sáng cỡ... 3 tháng chắc tôi sẽ tỉnh táo hơn. Hấn gợi ý.

- Đừng hòng!!! Ông định làm ăn trên nỗi đau khổ của người khác đấy à???

- Tùy bà thôi! Hà Diên chắc sẽ mừng lắm nếu tôi kể cho nó nghe vụ này...

- Ông...

Hấn bồi tiếp:

- Bà chưa quên vụ nó phô tô bài thơ của tôi đem bán chứ? Ai chứ Hà Diên thì rất sẵn lòng đem chuyện của bà đi đổi tiền. Sao đây nhỉ???

Đội trưởng đội GTT rơi vào lưới tình à? Hay vụ án Túi Rác - vật chứng của tình yêu???

Tùng Baby thao thao một hồi.

Cà Chua hình như đã ngấm đòn. Nó thốt lên cay đắng:

- 1 tháng thôi... ông bạn đều!!!

- 3 chứ?? 1 thì ăn thua gì???

- Đồ cơ hội!!! 1 là đủ lắm rồi...

- Không!!! Nếu không được 3 tháng thì miễn bàn!

- Được rồi... 2 tháng! Giá chót đấy! Nó hậm hực nhìn thẳng bạn thân.

Hấn làm bộ suy nghĩ rồi gật gù:

- Thôi cũng được! 2 tháng vậy. Chỗ bạn bè tôi lấy giá hữu nghị đấy!!!

(tác giả: Bọn này chắc toàn học trò của Mã Giám sinh thì phải???)

Nó nghĩ tới món tiền sắp không cánh mà bay thở dài não ruột!

Nỗi đau khổ chỉ tạm gác lại khi Tùng Baby nhận được điện thoại:

- Đi thôi!!! Hà Diên nói đã tìm ra Judas!!! (Kẻ phản bội chúa)

Mấy ngày hôm nay, hấn luôn sống trong nỗi sợ hãi!

Trong lịch sử kết cuộc của kẻ phản bội có bao giờ tốt đẹp!!!

Nhưng hấn đâu có phản bội ai? Hấn chỉ bán đứng người khác thôi! Vậy tại sao hấn vẫn sợ? Có phải vì kẻ hấn bán đứng thực sự là nỗi kinh hoàng???

Hấn... chính là Dục Bự!!!

Dục Bự chậm chạp múc muống sữa chua dầm thạch đưa lên miệng. Món tử thứ 2 sau bim bim hôm nay chua lét!

Hấn uể oải chén tạm cốc thứ... chín!!!

Chuẩn bị tấn công sang cốc thứ 10 thì một luồng sát khí ập tới.

Bằng kinh nghiệm của người làm báo, hấn đã biết chủ nhân của luồng sát khí là ai?

Con người quả là loại động vật kì lạ!! Tất cả đều có một nỗi sợ hãi của riêng mình! Có người sợ độ cao! Có người sợ bóng tối! Có người thì sợ côn trùng! Lại có những người bị ám ảnh về màu sắc!!!

Như một người đàn ông mắc chứng sợ hình tròn. Thì tất cả những vật có bề ngoài dễ liên tưởng đến hình tròn đều làm anh ta hoảng hốt! Sợ hãi là thế! Nhưng khi nhìn thấy hình tròn thật sự anh ta lại tỏ ra rất lạ lùng! Đúng! Bình tĩnh một cách lạ lùng!!!

VD trên có vẻ đúng với trường hợp của Dục Bự! Người đó chưa tới thì hấn bồn chồn lo lắng! Đến lúc tới rồi hấn lại thản nhiên...

Dục Bự bình tĩnh vét nốt muống sữa chua. Hấn liếm mép:

- Đã tới rồi!! Sao không ra đi? Hay để tôi phải mời!!!

- Chà!!! Mấy năm làm nghề bói lông tìm vét, linh cảm của ông đã mạnh hơn rồi đấy!!! Dung Cà Chua bước vào, theo sau là Tùng Baby!

- Không dám!!! Đối với bọn cường hào ác bá như mấy người, không ngại cảm làm sao sống nổi???

- Hừ!!! Ông càng ngày càng ăn nói to gan! Xem ra ông đã quên mất trận đòn 10 năm trước thì phải???

Hấn tái mặt:

- Bà nói thế là có ý gì???

- Chẳng có ý gì!! Chỉ muốn nhắc nhở ông về hậu quả của việc bán đứng tôi! Dung Cà Chua đe dọa. Hai bàn tay nắm chặt vào nhau, bẻ kêu rôm rốp!!

Trước nguy cơ ăn đòn sắp tới, Dục Bự liền trở tài nịnh nọt, hùng chạy án.

- Quân tử động khẩu bất động thủ! Những người tri thức đầy mình như chúng ta nói chuyện bạo lực e không hợp lắm...

Tùng Baby đứng cạnh. Nghe những lời sặc chất đạo giáo của Dục Bự phá lên cười.

- Mà y có bị làm sao không??? Dục Bự!!! Dung Cà Chua là con gái! Tiểu nhân phải gọi nó bằng sư cụ! Chứ đừng nói tới quân tử...

Tùng Baby toan bô bô tiếp thì bắt gặp cái lườm của nó, cái nghiêng răng của tác giả và những tiếng chửi thề của chị em phụ nữ!

Hắn húng hắng ho rồi chuyển phỏm tức khắc.

- E hèm... Dù sao cũng là cánh mày râu với nhau. Dục Bự mày đừng lo! Có gì tao sẽ giúp đỡ... đưa xác về tận nhà! Đảm bảo còn nguyên vẹn không lấy tiền!!!

Chân của Dục Bự run lên bần bật. Cái kiểu giúp đỡ tinh thần của Tùng Baby khiến hắn phát hoảng. Nhưng còn nước còn tát, hắn cố vớt vát:

- Các người dựa vào cái gì để uy hiếp tôi hả?? Bằng chứng đâu???

- Ông muốn xem bằng chứng đến thế cơ à??? Hà Diên xuất hiện. Nó lúc lắc mái tóc ngắn cũn cỡn.

- 3h 47ph 59s pm thứ sáu tuần trước, 3 người đã nhìn thấy vợ chưa cưới của Đình Dương bước vào phòng sinh hoạt của Những Kẻ Thích Đùa! 1 người đã thề thốt nhìn thấy ông đưa cho cô ta 1 phong bì lớn vào 3 hôm sau!!! Những tai nạn của Cà Chua liên lục xảy ra! Điều trùng hợp là tác giả của những vụ tai nạn này dường như biết rất rõ đường đi nước bước, sở thích, thói quen của Cà Chua...

Dục Bự nghệt mặt. Thế quái nào mà chúng biết rõ như vậy???

- Ông có quyền giữ im lặng. Mọi lời nói của ông kể từ bây giờ đều có thể trở thành bằng chứng chống lại ông trước tòa!!! Hà Diên kết thúc lời buộc tội bằng 1 câu rất chi... hình sự!

Đến nước này thì có chôi cũng chẳng được. Hắn thề thào:

- Thế bây giờ các người muốn làm gì tôi? Đừng nói là mấy người muốn đánh hội đồng đây nhé???

Dung Cà Chua thở dài! Bất nạt kẻ yếu không phải là sở trường của nó! Đối thủ mạnh mới làm nó hứng thú! Dục Bự không cần nó ra tay cũng muốn sụm rồi.

Thực ra khi biết tin Dục Bự bán đứng, nó buồn hơn là tức! Buồn vì 1

người bạn không có nghĩa khí!!!

- Đừng lo!!! Tôi chả đánh ông làm gì cho bản tay...

- Vậy bà đến đây làm gì??? Như sắp chết đuối vớ được cọc, Dục Bự lập tức hồi sinh.

- Tôi chỉ muốn chứng thực lại mọi chuyện! Nó nhìn vào mắt Dục Bự buồn bã:

- Ông vẫn không thay đổi! Kể từ lúc chúng ta còn nhỏ cho đến tận bây giờ... Ông có biết tại sao ngày đó tôi đánh ông không??? Không phải vì sự hèn nhát của ông khiến Thiên Lộc bị thương... Cũng không phải do trận đòn trừng phạt lần 1 tháng cấm túc của cha tôi!!! Tôi đánh ông là vì sự phản bội... Đó cũng chính là lý do vì sao chúng ta biết nhau từ bé mà không thể trở nên thân thiết!!!

- Tôi ghét nhất là những người vì bản thân mà bán đứng bạn bè!!!

Mấy đứa kia đã đi khỏi từ lâu. Nhưng Dục Bự vẫn đứng nghệt ra. Những lời nói của Cà Chua khiến hắn thấy đau hơn bị đánh! Phải!!! Hắn vốn hèn nhát! Những gì hắn làm đều vì bản thân. Cho dù đó là những việc chối bỏ danh dự... Hắn buột miệng:

- Chúng ta vốn không chung đường! Kiếp này không thể làm bạn bè! Đã quá muộn để thay đổi tất cả...

Nó ngược mắt nhìn lên. Bầu trời xanh quá. Xanh đến chói mắt. Nó đưa tay che mắt. Một giọt lệ rơi ra...

Tùng Baby im lặng. Hà Diên vỗ vai an ủi.

- Tiền công của tao đâu???

Thì thế mới gọi là Hà Diên mà!!! ^^

Đây là 1 thành phố công nghiệp! Mức độ hiện đại và tự động hóa rất cao! Sự phát triển về công nghiệp kéo theo sự phát triển về thương nghiệp và dịch vụ. Những nhà hàng xa xỉ thi nhau mọc lên như nấm. Những khu vui chơi kiểu công viên nước đầy rẫy! Nhưng nhắc tới sự tráng lệ và xa hoa phải nói tới khu phố Quảng Diệp!!! Nơi đặt chân thường xuyên của những đại gia trong và ngoài nước!!

Nếu bạn là người bình thường! Nếu bạn có thu nhập cỡ 20 triệu VND trong 1 tháng đổ xuống! Thì đừng nên đặt chân tới đây! Nơi đây không thích hợp với những người thuộc giới " bình dân " như bạn...

Và nếu như có dịp đi qua khu phố Quảng Diệp, bạn đừng choáng nếu nhìn thấy cái gọi là Minh Nguyệt Plaza! Nó không chỉ đơn giản là 1 tòa nhà chọc trời. Từng viên gạch, từng chi tiết của Minh Nguyệt Plaza đáng gọi là nghệ thuật!!

Ở đây chắc hẳn sẽ có người hỏi tôi:

- Minh Nguyệt Plaza thực chất là cái gì???

Tôi chỉ có thể khái quát ngắn gọn:

- Đó là nơi đót tiền của thiên hạ!!!

Không những thế! Minh Nguyệt Plaza còn nổi tiếng với phương châm " Móc tiền khách đến. Lột tiền khách đi!":

- Nếu bạn là người có tiền! Nếu bạn không biết tiêu tiền vào đâu! Hãy đến với chúng tôi. Đảm bảo khi ra về quý khách sẽ được bổ sung vào hàng ngũ người nghèo!!!

Mỹ Trang bước ra từ 1 shop cao cấp tại khu Quảng Diệp. Cô chưa bao giờ mặc một cái gì khác ngoài màu đỏ. Chiếc váy bông có đính đăng ten làm cho Mỹ Trang tỏa sáng rực rỡ!

Đằng sau cô, 2 anh chàng to cao, tóc đen, mặc comple đen... kính cũng đen nốt!! khệ nệ chạy theo. Trên tay họ linh kính túi lớn, túi bé.

Dù có đi như chạy, họ vẫn không sao đuổi kịp Mỹ Trang.

Cô bước đến chiếc Mercedes chờ đợi. 1 phút! 2 phút! cô bực tức hét lên:

- Máy người làm gì mà chậm như rùa bò vậy???. Thế mà cũng gọi là chuyên nghiệp à???

Một người thở không ra hơi, phều phào thanh minh:

- Chúng tôi là vệ sĩ chuyên nghiệp! Chứ có phải bốc vác chuyên nghiệp đâu! Từ sáng tới giờ tiểu thư đã đi hết 13 cửa hàng rồi mà vẫn chưa đủ sao??

Mỹ Trang nhếch đôi môi mọng ước:

- Mới được nửa non thôi! Ta còn phải vào 15 nơi nữa! Minh Nguyệt Plaza cũng đã tới đâu...

Nghe thế, 2 chàng vệ sĩ xém lăn ra ngát xiu. Họ lảm bảm với nhau:

- Biết thế! Qua Iraq đánh thuê còn hơn!!

Tớ xin trân trọng thề rằng: Tớ cực ghét thói đạo văn! Những chính nhân quân tử như tớ, chỉ tôn thờ chủ nghĩa " Ăn cắp "!!!

Ăn cắp là một nghệ thuật! Kẻ ăn cắp... là 1 nghệ sĩ!!! Đúng như vậy! Trong tất cả các nghề, ăn cắp là nghề khó học nhất. Nghề này phụ thuộc hoàn toàn vào năng khiếu. Không thể có cái kiêu cần cù bù thông minh như những nghề khác..

Một tên ăn cắp bậc thầy thừa biết 5 yếu tố quan trọng nhất bao gồm:

- 1: Các ngón tay phải mềm dẻo, linh hoạt để bẻ thỏ trộm!
- 2: Óc quan sát tốt. Nhận biết kẻ có tiền và không có tiền. Nhà nào giàu, nhà nào nghèo..
- 3: Phản ứng nhanh nhạy. Đôi chân dẻo dai để bẻ chạy trốn!
- 4: Tài ăn vạ và đóng kịch tốt. Để bị bắt còn biết đường chối tội.
- 5: Điều quan trọng nhất: là bạn phải yêu nghề. Nếu bạn không yêu nghề và không có hứng thú với " ăn cắp " thì 4 yếu tố trên chỉ đáng vứt vào sọt rác..

Các bạn đừng lấy làm ngạc nhiên khi tự dưng tớ lại nói về ăn cắp. Chỉ ít phút nữa thôi, các bạn sẽ được chứng kiến người được Liên Hiệp Trộm Cắp Quốc Tế trao giải tài năng trẻ trở tài. Nạn nhân không ai khác chính là Mỹ Trang!!

Mỹ Trang tự tin chuẩn bị bước vào Minh Nguyệt Plaza. Thì 1 thằng nhóc có vẻ ngoài lấm lem, bản thủ ào tới níu kéo.

- Chị ơi! Mua kẹo cao su cho em...

Nó chìa mấy phong kẹo cao su nhàu nhĩ ra mời mọc. Ngay lập tức, Mỹ Trang hát nó ra thô bạo:

- Biến đi! Đồ bản thủ!!! Đừng có động vào tao!!!

Dường như đã quá quen với loại khách tuyệt tình này, thằng bé tiếp tục ăn vạ. Đôi bàn tay nhỏ nhắn túm chặt váy Mỹ Trang.

- Mua đi chị ơi! Chị xinh đẹp thế chắc... lắm tiền lắm... Mua cho em đi mà!!!

- Chị ơi...

2 chàng vệ sĩ biết tính cô chủ. Họ kéo thằng nhóc ra:

- Đi chỗ khác chơi! Tiểu thư của bọn tao không thích... Bigbabol!!!

Thằng nhóc vùng vằng giẫy giụa. Nhưng 2 đôi cánh tay to khỏe đã vắt nó ra xa.

Mỹ Trang phui áo. Cô hấp tấp bước vào Minh Nguyệt Plaza. Định bụng

sẽ tìm cái khác thay ngay chiếc váy này ra. Thằng nhóc đã động vào thì cô không thể mặc nữa!!!

Cô nhân viên của Minh Nguyệt Plaza cảm thấy... khá bực mình! Tuy đã làm nghề phục vụ thượng đế nhiều năm. Tiếp xúc với đủ loại người. Da mặt cô đã dày hết cỡ có thể. Nhưng hôm nay, vị thượng đế đặc biệt này lại đem đến cho cô 1 cảm giác khó chịu. Thông thường, những người vào đây toàn là dân lấm tiền. Họ không thử mà thích cái gì là mua luôn. Có người mua hàng chục bộ một lúc! Dù mỗi bộ quần áo có giá bằng mấy tháng lương của cô cộng lại...

Vị thượng đế này rất xinh đẹp. Nhưng cách ăn nói trịch thượng và câu toàn của cô ta khiến cô không nuốt nổi. Cô ta thử hàng trăm bộ nhưng chỉ vừa ý có 8 bộ. Mà cái nào cũng chê lên, lật xuống.

Mỹ Trang là người thích sự hoàn hảo. Mọi thứ của cô không những là đồ hiệu mà còn phải không có 1 tí vết. Từ trang phục, phương tiện đi lại cho đến cả người giúp việc cũng phải là no 1! Do chính tay cô lựa chọn.

Minh Nguyệt Plaza đúng là nơi Vip có khác. Nhiều nơi Mỹ Trang bước vào. Cô lật tung cả cửa hiệu mà không ưng bất cứ thứ gì. Nay vào đây, lượm được 8 bộ đã là mỹ mãn!!!

Cô hài lòng lấy túi xách thanh toán. Cái ví nho nhỏ xinh xinh chuyên đựng thẻ tín dụng lần tiền mặt của cô đã không cánh mà bay.

Mỹ Trang tái mặt. Nhưng dù có dốc hết mọi thứ trong túi ra. Cái ví vẫn bật vô âm tín.

Thủ phạm chỉ có thể là thằng nhóc bán kẹo cao su!!!

Cô nhân viên nhú mày trước thái độ lúng túng của Mỹ Trang.

- Xin lỗi! Xin quý khách vui lòng thanh toán!!!

- Tôi... không mang tiền theo. Tất cả hết bao nhiêu? Mai tôi sẽ cho người tới thanh toán... Giọng Mỹ Trang khô khốc.

Cô nhân viên cười nhạt:

- Xin lỗi! Thưa quý khách! Ở đây chúng tôi không có chế độ ghi nợ...Xin quý khách vui lòng thanh toán luôn!!

Vài người chứng kiến đã bắt đầu xì xào. Mấy mệnh phụ phu nhân ăn mặc sang trọng. Mùi nước hoa bay xa hàng kilomet bĩu môi:

- Rõ thật là! Trông thì đúng kiểu... nhà mặt phố... bố làm to!! Thế mà lại giở trò... mua chặc!!!

- Đúng là tri nhân tri diện bất tri tâm! Không thể nhìn người mà phán

đoán được...

2 chàng công tử tóc mào gà, quần da bóng lộn, khuyên mũi, khuyên tai vào chục cái lên tiếng:

- Em ơi! Không phải dân máu mặt thì đừng vào đây! Ngoan ngoan ngồi nhà đọc truyện, chơi game... lên mạng online thì hơn!!!

(tác giả: Này thằng kia! Bóng gió gì nhau đấy???)

- Tôi nghiệp!!! Trông xinh xắn thế mà lại...

Bao nhiêu máu của Mỹ Trang đã dồn hết lên đầu. Mặt cô đỏ phừng phừng. Giờ mà thằng nhóc xuất hiện. Cô dám ném nó từ tầng 5 xuống đất lắm!!!

Mọi người thấy vẻ đáng sợ của Mỹ Trang lập tức... chuồn thẳng. Không ai dám ngoảnh lại. Cô nhân viên của Minh Nguyệt Plaza không thể rời khỏi nên đành đứng im. Nhưng cũng không dám hó hé gì!!!

Mỹ Trang quay sang 2 vệ sĩ gào thét:

- Gọi Raiso tới đây cho tôi!!!! Ngay - bây - giờ!!! Nowwww!!!!!!!!

4 người đang chăm chú vào chiếc máy nghe trộm. Những diễn biến tại Minh Nguyệt Plaza đã được tường thuật trực tiếp thông qua cái vật nhỏ xíu bằng hạt đỗ!

Người đầu tiên phá lên cười là nó. Tùng Baby tiếp chân hú lên man rợ. Hà Diên kết thúc bằng 1 tràng ngoại ngữ của loài dê:

- Trời ạ!!! Giá mà được nhìn thấy tận mắt khung cảnh ở đó nhỉ?? Nó nhe răng.

Tùng Baby gật gù:

- Bà cũng ác thật!!! Toàn nghĩ ra những trò quái chiêu!

- Không phải tôi mà là Hà Diên! Tất cả mọi thứ đều do Hà Diên sáng tác. Tôi chỉ phụ trách đạo diễn và lựa chọn diễn viên thôi...

Nó - đội trưởng đội GTT - Hoàng Thu Dung là một người... sòng phẳng!!!

Đã vay mượn của ai cái gì? Nhất định nó phải trả đủ cả vốn lẫn lãi. Tuyên ngôn của nó là:

- Ai tốt với nó 1 nó tốt lại 2, 3. Ai đều với nó 1 nó đều lại 10!!!

Người duy nhất không tham gia những trận cười trên là một thằng nhóc cỡ khoảng 12, 13 tuổi. Quần áo lấm lem, rách nát không che hết được vẻ thông minh lanh lợi. Thằng nhóc búng tay:

- Em đã giúp chị hết mức có thể rồi Cà Chua. Phần tiếp theo là của Chân Gõ!!!

Raiso là một chàng trai mang 2 dòng máu Việt - Mỹ! 28 tuổi! Anh có vẻ bề ngoài của 1 quý ông đã thành đạt. Tốt nghiệp loại ưu tại đại học Harvard. Raiso được coi như cánh tay phải của Mỹ Trang. Một phụ tá trung thành và tận tụy.

Đối với Mỹ Trang. Raiso tồn tại 2 thứ tình cảm. Vừa yêu, vừa sợ!!!

Nhận được điện thoại. Ngay 5 phút sau, Raiso đã có mặt tại Minh Nguyệt Plaza. Nhìn vẻ mặt cô chủ, anh biết ngay sấm sét sắp xảy ra.

- Bằng mọi cách và bất cứ giá nào! Anh điều tra ngay cho tôi: Thăng nhóc đó là ai???

- Tiểu thư! Đây không phải NewYork! Ở Việt Nam này, cô chủ chỉ cần thò tay ra cửa xe là bao nhiêu đồng hồ, nhẫn vàng trên tay sẽ mất sạch. Theo khảo sát của những nhà nghiên cứu: Mật độ trộm cắp ở thành phố này là 20 thằng / 1m vuông!!!

- Đừng có nói những điều vớ vẩn với tôi! Raiso!!! Nhiệm vụ của anh là nghe lời tôi chứ không phải dạy bảo tôi...

Raiso thở dài:

- Dù sao thăng nhóc cũng chỉ là 1 đứa trẻ! Có cần thiết phải thế không???

- Tôi không muốn nhắc lại lời đã nói! Hãy thực hiện đi!!!

Mỹ Trang giận giữ bỏ đi. Đôi giày cao gót màu đỏ nện xuống đất cồm cộp. Nổi tức giận khiến Mỹ Trang không thèm lên xe. Cô xồng xộc đi bộ trên đường.

Raiso và 2 người vệ sĩ lúi húi theo sau. Không hay biết tại góc đường có 1 đám thanh niên đang ngồi trên xé điếc nhìn họ. Một người có thân hình gày gò, mặt đầy tàn nhang và trứng cá rút điện thoại lên gọi:

- Alo! Mục tiêu đã đến! Chân gõ bắt đầu hành động...

Đám thanh niên này có thể coi là những tay quái kiệt trong giới đua xe. Máy tay này thừa sức vượt mặt cơ động và là nỗi kinh hoàng của người dân trong thành phố!

Raiso nhìn Mỹ Trang. Tình yêu của anh giống hệt đóa hồng. Rực rỡ kiêu sa nhưng cũng đầy gai nhọn. Dù có chuyện gì xảy ra anh cũng vẫn luôn ở bên cô. Vĩnh viễn không xa rời!

Tiếng rồ ga vọng tới khiến Raiso nhíu mày. Những anh hùng xa lộ thường chỉ hoạt động về đêm. Rất ít khi thấy họ xuất hiện ban ngày!

Linh cảm của Raiso chưa bao giờ phản bội anh.

Một thằng đội mũ bảo hiểm Trung Quốc phóng vọt qua. Chiếc xe ép sát rạt vào Mỹ Trang. Những chiếc khác nối đuôi biến mất.

2 người vệ sĩ chưa kịp phản ứng thì Raiso đã lao tới. Anh chụp lấy Mỹ Trang và lăn mấy vòng như trong phim hành động. Bờ vai rắn chắc của Raiso ôm vòng thân hình kiều diễm che chắn.

Không biết có phải do đập đầu xuống đất không? Mà khuôn mặt của Mỹ Trang đột nhiên ửng hồng. Cô e thẹn nói:

- Anh... anh... có thể cởi quần ra... được không???

Raiso tưởng mình nghe nhầm. Anh hấp tấp hỏi lại:

- Tiểu thư nói gì cơ? Tôi nghe chưa rõ!!!

Mỹ Trang vẫn nằm trong tay anh. Cô nũng nịu:

- Raiso! Cởi quần ra đi mà!!!

Tim Raiso đập thình thịch. Có lẽ nào tiểu thư đã cảm động trước việc anh xả thân chẳng? Nhưng dù hạnh phúc đến mấy, anh cũng không thể đi quá giới hạn:

- Tiểu thư... việc này... phải đợi đến khi chúng ta kết hôn mới được...

Mỹ Trang tím mặt. Cô hét lên:

- Anh điếc à??? Cởi quần cho tôi mượn mau!!! váy tôi bị rách rồi!!!

2 người vệ sĩ (thở phào):

- Phù!!!

Những người đi đường lúc này được chứng kiến 1 cảnh rất hi hữu.

Một cô gái xinh đẹp mặc chiếc váy đỏ đi trước. Điềm đặc biệt là cô mặc một cái quần comple đen. Sự kết hợp hài hòa khiến người ta liên tưởng đến con vẹt.

2 người đàn ông to cao đi sau. Có lẽ là vệ sĩ.

Cuối cùng là một chàng trai. Người ta không nhìn rõ mặt mũi vì anh ta dùng tay che kín. Áo comple đen. Điềm nổi bật là chàng trai chỉ mặc có 1 chiếc quần đùi mỏng tanh mỏng te bên dưới. Đôi giày da bóng lộn lập cập bước.

Mọi người không cười. Họ tò mò nhìn rồi quay sang hỏi nhau:

- Người ta đang đóng phim phải không???

- Hay đoàn tham quan của nước ngoài vừa bị cướp???

Cứ thế mỗi người một ý kiến. Họ tranh nhau nói. Không ai chịu ai. Cuối cùng xông vào giải quyết bằng... nắm đấm! Chỉ đến khi 113 xuất hiện, sự yên bình mới được trả về khu phố Quảng Diệp!!!

Thằng nhóc bán kẹo cao su ve vẩy cái ví trước mặt Dung Cà Chua:

- Chân gổ xong việc rùi! Chúng ta đi tìm quán đặc sản xoi một bữa đi? Hôm nay em đãi!!

Nó, Tùng Baby và Hà Diên nhìn nhau. Cả 3 toét miệng cười:

- Ok! Cửa chùa không ăn là thiệt. Cửa thiên hạ không diệt là... đại!!!

Chúng vui sướng khoác tay nhau đi. Vẻ hạnh phúc hiện lên từng khuôn mặt!!!

Tớ đã nói rồi:

- Ăn cắp là một nghệ thuật!!!

- Làm ơn đi mà???

- Không!!!

- Chỉ một lần duy nhất này thôi!!!

- Tôi đã nói là không...

- Bạn bè giúp đỡ nhau mà so đo tính toán thế sao???

- Ờ hay! Tôi đã bảo là không được mà!!!

- Ồi giờ ời!!! Sao cái số tôi nó lại khổ thế này???

Đỡ hộ người ta chai bia mà bây giờ người ta tuyệt tình tuyệt nghĩa... Hấn thút thít (giả vờ) khóc.

- Đàng ấy có bị làm sao không hả???

Người ta học võ từ lúc 4, 5 tuổi. Bây giờ đàng ấy đã 16 tuổi. Sắp lấy vợ đến nơi rồi! Làm sao học nổi... Nó bực bội gất.

Cái thằng cha bặm trợn này không hiểu hôm nay ăn phải cái gì mà bây giờ dờ chứng bắt nó dậy võ. Xương cốt hấn cứng như đá, chỉ ngã vài cái là gãy hết chứ nói gì đến tập võ!!!

Đình Dương chớp mắt, nở nụ cười đã đưa hấn lên hàng ngũ Hotboy ga găm:

- Nhóc làm ơn giúp tôi đi! Tôi sẽ trả công đàng hoàng mà? Có công mài sắt có ngày nên... xà beng!! Nhóc dậy võ cho tôi nhá...

- Không phải việc trả công hay không trả công... Mà đàng ấy đã qua tuổi học võ rồi. Có học cũng chẳng ăn thua!!!

Từ cái lúc nhìn nhóc lùn đơn thân độc mã đấu với thằng mặt sẹo. Hấn đã thề với lòng phải đi học võ! Lúc ấy hấn thấy mình thật vô dụng. Là thân con trai mà không bảo vệ được người mình yêu thì không xứng với 2 chữ "đàn ông"!!!

Hấn... quyết tâm đi học võ!!!

Tất nhiên chẳng phải đi đâu xa. Nhóc lùn rất giỏi võ. Cứ nhờ cô nhóc dậy cho là xong. Vì thế quý vị độc giả mới có cơ hội xem cái cảnh gạ gẫm vừa rồi!

Sự quyết tâm của hấn hiện rõ trong đáy mắt.

- Muộn còn hơn không! Người ta học được tôi cũng học được! Tôi không tin mình lại tới dạ đến thế!!!

Nó cảm thấy rất khó nghĩ. Không phải nó không muốn dậy hấn. Nhưng nước có phép nước. Gia có gia quy. Sư phụ của Võ Đường Địa Ngục là cha nó. Chỉ có ông mới có quyền nhận môn sinh. Nó chỉ là đệ tử không có quyền dạy võ cho người khác. Nếu hấn muốn học phải được sự đồng ý của ông...

Vừa dứt con chiến mã ra khỏi Go Home, nó sáng mắt phát hiện ra Tùng Baby đang đứng nói chuyện với 1 cô gái. Về mặt phớt đời của hấn hôm nay bói rồi tệt. Hấn nói chuyện rất áp úng, chốc chốc lại đưa tay lên gãi đầu!

(tác giả: Hình như mấy tháng nay thằng này chưa gội đầu thì phải???)

Dung Cà Chua như không tin vào mắt mình. Nó tự hỏi đây có phải là thằng bạn thân nổi tiếng với trái tim bằng đất sét không???

Cô gái đứng cùng hấn không phải ai xa lạ. Đó chính là Hải Yến!

Người đẹp đã đi khỏi mà Tùng Baby vẫn đứng nghệt ra vì ngây ngất. Tùng sau lần đầu tiên nhìn thấy nàng, hấn đã bị ám ảnh bởi khuôn mặt trái xoan, đôi mắt bồ câu và mái tóc thề đen nhánh. Nàng đi vào trong mỗi giấc ngủ khiến hấn say đắm như hít phải phấn hoa Anh Túc (hoa thuốc phiện). Cứ ngỡ sẽ chẳng còn cơ hội gặp lại. May mắn làm sao! 3 ngày sau khi cho vợ chưa cưới của Đình Dương 1 trận, tức là hôm nay ý mà. Hấn đến Go Home tìm Cà Chua thì gặp lại người trong mộng.

Dốc hết dũng khí ra làm quen! Đứng mỗi cả chân! Nói bã cả bọt mép! Cuối cùng người đẹp đã cho hắn một cái hẹn. Hắn chờ đợi từng giây phút mong mỗi đến ngày hôm ấy.

Tùng Baby mãi mê suy nghĩ. Không hay đội trưởng đội GTT đang mon men tiến lại. Với vẻ mặt không khác gì con nghiện nhìn thấy thuốc. Nó vỗ vai thằng bạn thân thì thầm:

- Cô bé ấy dễ thương nhi???

- Hả???

Hắn rút cái bịch xuống đất. Giọng hốt hoảng:

- Sao bà lại ở đây???

Dung Cà Chua nhe răng. Điều cười của nó khiến Tùng Baby lạnh xương sống.

- Ông có nhìn thấy tấm biển kia không??? Nó giờ tay chỉ về phía cửa ra vào.

- Có! Thì làm sao??? Hắn ngơ ngác.

- Ông nhìn thật kỹ đi! Xem có đọc được những chữ ghi trên đó không???

Tùng Baby cảm thấy khó hiểu. Con nhỏ này định nói cái gì vậy?

- Tôi đâu có mù!!! Trên đó ghi cà phê Go Home chứ còn cái gì nữa???

- Ông nói đúng rồi! Thế ông có biết tôi làm công việc gì ở Go Home???

- Thì... phục vụ bàn...

Dung Cà Chua vỗ tay bôm bốp:

- Hoan hô!!! Lại đúng nữa...

Chợt nó ngừng lại. Nhìn Tùng Baby như thằng... mới ra trại.

- Thế ông có bị ám đầu không hả??? Lại đi hỏi tôi ở đây làm cái gì? Nhân viên thì phải làm việc ở quán chứ còn sao nữa???

Tùng Baby méo mặt. Người ta giận quá mất khôn. Hắn lại mừng quá hóa dại! Rõ ràng hắn tới chỗ Cà Chua làm việc tìm nhỏ mà bây giờ lại hỏi 1 câu ngớ ngẩn!!!

- Thôi! Bỏ qua chuyện đó! Bây giờ tôi hỏi ông? Cô bé ấy có phải là người khiến ông làm thơ tình trong giờ KT không hả???

- Bà nói linh tinh gì vậy??? Ai... là ai chứ???

- Tôi nói là: Cái cô bé vừa rồi - cô bé Hải Yến ấy mà! Có phải là đối

tượng của bài thơ ông đã làm không???

- Cái gì??? Cô ấy tên là Hải Yến à??? Sao cô ấy bảo mình tên là Sơn Ca??... Ôi.....!!!!!!!

Tùng Baby vội đưa tay bịt mồm. Nhưng quá muộn rồi! Đội trưởng đội GTT đã nở một nụ cười tươi rói!

- Ông bạn thân mến à!!! Mọi người rất tò mò muốn biết cô gái đã làm tan chảy trái tim của đội phó đội GTT là ai? Đặc biệt là Hà Diên đó!!!

Hắn biết tổng con nhỏ định nói gì? Liền chơi bài ngựa:

- Tôi bao bà 2 tháng ăn sáng. Và chuyện hôm nay coi như không nhìn thấy... Ok???

Nó cười khẩy:

- Đừng mơ!!! 3 tháng ăn sáng, bộ trò chơi ông mới tậu và trực nhật thay tôi nửa năm!!!

Tùng Baby choáng váng.

- Bà định ăn cướp trên giàn mướp à??? Sao lại nặng tay với nhau vậy??? Trả thù thì cũng vừa vừa phai phải thôi chứ???

- Hữu thù bất báo phi quân tử!!! Ông quên rồi sao??? Nó ngân nga cái giọng cát sét rè!

- Nhưng lần trước bà chỉ bao tôi có 2 tháng ăn sáng thôi mà??? Định phá giá chắc???

Đáp lại nét mặt đau khổ của hắn là giọng nói " tiền bạc phân minh, ái tình dứt khoát "

- Giá xăng lên! Vật giá leo thang. Đương nhiên phí im lặng phải lấy cao hơn rồi??? Yên tâm đi! Tôi lấy còn rẻ chán!!!

Sau cả ngày năn nỉ y ôi, nhóc lùn có vẻ hơi xiêu lòng.

Hắn quyết định bám theo cô nhóc về nhà nhằm củng cố niềm tin.

(tác giả: củng cố kiêu đó để ăn đám lăm bạn ạ!)

Đang say sưa trong vai người xấu thì chiếc Vertu giá 32.000 USD của hắn bỗng rung lên bần bật.

(tác giả: xí!!! có mỗi chiếc "vơ tu" ghê mà cũng khoe. Đây dùng con đê tàu đã 5 năm còn chưa thềm nói tới!!!)

Đầu bên kia, papa của hắn đang thi hét:

- Mày đang làm cái quái gì vậy??? Mỹ Trang và cả nhà chờ mày suốt 1 tiếng đồng hồ rồi đó!!! Về đây ngay!!!

Hắn thở dài. Lại ăn! Sáng ăn! Tối ăn! Cả ngày ăn... Hình như họ không biết làm gì hơn thì phải? Có mỗi việc con con ấy mà cũng bắt hắn về! Những bữa ăn kiểu đó hắn đã chán lên tận cổ. Lúc nào cũng là dùng bữa tại 1 nhà hàng sang trọng. Hết ăn món tây lại chuyển sang cơm tàu! Hôm nay lại có mặt nàng Mỹ Trang. Có cho vàng hắn cũng không thêm tời...

- Con đang làm việc. Chưa về được! Mọi người cứ dùng bữa đi! Đừng chờ con! Hắn nói dối 1 cách trơn tru.

- Tao có bắt mày phải đi làm đâu hả? Có về không thì bảo???

- Cha không bắt nhưng con thích! Hơn nữa, tiền do con làm ra khác với tiền của cha cho mờ! Thôi nhé! Có khách rồi. Con làm tiếp đây...

Hắn cúp máy cái rụp. Dù biết chắc cha hắn đang chuẩn bị chửi.

Nguyễn Đình Nam tức run người. Thằng con ngỗ ngược của ông càng ngày càng to gan. Không kể gì đến danh dự của dòng họ, dám đi làm phục vụ bàn. Hôm nay lại còn cãi lời ông. Nhưng trước mặt con dâu tương lai ông không tiện phát tác.

- Chúng ta ăn đi! Không phải chờ nó đâu!!!

Hải Yến nghe thế thì mừng rơn. Chờ suốt một tiếng đồng hồ, cô sắp xỉu vì đói.

Bà Nam nhíu mày:

- Thế coi sao được! Chúng ta thì đành một nhẽ, nhưng còn Mỹ Trang??? Vợ chưa cưới của Đình Dương cười gượng, dù bụng đang nổi sóng.

- Cháu không sao đâu! Chúng ta dùng bữa thôi ạ!!!

Món ăn vừa dọn ra, cô liền xin phép vào nhà vệ sinh.

Ông bà Nam nhìn theo ái ngại:

- Tội nghiệp con bé!!! Chắc nó buồn lắm!!!

- Phen này, tôi phải cho thằng Dương 1 trận mới được!!!

Họ đâu ngờ. Trong nhà vệ sinh, nàng dâu quý hóa của họ đang nghiêng răng nói qua điện thoại:

- Thực hiện kế hoạch B cho tôi mau!!!

Nó... toát mồ hôi!

5 gã đàn ông trước mặt phùng phùng sát khí. Gã nào gã nấy mặt lầm lì. Trang phục toàn màu đen. Chúng đứng trước mặt nó làm tối cả một góc đường.

Đình Dương đứng cạnh, vui vẻ huýt sáo:

- Đời ta thế là hết! Không AIDS cũng phải... chết!!!

Chân run lập cập theo điệu nhạc 1 bài hip hop, hấn thở khê:

- Liệu... có thắng được không???

" Có thắng được không " ư? Nó cũng đang tự hỏi mình điều ấy! 2 đánh 1 không chột cũng què. Nay 5 đánh 1 chắc phải... bó bột toàn thân quá!!!

Đã từng đánh nhau rất nhiều lần, nhưng chưa lần nào nó cảm thấy nguy hiểm như hôm nay. Mấy gã này có vẻ rất chuyên nghiệp. Chúng thuộc loại giết người không gớm tay. Nó rùng mình nghĩ đến cảnh nhân vật chính bị thủ tiêu ở trong phim. Dám hôm nay đến lượt nó lắm!!!

Ông trời thật bất công. Nó có gây thù chuốc oán với ai bao giờ đâu? Vốn ưa chuộng hòa bình, nó chỉ thỉnh thoảng có đấm đá tí chút thôi! Kẽ nào mà hận nó tới mức thuê xã hộ đen ra tay nhỉ???

- Theo tin báo, con bé chỉ đi có một mình! Sao lại xuất hiện thêm 1 thằng nhãi nữa vậy? Giờ tính sao???

Một tên lên tiếng.

Gã cầm đầu, mặt lạnh te. Đôi mắt sắc như dao, nhìn nó và hấn như mấy con lợn thịt:

- Giết hết!!! Không được để lại 1 chút dấu vết!!!

Lời nói của gã không khác gì lệnh tử hình. Nó thấy tay mình run bần. Bên cạnh, Đình Dương cũng không khá hơn là mấy! Mặt hấn trắng bệch không còn chút máu.

Nó nắm chặt tay. Cố lấy lại bình tĩnh. Sự sống còn của cả hai phụ thuộc hoàn toàn vào nó.

Nó bầm tay hấn nói nhỏ:

- Ông muốn tôi dạy võ phải không? Hôm nay tôi phá lệ truyền cho ông 2 chiêu thức quan trọng nhất của võ học họ Hoàng.

- Giờ này mà còn nói tới chuyện đó sao???

Hấn cười như mếu.

- Nghe cho rõ! Nhìn cho kỹ nhá! Tôi sẽ đọc khẩu quyết và thực hành cho cậu xem!

Dung Cà Chua hít mạnh. Dồn hết khí xuống đan điền. Một luồng khí nóng lưu chuyển khắp kinh mạch khiến tay chân nó nhẹ bẫng.

Nó nhìn chằm chằm vào mặt 5 gã kia. Vẻ mặt hết xanh lại đỏ. Cuối cùng chuyển sang một sắc thái rất kì lạ. Nó trợn mắt hét lên. giọng vô cùng ngạc nhiên. Tay run run chỉ xuống đất.

- Trời ơi!!! Tiền....!!!!!!!!!!!!!! (^ ^)

5 gã này vốn là sát thủ do Mỹ Trang phái đến. Trước đối thủ của mình, Mỹ Trang luôn sử dụng 2 phương án:

+ Kế hoạch A: bao gồm đe dọa và dẫn mặt!

Nếu đối thủ khiếp sợ và tự động rút lui cô sẽ bỏ qua. Nhưng nếu gặp phải kẻ rắn mặt, lập tức Mỹ Trang chuyển sang kế hoạch B.

+ Kế hoạch B: là thủ tiêu hoặc bắt cóc!

Bắt cóc ở đây không có nghĩa là bắt cóc đòi tiền chuộc! Mà là vĩnh viễn biến mất! Không chết nhưng cũng không bao giờ xuất hiện nữa!!!

Từng tốt nghiệp Trường Học Sát Thủ 1 cách xuất sắc. Lăn lộn hết các chiến trường trên thế giới. Qua Iraq rồi tới Palestine, 5 gã này có thể xem như những bậc thầy ám sát. Nơi chúng đi qua không 1 ngọn cỏ nào còn sống sót. Chúng... chính là người thừa kế hợp pháp của Thành Cát Tư Hãn!!! (Vó ngựa quân Nguyên Mông đi tới đâu, cỏ không mọc được tới đó...)

Thề có chúa! Chúng không phải là những gã mê tiền! Chúng chỉ đơn giản xem tiền như máu thịt!!! Trở thành sát thủ chính là vì 1 mục đích: Kiếm tiền!!!

(tác giả: bọn này chắc cùng hội với Hà Diên!)

Con mỗi hôm nay của chúng rất dễ xơi. Chỉ là một con nhóc lùn tịt và một thằng nhãi trói gà không chặt.

Chuẩn bị lao lên làm thịt 2 đứa thì con nhóc lùn chọt làm những hành động kì quái. Chúng vô thức bị hút vào vẻ mặt "vô cùng ngạc nhiên" của con nhỏ.

Cho đến khi con nhỏ trợn mắt, kêu lên chữ "tiền" rồi chỉ tay xuống đất. Theo thói quen, cả 5 tên cùng nhìn xuống. Đến lúc ngẩng lên thì:

- Hỡi ơi!!! Vườn không lạng ngắt như tờ

Dấu xe ngựa đã lờ mờ rêu xanh!!!

2 con mỗi đã mất hút con mẹ hàng lươn! Chẳng để lại cái gì!!!

5 tên dờ ra trong giây lát rồi ỳ ới gọi nhau đuổi theo. Tiếng chân chạy rầm rập. tiếng la hét cộng với tiếng chó sủa tạo nên một hợp âm hoành

tráng!

Nó gò lưng trên con địa hình. Hấn tạm bằng lòng với xe cặng hải. Cả 2 thi nhau chạy. Những tiếng ồn đặng sau là động lực thúc đẩy 2 đũa phá kỉ lục thế giới...

Trước khi biến mất trong 1 ngõ hẻm, cả 2 còn kịp nghe gã cầm đầu gào lên giận giữ:

- Đồ Ngu!!! Chúng mày có phải bò đâu!!! Sao nó nói gì cũng tin hả???

Bọn còn lại âm ức:

- Rõ ràng đại ca cũng nhìn xuống đất cơ mà!!!

Những tiếng binh, bốp, đập, hự nhỏ dần, nhỏ dần rồi mất hẳn.

Khi đã yên tâm là mình chạy thoát. Hấn thở phào quay sang hỏi:

- Sao nhóc nói truyền cho tôi 2 chiêu võ học???

Nó nằm vật ra đất vì mệt. Nhượng mắt nhìn hấn:

- Tôi chả dạy đặng ấy 2 chiêu rồi còn gì??? Vừa đọc khẩu quyết lại thực hành luôn đó thôi...

Hấn ngó ra:

- Tôi chả hiểu gì cả? Nhóc lừa bọn kia rồi kéo tôi chạy chứ có nói gì đến khẩu quyết, khẩu cung đâu???

- Sao mà ngu thế? Vừa rồi tôi đã sử dụng 2 chiêu thức võ học là Tâu Kê Quyền và Hu Doa Quyền! Phiên dịch sang tiếng việt là Hù Dọa Quyền và Tẩu Kế Quyền!!!

Thấy hấn vẫn chưa hiểu, nó hùng hổ giải thích.

- Này nhé! Tôi thu hút sự chú ý của bọn chúng rồi hét lên câu thần chú " Trời ơi! Tiền!!! " Giống như " vòng ơi mở ra " trong Alibaba và bốn mươi tên cướp ấy. Câu thần chú đã mở ra 1 lỗ hồng trong trí khôn của bọn chúng và khiến chúng vô tình hành động theo ý muốn của tôi. Tôi chỉ xuống đất chúng nhìn xuống. Tôi chỉ lên trời chúng nhìn lên. Nếu tôi có chỉ vào quan tài chắc chúng cũng vui vẻ nhảy vào nốt! Chiêu này luôn phải đi kèm với chiêu Tâu Kê Quyền. Hù dọa chúng rồi còn đợi gì mà không chạy? Đứng lại để ngòm củ tỏi à???

Lời giải thích đầy tính khoa học và sáng tạo của nhóc lùn khiến hấn muốn khóc thét!

Nhỏ cố tình không để ý tới vẻ mặt đần thối của hấn, tiếp tục thao thao:

- Đừng xem thường! 2 chiêu này đứng đầu bảng trong tam thập lục kế

của Khổng Minh tiên sinh đó nha! Lưu Bị cũng nhờ 2 chiêu này mà giành được thiên hạ, đưa Thục vượt lên đứng ngang hàng với 2 nước Ngô, Ngụy! Đây là 2 chiêu thức có tính áp dụng thực tế cao nhất. Lưu truyền đến tận ngày nay. Không phân biệt nam nữ, già trẻ, lớn bé. Từ đứa nhóc 3 tuổi đến cụ già 80 cũng có thể học được. Thậm chí còn trở thành bậc thầy nếu tinh thông khẩu quyết!!!

Tùng Baby sốt ruột nhìn đồng hồ. Người đẹp hẹn hẳn lúc 7h mà 9h vẫn chưa thềm đến. Không lẽ nàng cho hẳn leo cây sao?

- Anh chờ em lâu chưa???

Một giọng nói ngọt ngào vang lên khiến hẳn mừng rỡ quay lại và sợ hãi ngoảnh đi ngay tức khắc.

Nàng - người đẹp của hẳn - người trong mộng của hẳn không đi 1 mình. Nàng dắt theo có 8 cô bạn gái!

Cô nào cũng to cao đẹp giai! Chắc toàn dòng dõi nữ tướng hào kiệt thì phải?

Chưa kịp sốc! Tùng Baby lại thêm phen kinh hoàng khi chứng kiến cảnh họ ăn. Kem tươi, chè bưởi, hoa quả, nước trái cây... hạt dưa được ùn ùn mang ra.

Những tiểu thư hùng dũng ăn uống. Họ là minh chứng sống cho câu nói:

- Nam thực như hổ. Nữ thực... hơn nam!!!

Tùng Baby trố mắt! Hẳn chưa bao giờ được chứng kiến cảnh này! Hẳn chén được mỗi muỗng kem rồi ngậm tằm. 1 nàng thấy hẳn mãi chưa ăn xong cốc kem, liền sốt ruột giúp đỡ. Cô gái giật phất cốc kem trên tay hẳn và tận công như vũ bão. Cốc kem hẳn ăn mười lăm phút chưa xong, cô này chỉ xoi có 3 miếng là hết!

Người đẹp nhìn hẳn tươi cười. Nàng quay sang mấy cô bạn nhỏ nhẹ:

- Các cậu cứ ăn thoải mái nhé! Anh ấy ga lãng lảm! Không nhiệt tình anh ấy giận đó!!!

Đội phó đội GTT đưa tay trái vuốt mồ hôi. Tay phải sờ ví tiền. Người đẹp của hẳn hiện nguyên hình chần tinh. Hẳn lảm bảm trong vô thức:

- Gặp thứ dữ rồi! Má oi...

Vậy là kể từ hôm nay, Anti Girl Club đã có thêm 1 thành viên danh dự!!!

Tháng 11 là thời điểm rất thích hợp cho việc cắm trại. Ngôi Sao Phương Nam cũng không ngoại lệ. 2 năm 1 lần trường lại tổ chức cho học sinh tham gia hoạt động này.

Các lớp đều bận túi bụi. Nào là dựng trại, trang trí, chuẩn bị thức ăn... cho đến việc thuê phim ma về xem hay chuẩn bị cho tiết mục văn nghệ.

Lớp 11A5 là 1 lớp đặc biệt! Không phải vì lớp này có 3 người là thành viên đội GTT. Sự đặc biệt của lớp trước hết thuộc về sĩ số!

Các lớp hầu như đều có sĩ số là 60 hoặc 63. Chỉ riêng lớp 11A5 có đúng 45 thành viên. Sau này Đình Dương chuyển tới là 46!

Những thành viên của lớp đều là những cái đầu đỉnh cao. Cả trong học tập lẫn quậy phá! Những câu hỏi do lớp 11A5 nghĩ ra thì chỉ những cái đầu của 11A5 mới giải đáp nổi!

(Cái câu này là tứ mượn tạm trong 1 chuyện ngắn đăng trên Hoa Học Trò. Nếu tác giả có muốn kiện bản quyền. Xin hãy liên lạc với tớ theo số điện thoại 6677028! Tớ sẽ chịu trách nhiệm và bồi thường tinh thần bằng 1 cuốn manga và một châu tằm quất đảm bảo... chỉ năm viện có 3 tháng!!!)

Giáo viên trong trường rất sợ khi phải dạy lớp này. Hỏi khó giáo viên hình như là sở thích của chúng!

Có lần đoàn thực tập của 1 trường sư phạm nổi tiếng về đây lấy kinh nghiệm. Một giáo viên trẻ măng, sắp ra trường được vinh dự dạy lớp này. Anh ta bước chân vào lớp với tâm trạng hồi hộp pha lẫn phẫn khích. 30 phút sau, anh ta bù lu bù loa chạy ra khỏi lớp.

Nghe đâu sau đó, người giáo viên tương lai với bao hoài bão và ước mơ đã làm đơn xin chuyển ngành...

Chính vì là 1 lớp đặc biệt. Nên lần cắm trại này lớp 11A5 quyết định phải để lại 1 dấu ấn khó phai trong lòng học sinh toàn trường. Trước sự giúp đỡ của tác giả, chúng quyết định diễn 1 vở kịch mang tên:

- Nàng Juliet Phương Đông!!!

Nguyên tác: đã qua chỉnh sửa và cài đặt lại.

Chống chỉ định: Người yếu bóng vía và fan hâm mộ Shakespeare!

(tớ xin trân trọng thề rằng: tớ không hề có ý định bêu rếu Romeo và Juliet của Shakespeare. Nên xin các bạn đừng... ném đá!!!)

Khuyến khích: Những ai có máu hài hước!

Kịch bản: Hà Điền

Diễn viên: Nguyễn Đình Dương trong vai Romeo. Dung Cà Chua trong vai Juliet. Tùng Baby trong vai Tybalt. Những vai khác ai thích thì cứ việc đóng...

Dàn dựng: lớp 11A5

Dẫn chương trình: Lương Dưa Lê!

Câu chuyện bắt đầu (lời Lương Dưa Lê):

Ngày xưa ngày xưa à không ngày nầy ngày nay, tại một thành phố lớn tại nước Việt Nam có 2 gia tộc lừng lẫy. Nhà Mông ta to (Montagues) và Cầm ta lép (Capulets). Nhà Mông ta to chuyên hành nghề thịt chó. Nổi tiếng với bài Cây tơ bầy món. Nhà Cầm ta lép danh giá trong giới thịt tiêu hồ. Chuyên mua bán mèo phi pháp.

Màn mở đầu: Vũ hội (lắc) tại nhà Cầm ta lép!

Romeo (Đình Dương) với ý định trà trộn vào nhà Cầm ta lép trước để thám thính tình hình quân địch. Sau là xem có món nào đáng giá, đợi thời cơ tiến hành chôm chia!

Không may! Ngay từ cái nhìn đầu tiên, chàng đã lọt vào mắt xanh (mascara) của nàng Juliet (Dung Cà Chua)!

Họ khiêu vũ (lắc) với nhau một cách cuồng nhiệt. Áp dụng đủ mọi thế võ đông tây kim cổ.

Sau hậu đài có tiếng nói:

- Quái!!! Chúng nó khiêu vũ kiểu gì mà toàn tiếng đấm đá. Thỉnh thoảng lại bụp với hự vang lên thế nhỉ???

Khán giả: Nín thở vì... cười!!!

Màn 2: Gặp gỡ đây kịch tính!!!

Đêm không trăng không sao. Tất cả rục rờ nhờ ánh đèn cao áp.

Romeo bật tường vào nhà Juliet. Tác phong chuyên nghiệp không kém bọn trộm đã thành danh. Sau khi gửi lại một mảnh quần trên hàng rào thép gai, chàng đã bò được lên cây phượng trước cửa phòng Juliet. Chân run bần bật vì không biết lúc nào sẽ rụng xuống!

Trên ban công, Juliet (Dung Cà Chua) xuất hiện. Áo hai dây. Quần jean... thùng lố chỗ!

- Ôi Romeo! Tại sao chàng lại là Romeo???

Tiếng Romeo (Đình Dương) vọng vào:

- Hỏi gì thiếu muối thế??? Ta không là Romeo thì là thằng hàng xóm cạnh nhà nàng à???

Juliet:

- Ôi xời ơi!!! Chàng làm em hãi rụng tim!!! Tí nữa thì lăn cả xuống đất...

Romeo:

- Đừng lo!!! Bố nàng đổ sân bằng bê tông cốt thép! Không lún được đâu mà sợ!!!

Juliet:

- Cái gì???? (giọng có phần lạnh lót)

Romeo:

- À... không!!! Ta chưa ăn tối. Đói quá nên nói nhảm!!!

Tybalt (Tùng Baby) vọng vào:

- Nó nói dối đấy! Đừng tin! Lúc chiều anh mới thấy nó xoi có 4 tô phở, chục quả trứng vịt lộn, 5 cái bánh bao... ở ngoài phố đó!!!

Romeo:

- Mày kẻ thiếu rồi! Còn 2 con vịt quay Bắc Kinh nữa chi???

Juliet (run rẩy):

- Chàng... ăn một mình mà không để phần em sao???

Romeo rút từ cặp quần ra 1 túi bóng nặng trĩu.

- Có chứ! Còn bao nhiêu xương ta giữ lại hết mà!!!

Juliet gầm lên giận giữ:

- Đứng lại!!! Đồ xỏ lá!!!!

Romeo văng dép mà chạy!

Tybalt thở dài:

- Thằng này ngu thực! Nó (ám chỉ Juliet) mới đoạt chức vô địch quyền anh hạng nặng toàn thành phố! Phen này mày không ra bã. Tao không làm... Tybalt!!!

Màn 3: Tình yêu thăng hoa!!!

Sau 1 tuần nằm bẹp ở nhà vì chấn thương tình trường! Romeo lại mò tới nhà Juliet báo thù!

Sau khi yên vị trên cây phượng, chàng dùng hết sức bình sinh ném một hòn đá to cỡ nắm tay vào cửa sổ phòng Juliet. Miệng lầm bầm:

- Cho mày chết nhé!!! Dám đánh ông à???

- Xoảngggggggg!!!!!!!!!!

Sau tiếng kính vỡ, Đền cao áp tự dưng tắt phụt. Những tiếng léo nhéo nổi lên từ phòng Juliet.

Khung cảnh hãi hùng hơn trong phim ma!

Những khán giả yếu tim chuẩn bị xỉu!

Tiếng bà vú già:

- Đùng!!! Tiêu thư!!! Nguy hiểm lắm! Để tôi... gọi 113!!!

Tiếng Juliet the thé:

- Bà định giúp nó hay sao mà gọi 113??? Gọi cứu thương đi! Liên hệ ban tang lễ luôn thể!!! Để ta ra cho thằng đó 1 trận...

Juliet đưa gót ngọc... đập cái rầm vào cửa! Nàng lao ra ban công:

- Dám ném đá vào phòng tao à??? Có giỏi thì ra mặt đi!!!

Juliet hôm nay vẫn rất chi xinh đẹp! Bộ áo ngủ nhàu nhĩ càng làm tăng vẻ yêu kiều! Đầu tóc bù xù vì chưa chải. Bộ mặt lem nhem, tím bầm toàn son phấn...

Romeo giọng run rẩy:

- Anh... đây mà... chàng Romeo của em... đây mà...

Đang hung hăng, Juliet của chúng ta lập tức trở về thái độ ngây thơ nũng nịu:

- Chàng đấy à??? Thế mà em cứ tưởng... thằng chó nào!!! (nghiến răng)

Romeo:

- Anh nhớ em quá! Uống bao nhiêu Xeduxen mà vẫn không ngủ được! Cứ nhắm mắt vào là lại thấy cái mặt em hiện ra... Nên đến gặp em cho thêm phần... kính dị!!!

Juliet chớp chớp đôi mi cong vút (hàng già):

- Chàng làm em cảm động quá! Thế chàng có cần em cho 1 đám đẽ đi vào giấc ngủ không??? Đảm bảo sáng mai, sáng ngày kia... chàng vẫn không tỉnh lại!!!

Romeo (hãi hùng):

- Thôi thôi!!! Cảm ơn nàng!!! Để cái lòng tốt thối tha của nàng giúp đỡ thì ta... đi mất (nói nhỏ).

Cứ thế, họ trao cho nhau những ánh nhìn nồng cháy!

Thiên nhiên dường như cũng cảm động trước tình yêu của 2 người. Mặt trăng từ từ ló rạng. Ánh sáng vắng vặc chiếu khắp nhân gian!

Cả 2 quá chìm đắm trong tình yêu. Mỗi người đuổi theo 1 ý nghĩ của riêng mình!

Romeo lăm lét nhìn Juliet:

- Tại sao trên đời lại có một người con gái đẹp như nàng nhỉ??? Chung Vô Diệm sống lại phải gọi bằng... bà nội!!!

Juliet cũng mải mê ngắm trăng. Nàng bẽn lẽn cắn ngón tay. Bụng thâm toan tính:

- Thằng này có vẻ lăm tiền đây! Không nên để hắn chạy thoát!!! (^ ^)

Họ không hay có người chuẩn bị phá đám.

Bố Juliet hiện ra dưới gốc cây cùng 5 con Bọc Giê Đức.

- Á à!!! Ông bắt quả tang nhé!!! Dám mò vào đây ăn trộm hả???

Romeo nhìn hàm răng trắng nhớn của 5 con chó xúc động:

- Dạ... không... cháu tới tìm lại cái dép ạ!!!

- À!!! Thì ra... cái thằng ném vũ khí hóa học vào nhà ông là mày!!! Dám quay lại hiện trường gây án hả???

Phen này mày đừng hòng thoát!!!

Biết không ăn thua, Romeo liền sử dụng khinh công (chạy) lao bán sống bán chết ra ngoài.

Bố Juliet dắt chó đuổi theo;

- Tiến lên!!! Con nào bắt được thằng kia!!! Tao thưởng cho 1 châu... hotdog!!! Khuyến mại thêm mấy con mèo chết...

Bầy chó hăm hờ đuổi theo!

Juliet nhảy loi chơi trên ban công:

- Cố lên Chiaki!!! Cố lên Romeo!!! Bố ơi khoan hãy giết... để con xuống đánh hôi!!!

Màn 4: Châm ngôn của Tybalt:

"Thà một phút huy hoàng rồi vụt tắt!

Còn hơn buồn le lói suốt trăm năm..."

Romeo đang đấu kiếm cùng Tybalt. Chàng hôm nay sử dụng một thanh mã tấu sáng loáng! Anh họ của Juliet - Tybalt khiêm tốn với... 2 con dao bầu!!!

Tiếng binh khí va chạm nhau loảng xoảng cả một vùng!!!

Juliet cùng cha mẹ đang xem trận đấu của Romeo và Tybalt qua... tivi!
Nàng nắm chặt tay, quỳ xuống cầu nguyện:

- Romeo chàng ơi! Em đã đặt hết tài sản vào chàng đó! Chàng mà thua... đừng có vác mặt về gặp em...

Bố Juliet:

- Đâm mạnh vào!!! Tybalt!!! Tao thế chấp cả quán tiêu hổ cho mày đó... Không hạ được nó thì... quần đùi cũng chẳng còn mà mặc đâu!!!

Juliet:

- Đừng mơ!!! Romeo của con sẽ không thua đâu... Chàng là tay dao kéo số 1 của thị chó Việt Trì đấy!!

Nhị vị song thân Juliet đồng thanh:

- Đúng là nữ nhân ngoại tộc! Con phải đặt cho gà nhà chứ???

Juliet:

- Đặt cho gà nhà thì có mà... húp cháo!!!!

Cuối cùng Romeo cũng hạ được Tybalt bằng 1 nhát chọc tiết lợn!

Juliet gào lên sung sướng:

- Thắng lớn rồi!!! Trời ơi!!! Váy áo, giày cao gót, mỹ phẩm, ví da... kính Gucci... Ta tới đây!!!

Ông bà Cầm ta lép ôm nhau khóc ròn:

- Tybalt ơi là Tybalt!!! Con hại chúng ta rồi! Con nghèo thì mặc con... nhưng ông bà ra đường rồi con ơi!!!

Điều gì xảy đến đã đến! Cái chết của Tybalt gây nên sự phẫn nộ của dòng họ Cầm ta lép! Không những thế! Những người đặt cược cho anh cũng cảm thấy rất đau xót. Họ đòi lấy lại công lý. Đòi trả thù cho Tybalt...

Chiến tranh giữa 2 nhà bùng nổ!!!

Tình yêu của Romeo và Juliet rơi vào bi kịch! Yêu nhau mà không đến được với nhau.

Họ quyết định... bỏ nhà đi bụi! Sau khi mượn tạm của bố mẹ vài trăm

triệu VNĐ và vài chục cây vàng 4 số 9!

Trước sự ra đi của đôi trai tài gái sắc, 2 gia đình bàng hoàng sử sốt. Dù nhờ đến cả công an lẫn đăng lệnh truy nã. Tung tích của Romeo và Juliet vẫn bật tãm...

Đến lúc này họ mới thấy hối hận. Hai nhà bắt tay sửa chữa sai lầm. Thịt chó và tiểu hổ liên doanh tạo thành 1 thương hiệu nổi tiếng. Vang danh khắp năm châu bốn bể!!!

Màn cuối: Hậu Juliet!!!

Sau nhiều tháng lẩn lộn nơi đầu đường xó chợ, Romeo và Juliet trở về trong bộ dạng... cái bang! Số tiền mang đi đã bị tiêu hết sạch!

Cả 2 ào vào lòng người thân nức nở! Gia đình họ cũng rất khoan dung. Romeo chỉ bị có... 50 cái bạt tai! Còn Juliet là thân gái nên được khoan hồng bằng... 49 gậy!!!

Nhà Mông ta to và Cầm ta lép sau nhiều ngày bàn bạc đã đưa ra quyết định:

- Bắt Romeo và Juliet... phải cưới nhau!!!

(Kể ra thì hình phạt trên vẫn còn quá nhẹ!)

Ngày nay, đi qua phố Thịt chó - Tiểu hổ. Bạn có thể bắt gặp hai nhân chứng sống của tình yêu bất tử... đang đánh nhau loạn xạ!!

Juliet:

- Cút về với mấy con chó của anh đi!!!

Romeo vừa chạy vừa gào thét:

- Cô tưởng mấy con mèo của cô quý báu lắm đấy!!! Không đuổi đây cũng về!!!

Tiếng tôm, tiếng cá lao xao cả một góc đường!

Âu cũng là kết thúc có hậu của tình yêu thời hại điện phải không thưa quý vị (lời Lương Dư Lê)

----- Kéo màn -----

Các diễn viên ào ra sân khấu cúi chào.

Cả hội trường vỗ tay rầm rầm. Ban giám khảo vẫn chưa hết cười. Họ nhìn nhau thống nhất sẽ trao giải đặc biệt cho vở kịch: Nàng Juliet Phương Đông!!!

Sự thành công của vở kịch vượt quá sự mong đợi của lớp 11A5! Họ

nhận được cơ man là cà chua và trứng thối! Những người có tính nhút nhát chỉ dám tham gia bằng... vài củ đậu bay!

Chưa hết!!! Cả lớp được ưu tiên dọn dẹp hội trường và chùi rửa nhà vệ sinh cho đến hết năm học!

Quả là một phần thưởng cao quý làm sao!!!

Đêm lửa trại!

Cả hội trường dường như nóng lên! Đình Dương - Hotboy của khu Bất Trị công hiến một màn nhảy vô cùng đẹp mắt. Hấn giật mông, lắc bụng không thua các vũ công chuyên nghiệp! Kinh nghiệm nhiều năm ăn chơi, lê la ở các vũ trường đã đến lúc phát huy tác dụng!

Các fangirl của hấn ào lên tặng hoa. Hấn ngập chìm trong hương hoa và những tiếng bis bis!!!

Phụ trách Những Kẻ Thích Đùa - Trần Đức Tuấn góp vui bằng một bản nhạc rap! Chất giọng khàn khàn của anh nghe là lạ. Nhưng quả thực anh hát rất hay!

Mắt Nai và Dung Cà Chua khuấy động toàn trường. Những cú nhào lộn, tung mình trên không khiến tụi học sinh tha hồ gào thét!

Các tiết mục văn nghệ năm nay rất đặc sắc. Giáo viên đã cởi bỏ thân phận. Họ chung tay với học sinh hát bài Nổi Vòng Tay Lớn quanh đồng lửa trại.

Ánh lửa sáng rực soi rõ từng khuôn mặt. Sau này dù có đi bất cứ đâu. Ở bất cứ phương trời nào! Họ cũng không bao giờ quên được những giây phút hạnh phúc! Thời áo trắng có cả nụ cười và nước mắt. Những kỉ niệm này sẽ theo họ đến hết cuộc đời...

Mọi người nắm tay nhau. Dường như những thù hận, ích kỉ, mưu toan đều được vứt lại. Tất cả cười rạng rỡ!

Những người bạn khoác vai nhau cười nói. Ai có máu hài hước thì công hiến bằng những câu chuyện vui. Tiếng cười hỉ hả vang lên!

Một vài đôi nam nữ ý nhị trao nhau ánh mắt yêu thương. Cuốn lưu bút và cả dòng nhật kí nóng hổi được chuyền tay!

Phía cuối hội trường, một nữ sinh lớp 12 lặng lẽ hát:

Thủa mục tím tôi thương thâm anh ấy.

Người con trai có đôi mắt thật buồn.

*Tôi thường hỏi có gì trong nơi ấy?
Mà lúc nào cũng hướng tới xa xăm!!!
Bạn bè thương anh vì anh luôn chân thật.
Không dối gạt ai cũng chẳng nói nặng lời.
Trong số đó có một người con gái.
Mái tóc thè duyên chấm ngang vai!
Anh đâu biết và đâu ai hay biết.
Cô bé vô tư hay dỗi hay hờn.
Đã trót thương cả một thời áo trắng.
Mực tím nhòe nổi nhớ ngây thơ!!!
Tiếng trống cuối năm - giờ tan trường đã điểm.
Lưu bút trao tay lệ ướt nhòe.
Đôi mắt ấy có bao giờ gặp nữa?
Giữa dòng đời đen bạc chốn phù du!!!
Cánh phượng đỏ tươi! Những giọt nước mắt!!!
Hỏi mọi người: Liệu có thể quên???*

Người duy nhất không tham gia các hoạt động của nhà trường là một cô gái mặc váy đỏ. Cô im lặng nhìn cảnh mọi người cười nói. Đôi mắt nâu có chút buồn bã!

Một giọng nói vang lên khiến cô trở lại thái độ thường ngày:

- Không chơi cùng mọi người sao?? Mỹ Trang???
- Tại sao tôi phải tham gia cùng những kẻ hèn kém đó chứ? Hải Yến???
- Tại vì chúng ta đã là thành viên của lớp 10A1. Dù mới được 3 ngày!!!

Mỹ Trang ngoảnh mặt đi nơi khác. Giọng nghèn nghẹn:

- Tôi không thích.... mà cũng... không thể...

Trăng đã lên cao! Mặt trăng đỏ rực như máu! Phong ba đang chuẩn bị dậy sóng!!!

Vốn chỉ quen quậy phá, chơi bời lêu lổng. Đình Dương chưa từng làm

được việc gì ra hồn!

Hắn chỉ giỏi mỗi việc: Tiêu tiền của hai đảng sinh thành!!!

Ngày hôm nay, hắn bỗng phát hiện ra mình là một thiên tài!

Sau bữa suýt chết vì 5 tên sát thủ, hôm nay hắn đã được nhóc lùn lôi về trình diện Hai Sư - Quyên sư phụ của võ đường Địa Ngục!

Sau một hồi nắn bóp khắp người hắn, ông ta đã kêu lên:

- Thật không thể tin nổi!!! Cốt cách thanh kì rất thích hợp cho việc luyện võ!!!

Theo như lời ông ấy thì hắn tuy đã 16 tuổi nhưng xương cốt rất mềm dẻo. Các bắp thịt rắn chắc, không chút mỡ thừa!

Nếu nói như trong truyện kiếm hiệp thì nam nhân vật chính của chúng ta là một đóa hoa kì tài 100 năm mới có 1 người!!

Hắn... đúng là ngọc trong đá!!!

Đây cũng là lần đầu tiên, Hai Sư phá lệ nhận một môn sinh lớn tuổi! Tuy hắn đã qua cái gọi là Golden Age (thời đại hoàng kim). Nhưng bù lại hắn có được tố chất mà không phải ai cũng có! Ngay cả Mắt Nai!!!

Hắn trở thành đệ tử thứ 9 của võ đường Địa Ngục. Và là sư đệ của Dung Cà Chua!

Hai Sư sau khi phát hiện ra hắn đã dốc lòng truyền thụ võ nghệ. Tuy hơi bất công nhưng quả thực hắn học 1 bằng thiên hạ học 10!!!

Tuy nhiên có con đường nào mà không lắm chông gai! Con đường hắn đi lù lù một cái cọc lớn: Tâm Mắt Nai!

Từ ngày hắn gia nhập võ đường. Mắt Nai đã có thêm một bao cát tập dợt. Thằng nhóc "tận tình" chỉ bảo khiến hắn ngày nào cũng thâm tím mình mẩy, mặt mũi sưng vù!!!

Hotboy của khu Bất Trị bị giảm cấp xuống hàng Badboy!!!

Nhưng trong mắt một người hắn lại không hề xấu! Người đó là ai thì quý vị tự hiểu!

Như thường lệ! Sáng hắn đi học. Chiều tới võ đường. Tối... gục ngã tại Go Home!!! Lạ thay, dù rất mệt mỏi nhưng hắn vẫn thấy vui.

Xin mời các bạn tham quan một buổi luyện tập của hắn nhé!

Hắn lao vào thằng nhóc trước mặt với thế võ Xiên Thịt!

Mắt Nai không thua kém. Đón hắn bằng 1 cú lên gối!

Tất nhiên! Mắt hấn nổ đom đóm. Cầm rất buốt.

Thấy hấn chưa si nhê, thằng nhóc tặng thêm 1 đòn. Hai bàn tay nắm chặt vào nhau giáng lên đầu hấn không thương tiếc...

Dung Cà Chua nhìn hấn xót xa. Nhỏ đội cho hấn xô nước rồi gọi dậy... tiếp tục!!!

Cái vụ tập võ này hình như hơi giống mấy màn đánh lộn ngoài phố thì phải???

(Tác giả: Này!!! Thắc mắc gì thế??? Cho ăn gạch bây giờ!!!)

Không biết là do thầy dậy giỏi hay học trò giỏi mà hấn càng đánh càng lên tay. Những bữa luyện tập với Mắt Nai không còn đáng sợ như trước! Những cú ra đòn của thằng nhóc, hấn hầu như tránh được! Bây giờ nếu đánh nhau với nhóc lùn chưa chắc hấn đã thua!

Hấn vẫn đang ở nhà Đức Tuấn. Từ hôm vùng lên chống lại chế độ áp bức của các cụ, hấn vẫn chưa về nhà!!!

Đức Tuấn queo tay lái. Anh rẽ vào một ngã tư. Hai chiếc mô tô đằng sau vẫn đuổi theo sát nút!

Hai thằng điều khiển mô tô mặc toàn quần áo da. Đầu đội mũ bảo hiểm kín mít.

Đức Tuấn toát mồ hôi! Chúng muốn gì ở anh???

Không giống kiểu ăn cướp! Cái trò rượt bắt này chỉ nhằm một mục đích:

- Kill him!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

May mà tay lái của Đức Tuấn khá lẹ. Không thì anh đã về chào ông bà ông vải từ lâu rồi!!!

Đức Tuấn choáng váng khi nhìn thấy cuối con đường một chiếc công ten nơ đậu chắn ngang.

Hai chiếc mô tô đằng sau đã giảm tốc độ. Có lẽ chúng nghĩ anh không thể nào chạy thoát!!!

- Chẳng lẽ mình phải chết ở đây sao??? Không!!! Đức Tuấn này chưa thể chết trước khi trả được mối thù!!!

Trong đầu anh nảy ra một ý nghĩ. Chỉ là không biết có thực hiện nổi không???

Đức Tuấn rồ ga. Kim đồng hồ đã chỉ tới tốc độ cao nhất 140 km/h!!!

Anh búc đầu xe. Lao thẳng lên chiếc công ten nơ.

- Rằmmmmmmmmmm!!!!!!!

Sau khi rơi xuống đất, chiếc xe của Đức Tuấn trượt dài trên mặt đường tạo nên những tia lửa trước khi đâm sầm vào cột điện.

Đức Tuấn văng ra đường. Rồi chiếc xe nổ tung!!!!

Chủ nhân của hai chiếc mô tô ngỡ ngàng. Chúng đành rút lui vì người dân đã túa ra. Bụng chắc mẫm: Ông trùm sẽ không tha cho chúng!!!

Đình Dương cảm thấy sốt ruột. Đã gần nửa đêm mà Đức Tuấn vẫn chưa về. Anh chưa bao giờ về muộn như lần này! Không biết đã xảy ra chuyện gì???

Hắn đi ra đi vào khoảng chục lần nữa thì cánh cửa bật mở. Đức Tuấn khụy xuống ngay giữa cửa. Thân hình tả tơi và ống quần - máu vẫn nhỏ thành từng giọt!!

Giọng nói anh run rẩy, đứt quãng:

- Gọi... thầy... Lâm.....

- Con nhất định... không được quên!!! Nhất định... phải trả mối thù này... Khục... khục... Người đàn bà ôm ngực ho rũ rượi.

- Mẹ!!! Mẹ đừng nói nữa! Mẹ nằm nghỉ đi đã...

- Không... Mẹ đã đến giới hạn rồi... Con nhất định phải nhớ... người đàn ông đó... là kẻ thù... của.. chúng ta...

Đứa con trai vô cùng hốt hoảng. Nó lay gọi mẹ nhưng vô ích! Người đàn bà đã lịm đi. Bà ta không bao giờ tỉnh lại nữa!!!

- Mẹ!!! Mẹ ơi!!!

- Mẹ ơi....

- Mẹ!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Đức Tuấn bật dậy gào lên. Mồ hôi toát ra như tắm.

- Con tỉnh rồi à??? Thầy hiệu phó 1 của Ngôi Sao Phương Nam nhìn anh quan tâm.

Đưa tay vuốt mớ tóc lòa xòa trước trán Đức Tuấn, ông thở dài:

- Con đừng như thế nữa!!! Nhìn con thế này ta đau lòng lắm!!!

Anh cảm động nhìn người cha nuôi của mình. Trên đời này ngoài mẹ anh ra chỉ có ông là tốt với anh thôi...

- Con xin lỗi!!! Thầy đừng lo cho con!!! Con tự biết cách chăm sóc bản thân mà!!!

- Đình Dương đã ra ngoài mua thuốc rồi!!! Giờ thì con hãy nói ta nghe... những vết thương này là sao???

Không muốn cha nuôi lo lắng nhưng trước vẻ nghiêm khắc của ông, anh không thể giấu được!

- Có 2 tên đi mô tô rượt theo con. Có lẽ chúng... muốn... giết con... Con không biết nữa!!! Con chạy trốn rồi... bị tai nạn. Chiếc xe đã hỏng... Con đi bộ về tới nhà thì bị ngất đi!!!

- Cái gì??? Muốn... giết con sao???

- Vâng... thầy à! Liệu có liên quan đến... người đó không??? Đức Tuấn rụt rè.

- Không thể nào!!! Sự tồn tại của con là một bí mật. Người đó không thể nào biết gì về con được???

Thời gian này hẳn bạn làm người lương thiện!!! Những mối quan hệ cũ... hẳn đột nhiên quên sạch!

Chỉ đến khi mây chiến hữu đã từng cùng hẳn vào vũ trường ra khách sạn đến tìm. Hẳn mới ở ra!!!

Bọn này toàn con cháu các đại gia lớn trong thành phố! Một tên nhìn khuôn mặt sưng vù của thiếu gia họ Nguyễn thắc mắc:

- Mà bị làm sao vậy??? Đá con gái nhà người ta nên bị đánh à???

- Vớ vẩn!!! Trình độ của rồi đá của hẳn thuộc loại bậc thầy! Làm gì có chuyện đó được! Thằng khác phản đối.

- Chắc là hẳn bị ông bà bỏ đánh đó mà! 2 cụ thân sinh nhà đó đã man lảm...

Trước những ý kiến nhao nhao của các chiến hữu hẳn gãi đầu:

- Đâu có!!! Tao... mới đi học võ...

- Hả???????????

Không hẹn mà bọn kia đồng thanh. Cả bọn ngó Đình Dương trân trối. Một thằng không không tin hỏi lại:

- Mà y bảo... mà y... đi... học võ hả???

- Ủ!!! Tao bị thương do lúc tập!!!

Mấy chàng công tử võ võ trán. Cái thằng phá gia chi tử nhất bọn này, hấn lặn không sủi tăm một thời gian. Đến khi gặp lại hấn bảo hấn... đi học võ!!!

Một thằng lảm bảm:

- Mình có nằm mơ không nhi???. Cái từ "học" thốt ra từ miệng nó nghe sao... nguy hiểm quá!!!

Sau một hồi ngạc nhiên, mấy chiến hữu của hấn cũng trấn tĩnh được. Chúng rủ rê:

- Tới vũ trường Cánh Sen Hồng với bọn tao đi?? Mấy em ở đó nhớ mà y lảm đây!!!

Hấn nhìn đồng hồ. Đã sắp tới giờ làm việc tại Go Home. Đành phải từ chối bọn nó vậy! Hơn nữa hấn cũng chẳng còn hứng thú với mấy trò đó!!

- Không được!!! Bây giờ tao phải đi làm thêm!!!

Lời hấn vừa thốt ra hình như hơi khó hiểu. Hai tên trong bọn đột nhiên... vả vào mặt nhau bồm bộp!!! Đến khi 2 khuôn mặt chỉ chút dầu tay chúng mới dừng lại hỏi nhau:

- Nó bảo nó đi làm thêm hả mà y???

Thằng bên cạnh ngạc nhiên đến nỗi đánh rơi cả điếu xì gà Habana đang hút dở!!

Người yếu tim nhất trong bọn, do không chịu nổi đã nhảy lên xe... chạy mất dạng!!!

Biểu hiện của tụi chiến hữu khiến hấn vừa buồn cười vừa bực mình.

- Tụi mà y làm sao thế???. Đi làm thêm thì có gì lạ???

- Không lạ với người ta nhưng lạ với mà y!!! Bộ mà y... bị ma nhập hả???. Chúng gân cổ.

Cứ cù nhây với bọn này thì muộn mất! Hấn bỏ đi sau khi vớt lại một câu:

- Thôi nha!!! Hẹn hôm khác!!! Tao đi làm đây!!!

Những chiến hữu nhìn bóng hấn xa dần. Một tên lảm bảm:

- Hấn... có phải là Nguyễn Đình Dương không???

Tên: Phan Ái Linh

Tuổi: 13

Biệt danh: Ngón Tay Vàng

Sở trường: Móc túi!!!

Gia đình: Không có

Cấp bậc: Thành viên dự bị của Phe Nước Mặn

Tình trạng: Đang - Mất - Tích!!!

Đã hai ngày nay, Ngón Tay Vàng đột nhiên biến mất. Dung Cà Chua và Tâm Mất Nai túa đi tìm. Tung tích của thằng nhóc vẫn biệt tăm!!!

Chỉ có 2 người thì hơi khó hành động. Cà Chua liền gọi điện cho Hà Diên, Tùng Baby và... hấn tới trợ giúp!

Bỏ qua sự phản đối của Mất Nai, nó thân nhiên:

- Có còn hơn không!!! Đông người càng dễ tìm!!!

Sau khi gói gém đồ đạc, hấn vác va li lên vai. Cuộc đấu tranh đã lên tới cao trào. Trở về lấy vật dụng cá nhân là lời chống đối thẳng thừng về cuộc hôn nhân không mong đợi!

Tốn hết 3 tiếng cầu xin lẫn cả tháng tiền lương sắp tới. Con bé Hải Yên mới hé lộ giờ giấc ông bà bỏ vắng nhà cho hấn! Dĩ nhiên hấn phải tận dụng ngay cơ hội tiến đánh đồn địch!!!

Ngang qua sau vườn, hấn thấy 2 tên vệ sĩ của Mỹ Trang đang đứng nói chuyện. Không muốn mất thời gian, Đỉnh Dương bỏ qua bọn này. Trước khi đi khỏi, hấn còn kịp nghe mấy câu.

- Bắt được thằng nhóc rồi hả??? Tiểu thư muốn giải quyết nó thế nào???

- Không giết!!! Nhưng chắc sẽ biến mất!!!

Vô cùng ngạc nhiên, hấn thắc mắc:

- Chúng nói về thằng nhóc nào nhi??? Sao lại " không giết " với " biến mất "???

Nhưng dù sao đó cũng không phải là việc của hấn!!! Hấn không muốn quan tâm!!!

Vừa vòng được về nhà Đức Tuấn thì điện thoại đổ chuông. Nhóc lùn đang gọi hấn. Tất nhiên!!! Nhóc đã gọi là hấn... tới!!! (^ ^)

- Thế nhé!!! Bây giờ chúng ta chia nhau ra tìm! Ưu tiên công viên và những khu chợ! Ngón Tay Vàng thường hay lui tới đó!!! Dung Cà Chua kết thúc phán đoán.

Mọi người đều gật đầu. Chỉ riêng hấn ngó ra. Hấn chợt dạ nghĩ tới những điều mà 2 tên vệ sĩ của Mỹ Trang nói với nhau. Liệu cái thằng nhóc mà hấn phải tìm có liên quan gì tới thằng nhóc mà chúng đã bàn tán không???

Thấy vẻ mặt khó coi của hấn, Mắt Nai xiên xỏ:

- Sao hả??? Không muốn giúp thì đi về! Bọn này thừa sức tìm được!!!

Nhóc lùn nhướng mắt nhìn hấn ngạc nhiên:

- Có chuyện gì vậy???

Hấn vội xua tay:

- Không có gì!!! Chỉ là lúc về nhà tôi có nghe người của Mỹ Trang nhắc tới một thằng nhóc. Chúng nói " không giết " nhưng phải " biến mất "!!!

- Hà????????????????????

Cả bọn đồng thanh. Tất cả nhìn hấn với vẻ mặt hết sức nghiêm trọng. Nhóc lùn xô tới.

- Có thật không??? Cậu nghe chuyện đó bao giờ??? Ở đâu????

Chờ cho hấn kết thúc câu chuyện, Hà Diên đột ngột phán:

- Đúng rồi!!! Họ tìm ra Ngón Tay Vàng là do cái máy nghe trộm!!!

Nghe xong tất cả, Đình Dương như không tin vào tai mình. Hấn biết Mỹ Trang nguy hiểm. Chỉ không ngờ lại độc ác đến thế!!! Hấn toát mồ hôi khi nhớ tới lần suýt chết vì 5 năm tên sát thủ! Có lẽ chúng cũng do Mỹ Trang phái tới!!!

Lần đó chúng chẳng bảo mục tiêu là nhóc lùn còn gì??? Không ngờ lại có thêm cả hấn. Không muốn bị phát giác, chúng định giết cả hai!!!

Mắt Nai cắn môi suy nghĩ. Mọi chuyện xảy ra đã vượt quá tầm kiểm soát. Hà Diên và Tùng Baby không biết võ. Chỉ trông chờ vào hấn, Cà Chua và thằng cha kia thì không ổn!! Đối mặt với bọn sát thủ này, không khéo thì ngoẻo ấy chứ!!!

Hấn thở ra nặng nhọc.

- Đành vậy!!! Phải nhờ tới sự giúp đỡ của... Sói Xám thôi!!!!

Cả bọn dừng chân trước 1 ngôi nhà khá cổ kính. Ngôi nhà này chắc phải được xây từ lâu lắm rồi! Chủ nhân của nó là một người có khiếu thẩm mỹ. Cách bài trí bên ngoài rất gọn gàng và đẹp mắt!!!

Quá lo lắng cho Ngón Tay Vàng, Cà Chua hấp tấp bước đẩy công bước vào. Mắt Nai hoảng hốt ngăn lại nhưng đã muộn!!

Nó vừa thò một chân vào cổng thì thì có mấy tiếng hực hực phát ra. 3 con chó to như con bê lao ra. Chúng tấn công kẻ lạ mặt không thương tiếc!

Một con nhào tới toan cắn cổ đối phương. Rất may!!! Nạn nhân lại là Cà Chua. Không có Đả Cầu Bông trong tay, nó vung cái cặp vẫn đeo bên mình lên... đánh chó!

Hàm răng trắng nhớn xé toạc cái thứ mấy giây trước vẫn được gọi là cặp!!!

- Roẹt!!!! Xoạt!!!!!!!!!!!!!!!

Con thứ 2 tấn công từ bên trái. Chú cầu xinh xinh này chắc có ý định bỏ lên người nó thì phải???

Sự việc xảy ra trong giây lát. Hà Diên và Tùng Baby chết đứng. Chỉ có Mắt Nai và hấn là kịp phản ứng.

Mắt Nai lao tới sút cho con chó thứ 2 một cú không thua gì David Beckham sút bóng!!! Chú cầu ửng lên một tiếng rồi rơi như trái mít rụng ra đằng sau!

Con còn lại chưa vội tấn công. Nó gườm gườm nhìn kẻ thù đánh giá. Hấn đã lao lên đứng chắn trước mặt nhóc lùn. Tay trái thủ thế. Tay phải cầm thước kẻ!!!

Con này đáng gọi là vua của loài chó. Bộ lông đen sì và đôi mắt đỏ rực như chó sói.

Con chó lao tới trong chớp mắt. Hấn xông lên theo bài Thất Thực Quyền! Sử dụng thế võ Lạc Xương. Cây thước kẻ bằng i nóc trong tay hấn sắc bén lạ thường.

Đình Dương ngoáy tít cây dao tọt ché. Khở nổi!!! Hấn chỉ nghe thấy tiếng " chém gió "!!!

Như được huấn luyện bài bản. Con vật đột ngột dừng lại! Nó ngoặt sang bên phải rồi nhào vào người hấn.

May mắn thay!!! Một tiếng hét vang lên khiến con chó dừng lại đứng

lúc. Hàm răng bén ngót chỉ mới gặm hờ trên cổ hấn.

- Stop!!! Back!!!!!!!!!!!!!!!

Chủ nhân của ngôi nhà và ba con chó xuất hiện.

Đó là một chàng trai khôi ngô với nước da ngăm đen. 3 con cầu hung dữ đột nhiên trở nên hiền từ. Chúng quẩn quýt bên chân anh ta như mấy con chó con!

- Có chút chuyện nên đến nhờ anh đây!!! Mất Nai lên tiếng.

- Sao??? Có chuyện thì mới đến à??? Bình thường anh chẳng thấy mặt mày đâu cả??? Chàng trai mỉm cười. Chiếc lúm đồng tiền bên má trái trông duyên lạ.

Hà Diên và Tùng Baby đã dám bước vào. Chúng nhón chân một cách nhẹ nhàng. Màn trình diễn của 3 chú cầu gây ấn tượng rất mạnh.

Hấn quay sang nhóc lùn thì đột nhiên phát hiện. Cô nhóc của hấn đang ngó chăm chăm vào mặt anh chàng kia. Mất chữ O mồm chữ A!!! Hấn xua tay trước mặt nhóc lùn:

- Này!!!! Nhìn thấy giai đẹp là chảy nước miếng như thế hả???

Như mọi khi cậu châm chọc của hấn sẽ được đáp trả bằng vài cú đấm đá. Nhưng hôm nay, cô nhóc không thèm để ý tới. Nhỏ phũ phàng gạt tay hấn ra rồi kêu lên:

- Có phải là anh không??? Thiên Lộc???????

Chàng trai dường như cũng nhận ra người quen. Anh tan nhìn nhóc lùn với vẻ mừng rỡ:

- Là em sao??? Bé Min???????

Diễn biến tiếp theo làm hấn tức ói máu. Nhỏ lùn ào tới nhảy lên ôm người mới xuất hiện. Thằng kia cũng không vừa. Ôm nhóc lùn của hấn quay mấy vòng trong không trung. Miệng cười rõ tươi.

- Trời ạ!!! Bé Min đã lớn thế này rồi cơ à??

Bọn Hà Diên và Tùng Baby chỉ trố mắt đứng nhìn. Mất Nai vẻ mặt có phần kém tươi cần nhần:

- Màn tay bắt mặt mừng này để lúc khác đi!!! Giờ tìm Ngón Tay Vàng mới là điều quan trọng!!!!!!

- Vậy bây giờ mọi người muốn tôi tìm tung tích của thằng nhóc đó???

- Đúng vậy!!! Anh là thủ lĩnh phe Nước Mặn. Chỉ cần anh muốn tất sẽ có cách tìm ra thằng bé! Mắt Nai gật đầu!

Chàng trai có biệt danh Sói Xám mỉm cười!

- Quá đơn giản!!! Thằng nhóc đó là thành viên dự bị của phe này. Việc tìm kiếm rất dễ!

Sói Xám móc điện thoại ra gọi. 5 phút sau anh ta ngẩng lên:

- Tụi nó nói có người nhìn thấy thằng nhóc bị 1 tụi áo đen bắt lên xe. Chiếc xe mang biển số 14L 6868 này dừng lại tại khu Trong ngoại ô!!!

Đình Dương đứng dậy. Hấn nói một cách dứt khoát.

- Đi thôi!!! Tôi biết chúng giam thằng nhóc ở đâu rồi!!!!

Mỹ Trang có một biệt thự nằm độc lập tại khu Trong ngoại ô. Biệt thự này chẳng mấy khi cô ta dùng đến. Từ lúc về nước tới giờ, Mỹ Trang toàn ở nhà Đình Dương!! Theo như lời các cụ thì: Ở gần nhằm thắt chặt tình cảm!!!

Thế theo mong ước của 2 đấng sinh thành. Tình cảm của hấn và Mỹ Trang đã được thắt chặt đến nỗi... ngòm củ tỏi!!!

Sói Xám không tiện ra mặt nên cho 6 người đi theo bọn nó. Hà Diên và Tùng Baby được đặc cách ở nhà! Cả hai có một nhiệm vụ. Nếu quá giờ mà thấy cả bọn chưa về thì báo ngay cho cảnh sát...

Đối mặt với bọn hoạt động kiểu maphia này. 113 luôn là sự lựa chọn tốt nhất!! Tất nhiên đó là khi bọn nó không thành công!!!

Trước cửa có 2 tên đứng canh giữ. Sau khi bàn tính kỹ lưỡng cả bọn quyết định cử hấn và nhóc lùn xuất hiện đánh lạc hướng.

Hai tên đàn em của Mỹ Trang đang tựa cửa... phẩy ruồi thì một tiếng hét vang lên:

- Đứng lại!!! Thằng dê xồm kia!!!!

Một thằng nhãi có khuôn mặt khá dễ coi chạy trước. Đuổi theo đằng sau là một con nhóc lùn tịt!

Thằng nhãi chạy thẳng đến trước mặt chúng. Đang chạy, đột nhiên hấn bị ngã. Chỉ chờ có thế, con bé lùn tịt kia nhào tới thượng cẳng chân hạ cẳng tay. Tiếng đá vang lên huỳnh huých.

Thằng nhãi vô phương chống đỡ. Hấn ôm đầu kêu rôi rít.

- Chị ơi! Em trót dại! Chị tha cho em...

- Tha này!!! Tha này!!!

Mỗi tiếng "tha này" vang lên là một lần gót ngọc của con bé đập xuống.

Hai tên đàn em của Mỹ Trang chứng kiến cảnh đây sững sờ!

Một tên quay sang hỏi tên còn lại:

- Mà bảo thằng kia có sống nổi không??

Thằng còn lại chép miệng lác đầu:

- Không chết cũng trọng thương!!!

Hắn nhìn hai thằng vệ sĩ bê bê cười nói mà tức chết. Rõ ràng hắn và nhóc lùn chỉ đóng kịch. Nhưng không biết có phải do quá nhập vai không mà cô nhóc xuống tay tàn nhẫn?

(tác giả: dốt thế!!! Nó mượn giả thành thật đó!!!)

Uất quá! Hắn bò dậy, nhào đến chỗ 2 tên kia rên rĩ:

- Hai anh đẹp trai... lai Mỹ khó tìm ơi! Các anh thương tình cứu em với! Trông mặt mũi các anh sáng sủa, tối sủa... cả ngày sủa thế kia chắc lòng dạ cũng tốt lắm!! Làm ơn cứu em đi???

Bọn này chưa kịp hiểu gì. Thì con nhóc rút chiếc tổ ong ra phi 1 cái. Thằng nhóc đang kêu khóc ăn một chiếc dép vào đầu liền ó ra rồi ngất xỉu!

Thấy vậy chúng ò lên cười. Đang nhả nhử thì cái dép thứ hai bay tới. 1 thằng ăn nguyên chiếc tổ ong lên mặt. Gã rú lên:

- Ám khí!!!!!!!!!!!!

Rồi tiếp bước ra đi!

Đình Dương đang (giả vờ) ngất xỉu liền bật dậy. Đòn thứ 4 trong Thất Thực Quyền được dành cho gã còn lại. Chiêu Tán Nhuyễn khiến gã nằm quay lơ!!!

Cùng lúc này, Mất Nai dẫn 6 người anh em phe của Phe Nước Mặn dùng Bích Hồ Du... Cửa Sở đột nhập vào bên trong!!!

Sau một hồi lạc giữa mê cung, Mất Nai cũng tìm được đến nơi Ngón Tay Vàng bị giam giữ.

Thằng bé đang bị treo ngược lên trần nhà. Miệng la oai oái:

- Bọn hèn nhát!!! Có giỏi thì thả ông ra đấu tay đôi!!! Đồ lấy thịt đè người!! Đồ thiếu thịt nạc thừa thịt mỡ!!! Đồ... đồ... bị thịt!!!!

Tên canh giữ có vẻ từng trải. Gã nghe những lời mạt sát của thằng nhóc không chút xi nhê:

- Cứ tiếp tục đi!!! Tao... nghe chửi quen rồi!!!

Ngón Tay Vàng thấy đòn lẳng nhục không ăn thua liền chuyển qua đe dọa. Nó rít lên trù ẻo:

- Đồ khốn!!! Ông mà có làm sao kiểu gì cũng hiện hồn về bóp cổ chúng mày!!!

Tên kia tỉnh bơ:

- Được thôi!!! Nhưng đừng đến vào chủ nhật! Cuối tuần tao phải đi picnic với... vợ hai!!!

Ngón Tay Vàng cuối cùng cũng bật khóc. Tuy là dân giang hồ nhưng nó mới chỉ là một đứa trẻ. Những tiếng chửi rửa không át đi được nỗi sợ hãi. Nó tự hỏi liệu tương lai của mình sẽ ra sao???

Mắt Nai đập cửa xông vào. Lời nói của gã canh giữ khiến hắn nổi điên. Hay ho gì việc bắt nạt một đứa trẻ?

Tên này tất nhiên không phải là đối thủ của Mắt Nai. Gã giộng đầu vô tường dưới sự giúp đỡ của hắn!!

Ngón Tay Vàng mừng rỡ hét:

- Anh Tâm!!! Em biết anh thế nào cũng đến cứu em mà!!!

Mắt Nai công thằng nhóc trên lưng chạy trốn. Bọn vệ sĩ rầm rập đuổi theo. Những người của Sói Xám quả xứng dân giang hồ chính thống! Họ hạ lũ kia ngon ơ!!!

Ở cổng Cà Chua và Đình Dương đã chờ sẵn. Tất cả nhào lên chiếc xe bán tải. Đình Dương ngoặt vô lẳng. Chiếc xe gầm lên một tiếng rồi phụt khói lao đi!!!

Nó run rẩy nhìn người bên cạnh:

- Đẳng ấy có biết lái xe không đây???

Đình Dương đang sung sướng thử cảm giác lần đầu tiên ngồi sau vô lăng. Hắn đáp tỉnh rụi:

- Lo gì!!! Cũng như lái mô tô thôi mà!!!!!!

Mỹ Trang đang dùng bữa tại 1 nhà hàng sang trọng thì nhận được điện thoại của bọn vệ sĩ. Thằng nhóc con dám to gan móc túi cô đã chạy thoát. Nó được 9 người xông vào giải cứu. Một tên vệ sĩ đã nhận ra trong số đó có mặt chồng chưa cưới của cô:

- Nguyễn Đình Dương!!!

- Xoảng!!!!!!!!!!

Mỹ Trang giận giữ đập nát chiếc điện thoại trong tay. Cô rút lên giận giữ:

- Cây muôn lặng mà gió chẳng muôn dừng!!! Anh Yêu!!!! Anh đã tuyệt tình đừng trách sao em tuyệt nghĩa!!!

Những giọt nước mắt của con dâu tương lai khiến đầu của Nguyễn Đình Nam - ông vua đá quý bốc khói! Thằng con trai của ông càng ngày càng khó bảo!

Ông đã nhắm mắt làm ngơ việc nó bỏ nhà đến chỗ thằng Tuấn ở. Cũng không tính sổ chuyện nó đi làm phục vụ ở quán cà phê!!

Nhưng dám làm Mỹ Trang khóc thì không thể tha thứ!!! Đoàn gia mà biết thiên kim tiểu thư của họ bị bề mặt thế này chắc chắn không bỏ qua! Việc làm ăn giữa 2 nhà e cũng không còn thuận lợi như trước...

Xem ra ông không ra tay là không xong!!!

Nhìn thái độ hầm hầm của papa, Đình Dương phát rét!

Không biết con nhỏ Mỹ Trang hét gì với ông mà ông tới tận võ đường của hấn gào thét:

- Mày có đi về nhà ngay không thì bảo??? Suốt ngày lang thang nơi đầu đường xó chợ! Còn ra thể thống gì nữa???

- Con đâu có lang thang. Con đang tập võ đàng hoàng ở một võ đường đàng hoàng cơ mà! Cha nhìn tấm bảng hiệu thì biết! Võ Đường Địa Ngục là một nơi rất có danh tiếng!! Hấn vội giải thích. Bụng toan tính không biết nên làm gì cho papa nguôi giận...

- Lại còn dám trả treo cơ à!!! Được!!!! tao sẽ cho mày biết đâu mới là "địa ngục"!!! Người đâu!!! Gô cổ nó lại cho ta!!!!

Ông vua đá quý vừa dứt lời thì mấy người đàn ông đô con nhào tới chỗ hấn. Trình độ võ nghệ của hấn dạo này cũng khá lên tay. Hấn chống cự quyết liệt. Và chỉ chịu thúc thủ khi 3 tên nữa tham chiến...

Những môn sinh của võ đường Địa Ngục ngơ ngẩn. Đến khi huynh đệ đồng môn của họ bị bắt giữ liền ra tay trợ giúp. Là người nhà với nhau lẽ nào trơ mắt đứng ngó! Hơn nữa việc môn sinh của Võ Đường Địa Ngục bị trói chặt đưa đi thì còn gì là danh tiếng!!!

Nguyễn Đình Nam nhìn mấy tên võ sinh lẻo khoẻo nhếch môi. Định lấy trứng chọi đá chắc??

Chẳng bao lâu cái nhếch môi của ông bị biến thành cái há hốc!! Đám vệ sĩ được thuê bằng Đô la / giờ nối đuôi gục ngã! Chúng xếp chồng lên nhau ở dưới đất!!!

Nguyễn Đình Nam nuốt nước bọt mà cổ họng khô khốc. Thằng con trai quý hóa thấy cảnh này nhe răng cười khoái trá:

- Con đã bảo rồi!!! Đây là một võ đường danh tiếng. Bọn vệ sĩ cơm gạo áo tiền của cha làm sao sánh được!!!

- Đừng có tự mãn! Không có bọn chúng tao cũng thừa sức bắt mày về!!!

Hắn tái mặt khi thấy papa phi tới. Hai huynh đệ đồng môn của hắn cản lại. Đáng tiếc!!! Họ vẫn chưa phải là đối thủ của Nguyễn Đình Nam! Cách ra đòn như vũ bão chứng tỏ một thân đầy võ nghệ!!!

Hắn sử sốt không nói nên lời! Cha hắn cũng biết võ sao???

- Mình tưởng ông già là dân kinh doanh thì chỉ giỏi đếm tiền thôi chứ???
Hôm nay hắn mới biết hắn đã nhầm to!!!!

Quyền huynh thế phụ của Đình Dương đang chuẩn bị tấn cho hắn một trận thì Hai Sư xuất hiện!!!

- Có chuyện gì mà ồn ào thế???

Hai người đàn ông nhìn nhau. Khóe mắt sư phụ hắn giật giật. Cha hắn tay chân run rẩy.

Trong thoáng chốc hắn đã nghĩ đến việc cả hai là kẻ thù!

Nhưng không phải!!! Cả hai lao tới ôm nhau. Giọng vui sướng:

- Trời ơi!!! Anh vẫn còn sống sao??? Hai Sư!!!!

- Tư Nam!!! Cuối cùng anh cũng gặp lại chú mày!!!

Cha hắn cười hể hả. Điều mà hắn chưa từng thấy bao giờ!

- Thì ra anh là quyền sư phụ của võ đường này!!! Thảo nào mấy tên vệ sĩ của em không đánh lại mấy môn sinh lẻo khoẻo!!

Sư phụ hắn cũng mừng rỡ không kém!

- Hóa ra thằng Dương là con trai chú! Thảo nào mà nó tiếp thu nhanh thế!!! Đúng là hổ phụ sinh hổ tử!!!

Cha hắn thoáng đỏ mặt. Ông nhăn nhó:

- Anh đừng nói nữa!!! Em càng thấy xấu hổ!! Thằng con trời đánh này chỉ giỏi quậy phá thôi!! Đã thế lại còn cứng đầu cứng cổ...

- Thì... nó giống hệt chú mày hồi còn trẻ đó thôi!!! Hai Sư cười ha hả!!

Gặp được người anh kết nghĩa đã mấy chục năm không có tin tức khiến cha hẳn rất vui! Ông bỏ qua cả 3 cuộc hẹn làm ăn quan trọng. Cũng quên luôn việc bắt hắn trở về!!!

Đình Dương thở phào lẩm bẩm:

- Cám ơn ông trời!!! May mà họ là chỗ quen biết!!

(tác giả: Này!!! Phải cám ơn tôi mới đúng chứ???)

Việt Nam là quê hương thứ 2 của Raiso!

Đáng tiếc!!! Anh không có nhà để về như bao người khác!

Raiso bước chân vào 1 tòa nhà cao tầng. Chào đón anh là một lũ đầu trộm đuôi cướp. Tòa nhà này chính là đại bản doanh của Phe Nước Lợ!

Đừng ngạc nhiên!! Cha của Raiso - Lê Thịnh chính là người đứng đầu 6 vị anh hùng Phe Nước Lợ.

Người ta gọi ông với hõn danh: Cái Bang Chủ!!!

Hôm nay nếu không vì tiểu thư Mỹ Trang. Chắc cả đời này Raiso cũng không đặt chân tới đây! Mối quan hệ giữa 2 cha con anh khá lạnh lùng! Raiso không thể chấp nhận 1 người cha vì ham mê võ nghệ đã bỏ rơi vợ con mình...

Trong mắt Lê Thịnh: Võ thuật là thứ ông quan tâm nhất. Ước mơ trở thành cao thủ đệ nhất đã hút hết thời gian và sức lực của ông. Vợ con do đó bị xếp xuống hàng thứ yếu. Từ thời thanh niên Lê Thịnh đã bỏ nhà đi tầm sư học đạo. Lang thang khắp các nước cuối cùng ông gặp July - mẹ của Raiso. Nhưng tình yêu của July cũng không thể giữ chân người lãng khách giang hồ!

Biết thế nên Lê Thịnh rất ngạc nhiên khi thấy đứa con trai không thèm nhìn mặt cha xuất hiện.

- Chà!!! Hôm nay không có bão mà con lại tới thăm ta ư???

Raiso lạnh lùng:

- Tôi có việc nên mới đến. Chứ không phải đến thăm ông đâu!!!

- July... có khỏe không???

Lê Thịnh thoáng chút ngập ngừng.

Raiso cười lạnh:

- Giờ ông mới nhớ ra mình vẫn còn một người vợ cơ à??? Không có ông, mẹ tôi vẫn sống tốt!!

Không khí chợt trở nên căng thẳng. Lê Thịnh thở dài:

- Dù sao cũng đã tới đây. Chúng ta dùng bữa tối rồi cùng nói chuyện có được không???

Raiso hơi lưỡng lự. Anh vốn không dự định ở lại nhưng thôi vậy.

- Được!!! Xong bữa tối tôi sẽ đi ngay...

Bữa ăn diễn ra khá tẻ nhạt. Toàn là người cha hỏi rồi đứa con trả lời. Sau cùng Raiso đã hết kiên nhẫn. Anh nói thẳng:

- Cô chủ của tôi đã bị một thằng nhóc hơn 10 tuổi móc túi. cô ấy rất giận dữ và muốn trừng phạt thằng nhóc. Chúng tôi đã bắt được nó nhưng trước khi đưa sang nước ngoài, 1 bọn đã giải thoát nó! Ở thành phố này tay chân của ông rất nhiều. Tôi muốn ông tìm giúp tôi tung tích của thằng nhóc đó. Và cả bọn tới cứu nó...

Lê Thịnh nhíu mày. Theo như lời kể của Raiso thì thằng nhóc đó rất có thể là Ngón Tay Vàng. Thằng này là người của phe Nước Mặn. Nhưng dù sao cũng phải tìm hiểu đã!!!

- Ta sẽ giúp! Nhưng đổi lại con phải thường xuyên tới thăm ta!!!

- Ông muốn ra điều kiện với tôi sao??? Raiso quắc mắt.

- Có đi có lại!!! Con trai à!!! Chẳng ai cho không con cái gì đâu!!! Muốn sống được ở xã hội này con phải nhớ rõ!! Lê Thịnh nhếch môi...

- Ông... Thôi được!!! Ngày kia tôi sẽ tới!!! Raiso hậm hực.

Lê Thịnh nhìn theo bóng con trai. Ông mỉm cười.

- Có thể chứ Raiso! Chẳng sớm thì muộn con cũng thuộc về thế giới này!! Con mang dòng máu của ta. Có trốn cũng không được đâu...

- Cô muốn gì??? Đức Tuấn nhíu mày nhìn người con gái trước mặt.

- Tôi muốn gia nhập Những Kẻ Thích Đùa...

- Gia nhập tờ báo của tôi thì đem lại lợi lộc gì cho cô đây??? Tiểu thư Mỹ Trang???

Cô gái phá lên cười:

- Lợi cho tôi và lợi cả cho cho anh! Đức Tuấn! Có thêm tôi Những Kẻ

Thích Đùa sẽ như hổ thêm cánh. Chúng ta thừa sức đập đổ đội GTT!!!

- Cô căm thù Dung Cà Chua đến thế sao???

- Không chỉ là căm thù! Tôi muốn nó phải thân bại danh liệt! Vĩnh viễn không thể ngóc đầu lên nổi!! Đôi mắt của Mỹ Trang rực sáng.

Phụ trách Những Kẻ Thích Đùa nhếch môi:

- Có phải là tính cách của cô không đấy?? Nếu tôi không nhầm thì cô thừa sức khiến 1 người biến mất cơ mà!!

- Nếu chỉ biến mất thì đơn giản quá!! Tôi muốn cả đời này nó phải sống trong đau khổ và nhục nhã...

Đức Tuấn nhăn mặt. Những lời nói thốt ra từ miệng người con gái này thật đáng sợ.

- Anh cũng chẳng khá hơn tôi đâu!! Đức Tuấn!!! Anh tưởng tôi không biết anh và Quạ Mỏ có chuyện sao?? Nghe đồn anh mới bị tai nạn phải không??? Tác phẩm của Con Quạ đó không tồi chứ???

- Cô... cô nghe tin này ở đâu ra??? Đức Tuấn nghi ngờ.

- Hừ!!! Tôi nghe ở đâu không quan trọng. Nhưng tôi khẳng định tai nạn của anh có liên quan đến Quạ Mỏ! Nguồn tin của tôi luôn chính xác!!!

Mặt Đức Tuấn tối sầm. Lời đe dọa của Quạ Mỏ văng vẳng bên tai:

"Hãy đợi đấy!!! Chuyện này chưa xong đâu!!!"

Anh cười nhạt:

- Thuê người ám sát tôi mà dám bảo là "bằng chính sức của mình" ư???

Quạ Mỏ!!!

Đức Tuấn ngẩng lên nhìn Mỹ Trang. Hai ánh mắt gặp nhau. Cả hai cùng gật đầu rồi đưa tay ra bắt.

Liên minh ma quỷ được thành lập!!! Báo hiệu ngày tàn của đội GTT!!!

Trong đại bản doanh của Phe Nước Lợ đang diễn ra cuộc họp nội bộ.

6 vị anh hùng Phe Nước Lợ ngồi quây tròn quanh 1 chiếc bàn.

Cái Bang Chủ Lê Thịnh lên tiếng:

- Thời cơ đã tới! Phe Nước Mặn đang suy yếu hơn bao giờ hết. Cựu thủ lĩnh đã quá già yếu không đủ sức lãnh đạo. Còn Tân thủ lĩnh chỉ là một thằng nhóc mới 21 tuổi. Chúng ta lại đang có được sự ủng hộ của Đoàn Mỹ Trang - thiên kim tiểu thư của Đoàn Gia. Người của Phe Nước Mặn đã

chọc giận cô ta. Vị tiểu thư này đã hứa sẽ tài trợ cho chúng ta san bằng Phe Nước Mặn!! Nhân lực của chúng ta đang tăng lên một cách đáng kể. Đội ngũ thiếu niên dạt vòm gia nhập phe ta ngày càng đông. Đây là lực lượng nòng cốt trong việc xưng hùng!!!

Thiên thời! Địa lợi! Nhân hòa!! Tất cả đều thuộc về chúng ta!!!

Lời phân tích hùng hồn của Cái Bang Chủ khiến 4 người còn lại gật gù đồng tình. Chỉ có 1 người băn khoăn:

- Đại ca!! Nhưng còn Phe Nước Ngọt! Chúng ta giao tranh với Phe Nước Mặn e rằng sẽ tạo điều kiện cho Phe Nước Ngọt trở mặt.

- Không sao!!! Hiệp định bí mật của ta và Phe Nước Ngọt rất chắc chắn. Thủ lĩnh phe đó đã hứa sẽ tọa thủ bàng quang. Không can thiệp vào việc này. Hơn nữa chúng ta tiến hành tấn công Phe Nước Mặn một cách chớp nhoáng. Phe Nước Ngọt khi hay biết thì đã muộn. Nuốt xong " đồ Mặn " ta thừa sức ăn tiếp " món Ngọt " ! Có phải không các huynh đệ!!!

Lần này thì không một ai thắc mắc. 6 vị anh hùng Phe Nước Lợ mỉm cười sung sướng. Họ mơ màng nghĩ tới cảnh toàn bộ địa bàn thuộc về mình trong tương lai. Lúc đó họ sẽ là những ông vua ở vùng này. Muốn gì được nấy. Hô mưa được mưa. Gọi gió được gió. Đứng trên vạn người.

Chỉ vì tham vọng, 6 con người này đã đẩy cả giới giang hồ trong thành phố bước vào cuộc chiến tranh phi nghĩa...

Học sinh của Ngôi Sao Phương Nam xôn xao. Những tin tức do từ Những Kẻ Thích Đùa công bố làm tất cả choáng váng!!!

2 thành viên: Đội trưởng Hoàng Thu Dung và Võ Duy Tâm bị nghi ngờ là người của các băng nhóm xã hội đen. Thường xuyên giao du với các thanh thiếu niên hư hỏng. (^ ^)

Chưa hết!!! Thành viên thứ 4 Phạm Thành Hoàng bị buộc tội tung tiền thuê người ám hại phụ trách Những Kẻ Thích Đùa - Trần Đức Tuấn!!!

Không chỉ học sinh mà ngay cả phụ huynh cũng hết sức bất bình. Họ đòi hỏi Ban Giám Hiệu phải xử lý ngay vụ việc trên. Dù không biết những tin tức đó có phải là sự thật hay không??? Nhưng uy tín và danh dự của đội GTT đã xuống cấp thê thảm!

Một số học sinh nhân cơ hội đã tố cáo việc các thành viên của đội GTT quá chuyên quyền, lạm dụng. Vi phạm nhân quyền nghiêm trọng...

Trước những sức ép từ nhiều phía. Ban giám hiệu đã ra quyết định:

1: Hoàng Thu Dung lớp 11A5 và Võ Duy Tâm lớp 10A1 bị buộc thôi học tạm thời. Chờ điều tra làm rõ!!

2: Phạm Hoàng Thành lớp 12A6 bị đình chỉ học vô thời hạn...

3: Đội GTT chính thức bị xoá bỏ. 2 thành viên còn lại bị tước mọi đặc quyền và bị hạ một bậc hạnh kiểm!!!

Quả là thời kì đen tối của đội giữ gìn trật tự trị an!!!

Đình Dương tức muốn phát điên. Hắn không thể nào tin nổi việc Đức Tuấn đã làm. Trở về nhà từ cuối tuần trước. Cha hắn sau buổi nói chuyện với Hai Sư đã thay đổi thái độ. Không biết sư phụ hắn khuyên bảo thế nào mà bây giờ cha hắn không hề nhắc tới việc đính hôn giữa hắn và Mỹ Trang. Ông để hai đứa tự giải quyết với nhau...

Ngay khi đọc xong quyết định của Ban Giám Hiệu hắn tức tốc tới nhà Đức Tuấn.

- Anh làm trò gì vậy hả??? Hắn phi thẳng vào giận dữ.

- Trò gì??? Tao chả hiểu mày định nói cái gì??? Đức Tuấn nhướn mắt nhìn hắn.

- Đừng giả vờ!! Ngay khi biết Mỹ Trang gia nhập tờ báo của anh tôi đã thấy không bình thường rồi.. Đến hôm nay thì đã rõ tất cả! Chỉ vì muốn đối phó Quạ Mỏ mà anh hại lây những người khác sao???

Đức Tuấn thản nhiên. Khi bắt tay với Mỹ Trang anh đã biết sẽ có ngày này.

- Tất cả những gì tao đăng không sai mấy so với sự thật! Mày cũng biết mà Đình Dương. Kiểu chuyên quyền độc đoán của đội GTT không thể tồn tại được lâu. Sớm hay muộn cũng phải phá bỏ. Vì nghiệp lớn hi sinh vài người cũng là đáng thôi...

Hắn há hốc mồm. Đây có phải là người anh họ mà hắn từng biết không?? Chẳng lẽ việc tiếp xúc với Mỹ Trang đã khiến anh ta thay đổi như thế sao???

- Đức Tuấn! Tôi không còn nhận ra anh nữa!! Quạ Mỏ đã làm gì mà khiến anh căm hận đến thế??

- Tao không hận nó Đình Dương! Chỉ đơn giản là trả lại những gì nó dành cho tao thôi...

Hắn lắc đầu.

- Dẫm lên kẻ khác để đi tất sẽ bị người ta dẫm lại. Anh đã trật hướng mắt rồi!!!

Sau khi thằng em họ đi mất. Đức Tuấn lẩm bầm:

- Nếu mày biết Quạ Mỏ có ý định giết tao. Mày sẽ nghĩ thế nào đây???

Từ lúc Ban Giám Hiệu ra quyết định, nó bỗng trở thành... người nhàn rỗi.

Buổi tối thì làm việc ở Go Home nhưng còn ban ngày??? Luyện võ mãi cũng chán!

Cha nó - Hoàng Dược Sư không hề trách mắng lấy một câu. Ông chỉ bảo:

- Sống sao cho không thẹn với lòng mình là được...

Lọ Tương và mọi người hết lời an ủi nó. Tùng Baby đã hứa sẽ chép bài hộ. Còn Hà Diên! Con nhỏ tự nguyện tìm cách gỡ bỏ thế bí! Đây là lần đầu tiên con nhỏ làm việc mà không đòi thù lao!!!

Lo lắng cũng chẳng được ích gì! Nó quyết định ra ngoài chơi cho đỡ buồn! Vừa đến cửa thì gặp hấn!

Đạo này ngày nào hấn cũng tới võ đường. Không chỉ để luyện tập mà luôn quanh quẩn bên nó. Nhờ trời!!! Sự chọc phá của hấn khiến nó vui hơn và bớt nghĩ lung tung!

- Nhóc!!! Đi đâu đấy??? Hấn hỏi.

- Đi chơi!!! Đẳng ấy có muốn đi cùng không??? Nó tùm tùm cười.

Không chút đề phòng trước vẻ kì lạ của nó. Hấn gật đầu ngay:

- Ok!!! Đi thì đi!! Ai sợ chứ!!!

Vòng vèo qua mấy dãy phố cuối cùng cả hai cũng dừng chân trước cổng nhà Sói Xám. Hấn trợn mắt:

- Rủ đi chơi mà lại đưa người ta tới đây á???

- Thế đẳng ấy có vào không??? Hay để tôi vào một mình!!! Nó hất mặt.

Để cô nhóc vào một mình ư??? Không bao giờ!!! Ai lại để cô nhóc vào hang cộp một mình chứ??? Ai mà biết cái thằng Sói Xám kia sẽ làm gì cô nhóc...

- Tôi có nói là không vào đâu! Chỉ giới cầm đèn chạy trước ô tô... Hấn

lâm bầm.

Nhưng bây giờ lại nảy sinh một vấn đề!

Ai là người... vào trước???

Hắn nhớ tới hàm răng nhọn hoắt của ba con chó mà phát hãi! Nhưng chẳng lẽ là thân con trai lại bảo nhóc lùn vào trước! Còn ra thể thống gì nữa???

Hắn cúi xuống cởi 1 chiếc giày Italy chính hiệu con cò rồi... ném vào!!!

Mấy tiếng gầm gừ vang lên! Tiếng nhai lạo xạo khiến cả 2 tái mặt nhìn nhau!!!

5 phút sau chiếc giày Italy hàng hiệu được... quăng trả!!!

Khô nổi!!! Bây giờ không biết phải gọi nó là cái gì nữa???

Giày u??? Không phải!!! Dép chăng??? không nốt!!! Thế thì là cái gì???

Xơ mướp... là đáp án chính xác nhất!!!

Lòng anh hùng nổi lên. Hắn quay sang nhóc lùn:

- Ưu tiên người già! Phụ nữ và trẻ em!!! Nhóc... vào trước đi!!!

Nó tím mặt! Ăn cỗ đi trước. Lợi nước theo sau!!! Dám đẩy nó vào chỗ chết à???

- Thôi khỏi!!! Thân nam nhi phải xông pha trận mạc mới làm nên nghiệp lớn!!! Đứng ấy vào trước mới đúng...

Cả 2 đùn đẩy nhau. Người nào cũng muốn nhường người kia! Chỉ đến khi cánh cổng bật mở. Sói Xám xuất hiện nhìn 2 đứa ngạc nhiên:

- Bé Min đấy à??? Sao đến mà không vào???

Nếu nói là sợ chó thì mất thể diện quá. Nó đành nói trớ đi;

- Bọn em chờ anh ra đón! Khách đến thì chủ nhà phải ra rước mới đúng...

Hắn thấy kiểu chuyên phỏm nhanh như chớp của cô nhóc mà chết ghen!!! Suýt nữa thì ném nốt cái giày còn lại cho 3 con chó...

Sói Xám tùm tùm cười! Anh còn lạ gì cái bài đánh lảng của Bé Min! Mười năm không gặp mà cô bé vẫn không hề thay đổi!!!

- Vào đi!!! Thằng Tâm cũng đang ở đây!!!

Nó thản nhiên ngồi xuống ghế! Hắn nhột nhạt nhìn thằng nhóc đối diện! Mắt Nai đang gườm gườm liếc hắn!

- Sao hai người lại đi cùng nhau hả???

- Trai chưa vợ gái chưa chồng! Luật nào cấm chúng tôi đi cùng nhau???

Hắn tỉnh bơ.

- Mà... mà...!!!!!!

- Bỏ đi!!! Sói Xám bê vào một đĩa bánh kẹo.

Mắt Nai bối rối.

- Tại... hắn cứ trêu ngươi em đấy chứ???

Mà anh mang bánh kẹo ra làm gì???

Bọn em có phải trẻ con đâu!!!

- Vậy hả???

Mày nhìn hai đứa kia xem!!!

Mắt Nai cúi xuống. Đĩa bánh kẹo đầy hự đã... sạch bóng!

Phía đối diện nó và hắn đang chia nhau chiếc bánh cuối cùng!!!

(tác giả: Mô phật!!!)

Vẻ nghiêm trọng trong lời nói của Sói Xám khiến tất cả căng thẳng:

- Đến hiện tại đã có hơn 20 người mất tích!!

Toàn bộ đều là người của phe anh!

Trong đó có 3 trưởng lão nắm quyền kiểm soát 3 khu!

Những người kia cũng giữ một vai trò hết sức quan trọng!!!

Sự mất tích này rất có thể là do Phe Nước Lợ làm ra!

Thời gian gần đây, Phe Nước Lợ liên tục khiêu chiến và xâm lấn địa bàn của anh...

Mắt Nai lên tiếng:

- Anh phải hành động đi chứ???

Như là huy động các thành viên tìm kiếm...

- Không ổn!!!

Việc này chỉ có rất ít người biết.

Anh mới lên làm thủ lĩnh chưa lâu.

Uy tín trong phe chưa cao!

Nếu để các thành viên khác biết được chắc chắn sẽ gây nội loạn!!!

Sói Xám lắc đầu.

- Nhưng anh là thủ lĩnh cơ mà!!

Chẳng lẽ anh không ra lệnh cho bọn dưới quyền được sao??

Nó thắc mắc.

Sói Xám thở dài.

- Cự thủ lĩnh của Phe Nước Mặn vốn là cha anh!

Nay ông đã lớn tuổi.

Không muốn tranh đoạt giang hồ nên lui về ở ẩn.

Trao quyền thủ lĩnh lại cho anh.

Sở dĩ anh có thể đứng lên làm tân thủ lĩnh là nhờ sự hậu thuẫn của 3 trưởng lão.

Nay họ mất tích vây cánh của anh coi như bị chặt đứt...

Hắn từ nãy giờ vẫn ngồi nghe liền đưa ý kiến:

- Tìm cha anh - cự thủ lĩnh Phe Nước Mặn!!

Nếu ông ta chịu ra mặt lẽ

nào không giải quyết được???

- Ý kiến hay đó!!! Nhưng đáng tiếc là đã muộn rồi!!!

Một bọn người trông đặc chất giang hồ không hiểu từ đâu xuất hiện. Bọn này trông lom côm hết sức về thành phần. Lớn tuổi có! Cả vài thằng nhóc choai choai cũng có nốt...

Đi đầu là một gã đàn ông có khuôn mặt dữ tợn. Gã có vẻ là người chỉ huy!!

Cả 4 đồng loạt đứng dậy. Nó hét lên đầu tiên:

- Các người là ai??? Sao lại vào đây???

Gã cầm đầu vênh váo:

- Ta... sống không đòi tên! Chết không đòi họ! Đường Hải Minh - đích thực là...ta!!!

- Trời ơi!!! Khủng khiếp quá!!! Hấn rú lên hãi hùng!

3 người còn lại trở mắt ngạc nhiên!

Đường Hải Minh bật cười đắc ý. Không ngờ danh tiếng của gã nổi như cồn! Đến cả đứa không thuộc giới giang hồ cũng biết tên. Gã hát hàm:

- Chú nhóc!!! Chú nhóc cũng nghe danh ta rồi à??/

Hấn tỉnh bơ:

- Sao lại không nghe! Danh tiếng " đào tường khoét vách " của anh giai trẻ lên 3 cũng biết!!! Mới ra tù hồi nào vậy???

Nó, Mắt Nai, Sói Xám không hện mà cùng nhe răng!

Lũ đàn em của gã kia tể nhị hơn. Chúng che miệng cười nụ!!! Chỉ một vài cậu choai choai thiếu kiềm chế hí lên như bò rống!!!

Mặt gã cầm đầu tím bầm. Gã nghiến răng kèn kẹt:

- Thằng khốn!!! Không cho mày một trận tao thề không làm người!!!

Sói Xám thấy tình hình căng thẳng liền giúp gã hạ hỏa:

- Đường Hải Minh!!! 1 trong 6 Vị Anh Hùng Phe Nước Lợ!!! Tôi nói có đúng không???

Tự ái được vuốt ve, gã vênh mặt:

- Phải!!! Chính ta đây!!! Còn mày! Tân thủ lĩnh Phe Nước Mặn nghe danh đã lâu! Không ngờ chỉ là một thằng nhãi con!!!

Không để ý đến lời khích bác của gã, Sói Xám gặng hỏi:

- Tại sao các người vào được đây??? Bên ngoài có 3 kẻ bảo vệ cơ mà!!!

- Kẻ bảo vệ??? Mà định nói 3 con cây gẻ ngoài kia á??? Tao cho đàn em chụp thuốc mê... bán cho hàng thịt chó rồi!!!

Sói Xám tái mặt. Dù gì anh cũng là thủ lĩnh Phe Nước Mặn! Đường Hải Minh chẳng qua chỉ là 1 trong 6 Vị Anh Hùng Phe Nước Lợ! Đối đầu với anh gã không xứng!!!

- Vô lý!!! Bầy chó của tôi mua tận bên... NASA (USA)!!! Được huấn luyện từ khi còn bé tí!!! Một con cũng có thể hạ gục vài người!!!

Gã kia nhấc môi:

- Chó muôn đời cũng chỉ là chó thôi!!! Dù có khôn mấy cũng không thể sánh được với người!! Đàn em tao có vài thằng chuyên nghề trộm chó! Tường cao 3m, thép gai sáng loáng bọn nó còn lòi ra được. Huống chi nhà mày lúc nào cũng mở cổng chả khác nào biểu không cho chúng...

Tình cảm của Sói Xám với 3 chú cẩu rất sâu nặng! Nay nghe tin chúng lành ít dữ nhiều anh không khỏi nổi giận!!

Sói Xám tấn công như vũ bão. Gã kia chống đỡ rất vất vả!

Nhanh chóng!!! Sự chênh lệch về thực lực khiến gã đại bại!!!

Nó, hấn, Mất Nai cũng tả xung hữu đột! Từ lúc bị đình chỉ học đến nay Mất Nai và nó chưa được đánh trận nào cho ra hồn!! Cả 2 sung sướng... trút bầu tâm sự!!!

Còn hấn!!! Thiếu niên anh hùng!!! Mới tập võ có vài tháng mà hấn cũng thừa sức nện cho bọn kia một trận. 7 chiêu trong Thất Thực Quyền xỏ ra bằng hết!!!

Bấm Chả, Xiên Thịt, Lọc Xương, Rút Gân, Tán Nhuyễn, Quay Mỡ, Chiên Giòn khiến lũ kia khốn khổ!!

Đang chuẩn bị ca khúc khai hoàn thì đột nhiên có tiếng hét:

- Xông lên!!! Ai bắt được thằng nhãi thủ lĩnh Phe Nước Mặn! Ta sẽ ban cho... toàn bộ số tiền "bán chó"!!!

Sói Xám nhìn qua cửa sổ thấy 2 tên trong 6 Vị Anh Hùng Phe Nước Lợ cùng đám tay chân đang ùn ùn kéo vào. Anh hốt hoảng:

- Tất cả chạy thôi!!! Theo lối cửa sau!!!

Tiếp theo là một màn y như phim hành động! 4 người lao vùn vụt ra cửa sau.

Dân tình ở đây được phen trầm trồ khi thấy nó, hấn, Mất Nai, Sói Xám

phóng vèo qua bờ tường! Họ xuýt xoa:

- Bọn này chắc toàn trộm cướp chuyên nghiệp! Khả năng đào tẩu qua siêu việt...

- Tôi không hiểu??? Mỹ Trang!!! Cô bỏ tiền ra tài trợ cho bọn giang hồ làm gì??? Muốn xử tình địch cô chỉ cần ra lệnh cho vệ sĩ của mình là xong...

Mỹ Trang vuốt tóc. Kiểu đầu xoắn lộn này đã lấy mất của cô nửa ngày trời! Bù lại!!! Trông cô càng đẹp rạng ngời...

- Bọn vệ sĩ của tôi toàn lũ ăn hại! Lần trước tôi cho 5 tên đi thanh toán con nhỏ kia mà chúng có động được vào cái móng chân của nó đâu??? Bọn giang hồ này tuy hành xử không được nhanh gọn nhưng cũng rất hiệu quả!!!

Mấy tên vệ sĩ nghe thấy cô chủ nhắc đến mình. Chúng liền rúm người lại. Tưởng như có thể tàng hình được thì càng tốt! Làm hỏng việc của Mỹ Trang. Chúng đã bị trừng phạt rất nặng!

- Hơn nữa!!! Ngồi thưởng thức trò mèo vờn chuột chẳng thích thú hơn sao??? Mỹ Trang cười hình hích.

- Chà!!! Về mưu mô thâm độc tôi phải học hỏi cô nhiều!!!

- Hừ!!! Anh cũng đâu kém cạnh! Đức Tuấn!! Để hại Quạ Mỏ anh cũng sẵn sàng đập đổ người khác đó thôi! Trước đây tôi cứ tưởng anh là người tốt! Bây giờ thì phải xem lại...

Vì lợi ích riêng, 2 con người này đã dẹp bỏ thành kiến bắt tay với nhau!

Mỹ Trang vốn coi thường Đức Tuấn. Xem anh là người vô dụng...

Còn Đức Tuấn lại ghét Mỹ Trang. Tính cách của cô khiến anh ghê sợ!

Khi đã trở thành cùng hội cùng thuyền, cả 2 mới thấy không ai hiểu được bản thân bằng người này! Một tính cách bên trong mà người ngoài không thấy nay được bóc trần!

Cuối cùng bốn bạn trẻ của chúng ta cũng chạy thoát!

Họ nghỉ chân tại một quán trà đá ven đường! Người nào cũng tu liền lúc mấy cốc cho đỡ khát!

- Bây giờ chúng ta làm gì đây??? Hấn hỏi.

3 người còn lại nhìn nhau. Nó gõ trán:

- Tìm cha tôi...

Mắt Nai gật gù:

- Đúng!!! Sư phụ chắc sẽ có cách giải quyết!! Nhưng phải cẩn thận! Không nên để Lộ Tương biết. Dù sao Lộ Tương cũng là đại diện pháp luật. Những việc có liên quan đến băng nhóm giang hồ anh ấy rất nhạy cảm...

Cả bọn khen phải. Đang chuẩn bị trả tiền nước thì 1 giọng nói quen thuộc vọng lại:

- Có thả tao ra không thì bảo??? Tao... là thành viên dự bị của Phe Nước Mặn! Thủ lĩnh phe tao: Sói Xám nổi tiếng "Ho ra sấm! Khắc ra lửa"!!! Anh kết nghĩa của tao: Tâm Mắt Nai võ công cao cường. Thích Tiểu Long phải gọi bằng sư phụ!!! Chị nhận tao: Dung Cà Chua - tay không bắt cướp!!! Họ sẽ không tha cho tụi mày đâu!!!

Ngón Tay Vàng ra sức giãy giụa. Hôm nay nó bị mấy tên Phe Nước Lợ bắt giữ. Một tên xách nó như xách cổ mấy con gà!

Mấy lời dọa nạt trẻ con của Ngón Tay Vàng khiến mấy thằng Phe Nước Lợ bật cười hô hố:

- Đừng có dọa!!! Nhóc con!!! Có giỏi thì bảo chúng ra đây!!! Bọn tao tầm quát luôn thể!!!

- Thằng bé không dọa đâu!! Tụi tao đây nè!! Muốn tầm quát thì cứ thử xem!

Nó làm lì đi tới. Theo sau là 3 người kia.

Mấy tên Phe Nước Lợ làm gì mà không biết danh tiếng của bọn nó! Chẳng qua nghĩ rằng Ngón Tay Vàng chỉ dọa nạt chơi nên mới thản nhiên. Nay thấy 4 đứa ở đây cả chúng đồng loạt lùi lại.

Tên đang giữ Ngón Tay Vàng hoảng hốt buông ra. Chỉ chờ có thể thằng bé nhào ngay tới chỗ đồng minh.

- Các anh chị!!! Cho mấy thằng kia một trận đi...

Bọn nó tiến lên 1 bước. Mấy tên kia lùi lại... 2 bước!!! Chả mấy mà khoảng cách dần dần giãn ra...

Không may!!! Một đám đồng bọn của Phe Nước Lợ xuất hiện. Chúng ào tới toan bao vây tụi nó. Một vài gã còn la hét:

- Tụi bay ơi!!! Bắt lấy thằng Sói Xám!! Cả con nhỏ... lùn tịt kia nữa!!!
Tiểu thư Mỹ Trang sẽ trọng thưởng!!!

Nhắm sức mình không chọi lại. Bọn nó đồng loạt sử dụng Tàu Kê Quyền tẩu thoát! Tụi Nước Lợ í ới đuổi theo...

4 đứa nó và Ngón Tay Vàng chạy trước. Tụi côn đồ rầm rập theo sau!
Người cuối cùng là... bà hàng nước!!!

- Khoan đã!!! Còn tiền nước!!! Mấy đứa kia...

Khốn nỗi!!! bà hàng nước tuổi đã thuộc vào hàng ngũ tuần. Lại thêm thân hình phốp pháp làm sao đua nổi với sức thanh niên. Bà tức giận chống nạnh nhìn theo:

- Đúng là bọn trẻ thời nay!!! Toàn nam thanh nữ tú mà có mấy nghìn nước cũng không giá!!! Liệu hồn!!! Để bà gặp lại thì đừng trách!!!

Thế là mấy bạn trẻ của chúng ta đã rơi vào thế "tình ngay lý gian"! Họ đâu có muốn quyt tiền "hàng nước phu nhân". Chẳng qua mãi ra cứu Ngón Tay Vàng nên quên mất. Đến khi bọn kia đuổi theo liền cầm cổ chạy chẳng còn nhớ tới 10.000 đ trà đá vẫn chưa giá!!! Đúng là:

- Hùm thiêng khi đã sa cơ cũng hèn!!!

Mỹ Trang tức tối đập bàn! Cô gào thét qua điện thoại:

- Các người làm ăn thế hả??? Nuốt của tôi bao nhiêu tiền mà có một đứa con gái lặn một thằng bé móc túi cũng không bắt được là sao???

Tiếng của 1 trong 6 Vị Anh Hùng Phe Nước Lợ run rẩy:

- Tiểu thư đừng nóng!!! Người của chúng tôi đã tỏa đi khắp nơi! Nếu phát hiện sẽ lôi cổ 2 đứa về ngay cho cô!!!

- Từ giờ đến sáng mai mà không bắt được chúng thì về quê trồng rau đi là vừa!!! Đừng bon chen chốn giang hồ nữa cho xấu mặt!!!

Mỹ Trang hậm hực cúp máy. Miệng lảm bảm:

- Đúng là một lũ ăn hại!!!

- Bọn họ không ăn hại đâu!!! Ở ác nên trời không phù hộ đó mà!!! Hấn bước vào nhìn vợ chưa cưới lạnh nhạt.

Mỹ Trang hốt hoảng:

- Sao... sao... anh lại... ở đây???

- Nhà tôi.. tôi ở!!! Có gì lạ đâu!!! Hấn thản nhiên.

- Ở... Không phải!!! Ý em... là... là...

- Ý cô là tôi có nghe thấy những gì cô nói không chứ gì??? Yên tâm đi!!! Tôi nghe thấy hết!!! Không sót một từ!!! Cô to gan thật đấy!!! Một thiên kim tiểu thư mà hành động như bọn xã hội đen thế à???

Mỹ Trang không hề né tránh ánh mắt nghiêm khắc của hắn. Cô mím môi:

- Bảo vệ tình yêu của mình thì có gì sai??? Ai bảo con nhỏ đó xen vào giữa chúng ta!!!

Hắn bật cười:

- Chúng ta??? Cô có làm không Mỹ Trang??? Đừng gộp chung tôi với cô như thế!!! Tôi và cô chẳng có gì liên quan cả! Chỉ là một cái hôn ước ngớ ngẩn giữa 2 nhà mà thôi...

- Hôn ước giữa em và anh không phải điều ngớ ngẩn!!Đình Dương!!! Em thật lòng yêu anh mà!!! Anh hãy nói đi! Em có gì không xứng với anh??? Con nhỏ đó có gì hơn em???

- Không phải cô không xứng với tôi! Mà ngược lại!! Tôi không xứng với cô mới đúng!!! Cái gì cô cũng hơn người!! Cả thủ đoạn cũng thế!! Mỹ Trang!! Cô hãy buông tha cho tôi đi!! Hãy tìm người khác xứng với cô! Hắn lạnh lùng.

Những lời nói của Đình Dương như gáo nước lạnh tạt thẳng vào mặt Mỹ Trang!

Cô làm tất cả là vì anh! Tại sao anh lại không hiểu??? Cô gào lên!!

- Không bao giờ!!! Anh là của em!! Em sẽ không để con nhỏ đó cướp mất anh đâu!! Nếu anh bỏ em con nhỏ đó sẽ lãnh đủ!!!

Đang gào thét cô chợt bắt gặp ánh mắt của Đình Dương! Nó khe khẽ và có gì đó khinh bỉ! Chông chưa cưới của cô lạnh lùng:

- Đừng mơ!!! Cô bé ấy có làm sao! Nhất định tôi sẽ giết cô!! Đây chính là lời thề của tôi! Mỹ Trang!! Hãy nhớ lấy...

Đình Dương bỏ đi. Còn một mình Mỹ Trang đứng lặng trong phòng. Cô gục xuống òa khóc. Đôi vai run rẩy.

Bà Nam đứng ngoài đã chứng kiến cuộc nói chuyện của cả 2. Bà đến bên Mỹ Trang an ủi:

- Đừng khóc!!! Còn có ta đây mà!!!

Mỹ Trang nhào vào lòng bà nức nở. Chỉ có bà là thương cô thôi.

- Tại sao vậy bác??? Tại sao anh ấy không yêu con??? Con đã yêu anh

ấy thế mà!!!

- Ta... ta... cũng không biết!! Mỹ Trang à!! Tình yêu là thứ rất khó lý giải! Không thể cắt nghĩa theo cách thông thường được.;

Bà Nam thở dài. Mẹ của Mỹ Trang vốn là một người bạn gái thân thiết với bà! Cha của Mỹ Trang - Đoàn Thế Vĩnh là người thừa kế của Đoàn gia! Một dòng họ danh tiếng và giàu có!! Cuộc hôn nhân của cha mẹ Mỹ Trang không hề được sự đồng ý của bên nội! Mẹ của Mỹ Trang thành cái gai trong mắt họ! Sống trong sự dèm pha và lạnh nhạt bà ấy đã mắc bệnh trầm uất. Sau khi sinh con liền qua đời. Cha của Mỹ Trang vì quá thương nhớ vợ bèn đắm đầu vào công việc. Ông quên mất mình cũng có một đứa con...

Mỹ Trang lớn lên trong sự hờ hững của người cha và sự ghẻ lạnh của nhà nội. Không có bạn bè Mỹ Trang hoàn toàn cô đơn. Bà Nam thương Mỹ Trang như con đẻ. 8 năm trước bà đưa Mỹ Trang đến gặp các con mình vì hi vọng chúng sẽ thành bạn bè. Cho đến việc chấp nhận hôn ước giữa Mỹ Trang và Đình Dương cũng là mong con bé có được hạnh phúc. Ngay cả việc ngăn cản đứa con gái kia đến gặp Đình Dương khi nó nằm viện bà cũng đã làm...

Vậy tại sao Mỹ Trang vẫn đau khổ???

Bà Nam ôm mặt:

- Hỡi trời!!! Chẳng lẽ ta đã sai???

Tuy chưa bắt được tân thủ lĩnh Sói Xám nhưng toàn bộ thành viên quan trọng của Phe Nước Mặn đã nằm trong tay. 6 Vị Anh Hùng Phe Nước Lợ vui vẻ chén tạc chén thù!

Cái Bang Chủ Lê Thịnh cười đắc ý:

- Thế này chẳng sớm thì muộn cả vùng này cũng thuộc về chúng ta... 6 người chúng ta sẽ là người giỏi nhất!!!

Đường Hải Minh khoái chí phụ họa:

- Đúng vậy!!! Đại ca!!! 6 anh em ta sắp lên ngôi bá chủ rồi!!!

- Phải!!! Phải!!! Diệt nốt Phe Nước Mặn chúng ta sẽ sờ đến Phe Nước Ngọt...

- Ha! Ha! Ha!.....

6 Vị Anh Hùng Phe Nước Lợ đang mơ màng về một ngày mai... sẽ

không bao giờ tới! Thì một tên đàn em xồng xộc chạy vào:

- Nguy to rồi!!! Thừa các thủ lĩnh! Phe Nước Ngọt đang cho người tấn công chúng ta...

- Hả??????????????

6 người đồng loạt hét vang!

Cái Bang Chủ Lê Thịnh nghiêng răng:

- Bọn chết tiệt!!! Hiệp ước mới kí mà đã lật lọng nhanh thế! Được!!! Thích thì chiều!! Các anh em, chúng ta phản công!!!

- Phản công!!! Phản công!!! Phản công!!!

5 người còn lại hô to!

Thế là tình hình trong thành phố trở nên vô cùng hỗn loạn! Phe Nước Lợ tấn công Phe Nước Mặn trước. Cuộc chiến chưa ngã ngũ thì Phe Nước Ngọt nhào vô xí phần!

Tình hình hết sức rối ren...

Chính quyền thành phố liên tục cho cơ động đi càn quét. Nhưng không hiểu sao!! Khi họ đến nơi thì bạo loạn đã bị dập tắt. Những người thuộc giới giang hồ đã nhanh chân... tẩu thoát! Tất cả mất hút như có cánh vậy...

Ban ngày người dân sinh hoạt bình thường. Nhưng từ 7h tối trở đi thành phố được đặt trong lệnh giới nghiêm. Vì không muốn tai bay vạ gió nên những công dân không thuộc giới giang hồ đồng loạt ở nhà.

Không còn những buổi ngắm trăng, trò chuyện bên cốc chè xít. Các cụ già đành ôn lại thời quá khứ vàng son qua... điện thoại!

Những người mẹ người vợ trong gia đình thay vì đòi chồng đưa đi nhà hàng, đi shopping. Họ tận dụng thời gian tập Arobic hoặc Yoga nhằm giảm béo và tăng sức gợi cảm!!

Các ông chồng tạm dẹp những buổi nhậu nhẹt, chén chú, chén anh. Họ quan tâm đến tình hình bất ổn trên thế giới, bạo lực ở Trung Đông, giá xăng lên hay sự phá sản của các tập đoàn tài phiệt Mỹ qua ti vi hoặc báo chí!!

Nhân cơ hội trời cho, các game thủ cũng dồn hết tinh thần và sức lực vào việc nâng cấp level! Các siêu game thủ và siêu siêu game thủ cũng từ đó mà ra đời...

Những đôi trai gái không được gặp gỡ nhau vào mỗi buổi tối, Họ tâm sự, gửi những lời yêu thương cho nhau qua... email! Các chàng trai thì

sung sướng nghĩ tới khoản tình phí không phải mất! Còn các cô gái họ cũng vui vẻ nhận những lời có cánh thay vì những câu thô lỗ cục cằn vì chưa suy nghĩ kỹ của người yêu!!

Các công dân của chúng ta đã thích ứng rất nhanh với hoàn cảnh. Họ âm thầm sống trong nhà chờ đợi cuộc chiến giữa 3 phe kết thúc.

và cũng chẳng bao lâu sau, sự yên bình lại trở về với thành phố. Thế chân vạc giữa Phe Nước Mặn, Phe Nước Lợ, Phe Nước Ngọt chuẩn bị chuyển sang cơ cấu mới...

Trận chiến đấu cuối cùng!!!

Sau khi nghe trình bày mọi chuyện, Hai Sư đã cho tất cả môn sinh đi theo trợ giúp! Sói Xám cũng đã ra mặt huy động đàn em dưới trướng. Tất cả nhắm thẳng căn cứ Phe Nước Lợ nhằm giải thoát cho những người bị giam giữ! Đồng thời khiêu chiến 6 Vị Anh Hùng Phe Nước Lợ...

Cùng lúc này, Phe Nước Ngọt đang dẫn quân tấn công đại bản doanh Phe Nước Lợ. 6 Vị Anh Hùng Phe Nước Lợ cũng đang xắn tay... chiến đấu!!!

Sự gặp mặt của 3 phe gây nên trận chiến... loạn xì ngầu!!! Trừ người của phe mình ra là... bup tuốt!!!

Nó, hần, Mất Nai tuy không thuộc dân giang hồ nhưng do... thời giờ rảnh rỗi! Í lộn!!! Do tinh thần hiệp nghĩa cũng theo Sói Xám tham chiến!!

Sự có mặt của cả ba tạo điều kiện rất thuận lợi cho người của Phe Nước Mặn tràn vào trong. Những người bị giam giữ được sổ lòng ngay lập tức cũng góp chân!

Sói Xám và Lê Thịnh đứng đối mặt với nhau! Cả hai tập trung cao độ cho cuộc đối đầu sinh tử!

Sói Xám tấn công trước. Đường quyền nhanh gọn của anh không hề gây bất lợi cho Lê Thịnh!!

Dù sao ông ta cũng luyện võ lâu năm. Lại mới tâm sư học đạo trở về, trình độ của Cái Bang Chủ hơn đứt Sói Xám 1 bậc. Những đòn tấn công của đối phương nhanh chóng bị hóa giải. Lê Thịnh phản đòn như vũ bão...

Thế trận nghiêng dần về phía người đứng đầu 6 Vị Anh Hùng Phe Nước Lợ!

Nó đang đâm đá ở gần. Quay sang bên cạnh thì thấy Sói Xám bị yếu thế. Nó cho đối thủ nằm quay lơ rồi lo lắng tiến lại.

Đang chống đỡ đột nhiên Sói Xám khụy xuống. Lê Thịnh tất nhiên

không bỏ qua cơ hội. Ông ta lao tới ra đòn. Tưởng rằng có thể hạ gục tân thủ lĩnh Phe Nước Mặn thì nó nhào vô...

- Râm!!! Hự!!!!!!!!!!!!!!

Miệng đòn của nó không ăn thua. Ngay lập tức nó bị trúng 1 quyền vào bả vai. Sói Xám đang ngồi dưới đất thấy thế kêu lên:

- Bé Min!!! Tránh ra mau!!!

Bỏ qua kẻ phá đám, Lê Thịnh hướng về Sói Xám dồn hết sức mạnh ra đòn quyết định. Sói Xám nhắm mắt chờ đợi. Hình ảnh 10 năm về trước loang loáng trong óc nó.

- Không!!!!!!!!!! Anh Thiên Lộc!!!!!!!!!!!!!!

Lấy hết sức bình sinh, nó nhào tới che cho Sói Xám. Ân cứu mạng 10 năm trước đã đến lúc phải trả...

Hắn hạ được vài tên Phe Nước Lợ liền đưa mắt tìm nhóc lùn. Chứng kiến cảnh cô nhóc lao tới đỡ đòn cho Sói Xám, hắn hoảng hốt hét lên:

- Trời ơi!!!! Nhóc lùn!!!!!!!!!!!!!!

Rồi phi tới dù biết là đã muộn!!

Mắt Nai sững sờ không kịp phản ứng.

Mọi người tạm đình chiến. Họ hồi hộp nhìn. Một vài người yếu đuối quay đi. Không nỡ thấy cảnh nó bị hạ. Trúng đòn của Cái Bang Chủ không biết đau mà lờ!!

Giữa lúc tưởng chừng tất cả đã kết thúc thì vài bóng người xuất hiện. 1 người ném ngay... chiếc ba toong trong tay ra. Chiếc gậy lao như điện xẹt, cắm xuống đất đỡ đòn cho nó!!!

- Lê Thịnh!!! Dừng tay.....

Sói Xám mừng rỡ hét:

- Cha!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Ân nhân vừa cứu nó là 1 người đàn ông đứng tuổi. Ông có vẻ mặt hiền lành nhưng toát ra khí thế uy vũ!!

Những người thuộc Phe Nước Mặn đã nhận ra ông. Họ xúc động kêu lên:

- Cự bang chủ!!! Cự bang chủ đã về!!!!!!

Người này gật đầu với tất cả rồi tiến đến chỗ Lê Thịnh:

- Từng này tuổi đầu mà lòng tham chưa dứt! Ông còn muốn tranh đoạt

địa bàn sao?? Ông có biết những việc làm của ông đã đẩy mọi người vào cuộc chiến tranh phi nghĩa không???

Lê Thịnh không còn vẻ cuồng ngạo như trước. Ông ta không dám nhìn mặt người mới xuất hiện!

Cha nó - Hoàng Dược Sư đứng bên cạnh lên tiếng:

- Mọi người hãy chấm dứt việc đấu đá lẫn nhau. Tôi đã mời cựu thủ lĩnh Phe Nước Mặn đến đây. Hi vọng mọi chuyện sẽ được giải quyết trong hòa bình...

Bên Trung Quốc có Quảng Đông Thập Hồ thì nước ta có Đại Việt Tứ Cường!!

Không ai trong giới giang hồ là không biết đến Đại Việt Tứ Cường - 4 huyền thoại võ học Việt Nam 30 năm về trước!!!

30 năm trước đây, trong Thế Vận Hội Olympic, ở môn võ dân tộc Việt Nam đã cử 4 người tham gia. 4 người này đi thi đấu đã đem về những tấm huy chương cao quý. Cảm phục tài năng lẫn nhau họ đã kết bái huynh đệ, nhận nghĩa chi lan!

- Anh cả Đặng Văn Lũy - biệt danh: Long Lũy!!!
- Anh hai Hoàng Dược Sư - biệt danh - Sư Hồ!!!
- Anh ba Phạm Toàn Năng - biệt danh - Năng Lân!!!
- Út tư Nguyễn Đình Nam - biệt danh - Nam Tượng (voi)

Long Lũy sở trường khinh công. Sư Hồ thiên về quyền thuật. Năng Lân giỏi dùng ám khí. Cuối cùng là Nam Tượng - bậc thầy về chưởng pháp!!!

Vốn mê phim tàu, những người thuộc giới giang hồ đã phong cho họ danh hiệu:

- Đại Việt Tứ Cường!!!!

Tôn xưng nguồn gốc con rồng cháu tiên và ca ngợi tài năng xuất chúng!!

Sau đó mỗi người một phương. Long Lũy dần thân vào giới giang hồ trở thành thủ lĩnh Phe Nước Mặn. Sự yên bình trong thành phố lẫn sự hòa hoãn của 3 phe cũng do đó mà có...

Sư Hồ gọi thân mật là Hai Sư vốn là một cảnh sát đặc nhiệm. Sau thế vận hội ông vẫn tiếp tục công việc của mình rồi lấy vợ sinh con!

Năng Lân qua Úc du học. Trở về với tấm bằng tiến sĩ. Vài năm sau ông mở một trường tư thục có tên: Ngôi Sao Phương Nam!

Út Nam tức Nam Tượng vốn là con nhà dòng dõi. 4 đời theo nghề kinh doanh, buôn bán. Thời kinh tế mở cửa, ông đưa cả gia đình sang Mỹ lập nghiệp. Và trở thành 1 trong 5 người giàu nhất Việt Nam!!!

Sói Xám lặng lẽ đứng bên cửa sổ. Chiều hoàng hôn sao mà ảm đạm.....

Sự trở về của cha anh - cựu thủ lĩnh Phe Nước Mặn đã khiến cuộc chiến giữa 3 phe chấm dứt!

Chẳng phải tốn hơi thuyết phục. Long Lũy đã đề nghị 3 phe tham gia một cuộc tỉ võ. Người của Phe nào thắng tức là toàn bộ địa bàn sẽ thuộc về phe đó. 2 phe còn lại đương nhiên phải phục tùng!!!

Sói Xám thở dài!

Là một phé nhân anh có thể làm được gì đây???

- Là lỗi của em phải không Thiên Lộc??? 10 năm trước vì đỡ đòn cho em mà anh bị trọng thương! Vết thương ở chân đến giờ vẫn chưa lành!!!

Nó xuất hiện nhìn Sói Xám buồn bã!

- Em nói gì thế Bé Min!! Tất cả chỉ là một tai nạn! Đừng có tự trách mình!! Sói Xám mỉm cười.

Anh vẫn cười. Ngay cả khi nó và Dục Bự làm điều sai quấy. Thiên Lộc vẫn luôn mỉm cười tha thứ! Nó cắn môi giọng nghèn nghẹn:

- Nhưng nếu không vì cứu em anh đã không bị thương. Cuộc tỉ võ sắp tới cũng có thể tham dự!!

- Bé Min à!!! Em có tin tất cả đều là sự sắp đặt của tạo hóa không??? Cả việc anh bị thương cũng như việc chúng ta gặp nhau 10 năm trước...

Từ khi sinh ra nó và Dục Bự đã ở bên nhau. Cả 2 là bạn thanh mai trúc mã. Ngay từ khi còn nhỏ, nó đã tỏ ra là một đứa trẻ hiếu động. Dù thường xuyên bị phạt đòn vì thói quậy phá, những trò nghịch ngợm vẫn luôn được nghĩ ra...

Dục Bự vẫn là một thằng bé nhất gan. Luôn đi theo Dung Cà Chua tới mọi nơi. Những ai trêu chọc hay bắt nạt Dục Bự đều được nó tận tình xử lý!!!

Cả 2 gặp Thiên Lộc lần đầu tiên cách đây 10 năm trước. Khi Thiên Lộc theo cha là Long Lũy đến thăm người em kết nghĩa: Sư Hổ!! Rất nhanh chóng cả 3 trở thành bạn bè...

Thiên Lộc lớn tuổi hơn lại chính chắn hiểu biết nên được Dung Cà Chua tôn sùng như thần tượng...

Cho đến một lần, Dung Cà Chua và lũ trẻ xóm bên có xích mích. Chúng liền kéo cả bọn tới dần mặt. Dục Bự thì không nói làm gì! Dung Cà Chua và Thiên Lộc tuy giỏi võ nhưng làm sao chơi nổi một lúc với mấy chục đứa trẻ.

Thằng cầm đầu nói với Dục Bự:

- Nếu mày không muốn chịu chung số phận với 2 đứa nó. Hãy lay tao một lay rồi biến đi! Bọn tao không thèm động đến đứa tép riu như mày!!!

Trước con mắt kinh ngạc của nó và Thiên Lộc, Dục Bự đã làm đúng như lời thằng cầm đầu. Thằng bé bỏ chạy trong nỗi xấu hổ và những tiếng cười nhạo của bọn kia!!

Không cam tâm chịu trận! Nó vùng lên đánh trả. Trận hỗn chiến xảy ra. Đến khi đuối sức, nó đành chấp nhận việc những cây gậy to dùng phang túi bụi vào người!

Lúc ấy Thiên Lộc đã nhào tới ôm chặt nó. Anh đưa lưng ra hứng hết toàn bộ. Mặc cho nó kêu gào khản tiếng:

- Thiên Lộc!!! Buông em ra!!! Mặc kệ em!!!

Trong trận đòn đó, không may đã có một cây gậy đập trúng dây thần kinh nơi chân Thiên Lộc.

Cha nó - Sư Hồ đã nện cho đứa con cứng đầu cứng cổ một trận và cầm ra ngoài trong một tháng!

Đến khi sự trừng phạt kết thúc, nó đi tìm Thiên Lộc thì mới hay anh đã theo cha chuyển đi nơi khác!

Nó vĩnh viễn không thể nói lời xin lỗi với anh cho đến tận bây giờ...

Dung Cà Chua đã đánh cho Dục Bự một trận. Sau đó nó không thèm nhìn mặt kẻ phản bội. Từ lúc đó, cả 2 đã không còn là bạn bè!!!

- Nhưng nếu anh không thể tham gia thì ai sẽ đại diện Phe Nước Mặn tới cuộc tỉ võ đây??? Nó lo lắng.

- Tôi có được không??? Hấn bước tới.

- Tại sao cậu lại muốn tham gia??? Sói Xám ngạc nhiên nhìn hấn.

Nó lên tiếng phản đối:

- Đẳng ấy đã nghĩ kĩ chưa mà nói vậy??? Cuộc tỉ võ giữa 3 phe không phải là trò chơi đâu!!! Rất nguy hiểm đó...

Hấn thản nhiên:

- Không suy nghĩ kĩ thì tôi đã không nói!! Chỉ cần mọi người không chê! Trận tỉ võ này tôi nhất định tham gia!!

Vẻ cương quyết trong mắt hấn khiến Sói Xám yên lòng. Không hiểu sao dù mới quen biết nhưng anh đã có rất nhiều cảm tình với cậu ta. Anh gật đầu:

- Vậy tôi và tất cả mọi người trong phe xin nhờ cậu!!!

Đình Dương tham gia cuộc tỉ võ không phải vì muốn lập lại trật tự. Cũng không phải để trở thành anh hùng! Hấn chỉ muốn thay nhóc lùn trả hết nợ cho Sói Xám.

Hấn lẩm bẩm:

- Ngoài tôi ra, nhóc không được phép nợ nần ai hết!!!!

Phe Nước Lợ, đại diện sẽ là Raiso! Tất nhiên là sau nhiều ngày năn nỉ của cha anh - Lê Thịnh!! Lần sự khuyến khích không ra mặt của tiểu thư Mỹ Trang... Raiso mới đồng ý!!

Vì điều kiện bắt buộc người tham dự phải ở độ tuổi từ 16 đến 30 cho nên 6 Vị Anh Hùng Phe Nước Lợ chỉ còn cách dạy hết tuyệt chiêu cho Raiso!

Cha của Raiso - Lê Thịnh là người cùng thời với Đại Việt Tứ Cường!

Cũng như bao gã giang hồ khác, ông rất hâm mộ 4 huyền thoại võ học Việt Nam. Vì muốn được như họ, Lê Thịnh đã không ngần ngại bỏ mặc vợ con ra đi tầm sư học đạo...

Ông tới xứ Thiên Long Bát Bộ thọ giáo Giáng Long Thập Bát Chương với Bắc Kiều Phong!!!

5 người còn lại, Đường Hải Minh... lạc vào xứ Connan Thám Tử Lừng Danh và được Ran Mori truyền cho tuyệt chiêu Cóc Tía Song Phi...

Một người luyện Quỷ Hoa Bảo Điện với Lâm Bình Chi ở xứ Tiểu Ngạo Giang Hồ!!

Một lại là truyền nhân của Tàu Pảy Pảy xứ Bảy Viên Ngọc Rồng nổi tiếng với đòn Nhất Dương Chi!!!

2 người còn lại, 1 lạc vào xứ Phong Vân, sau nhiều ngày châu chực đã được Bộ Kinh Vân... thương tình truyền thụ Bài Vân Chương!!!

Người cuối cùng, trên đường hành hiệp, gặp phải cướp được người của Tộc Nữ Kiệt xứ 1/2 Ran Ma cứu thoát. Sau khi hồi lộ hết số tàn sản có trên người cũng đã học lóm được chiêu: Phi Long Thăng Thiên...

Tất cả đều là những bí kíp võ học chỉ có trong... Manga giới!!!

Nay phải dốc túi dạy cho Raiso kẻ cũng hơi... tiếc!!! Nhưng vì tương lai con em trong phe, 6 Vị Anh Hùng Phe Nước Lợ đã ngày đêm tôi luyện cho Raiso. Chuẩn bị cho cuộc tỉ võ sắp tới!!!

Chỉ còn Phe Nước Ngọt!!! Khi cuộc chiến giữa 3 phe xảy ra, Phe Nước Ngọt tham chiến nhưng thủ lĩnh phe này vẫn chưa ra mặt!!!

Chấp nhận cuộc tỉ võ cũng tức là thủ lĩnh Phe Nước Ngọt chấp nhận xuất đầu lộ diện!!

Bàn dân thiên hạ không chỉ xôn xao chờ đợi đến ngày tỉ võ có một không hai này. Họ còn hết sức tò mò: muốn được nhìn tận mắt Vị tiềm long thấy đầu mà không thấy đuôi!

Có người bảo: Thủ lĩnh Phe Nước Ngọt là một ông già! Có kẻ lại cãi rằng: thanh niên! Rất nhiều ý kiến thống nhất là 1 người trung tuổi... Cá biệt có kẻ lại khẳng khẳng đó là phụ nữ!!!

Rốt cuộc thì... gã là ai????????????????

Chân lý thuộc về... kẻ mạnh!!!

- Mua đi bà con!! Bà con mua đi!! Vé bình dân 200.000 đ / vé. Chỗ ngồi tạm được, tầm nhìn vừa phải! Vé đặc biệt... 500.000 đ /vé. Chỗ ngồi sang trọng, tầm nhìn bao quát!! Những ai ít tiền có thể dùng vé hạng bèo... 50.000 đ / vé. Chỉ được đứng bờ tường nhìn vào cộng thêm 1 cục gạch để ngồi... Nhưng hãy yên tâm... vẫn nhìn rõ lắm!!! Mua đi bà con!!! Mua đi bà con!!!

Mấy ngày hôm nay, hễ dạo quanh thành phố là các bạn lại bắt gặp những tay phe vé chạy khắp nơi với lời rao trên!

Cuộc tỉ võ quả là có sức hấp dẫn với bà con nên giá cả dù ở trên trời vẫn rất nhiều người mua!! Đến ngày hôm nay thì cháy vé!!!

Cuối cùng thì cuộc tỉ võ cũng bắt đầu...

Phe Nước Mặn bước vào đầu tiên! Hấn ưỡn ngực đi trước. Sói Xám theo sau. Dạn dò không khác gì... huấn luyện viên!!! Bên cạnh nó đang cầm cúi ghi chép. Sau lưng đeo một ba lô đầy... đồ cứu thương...

Vẻ đẹp trai của hấn khiến các cô gái xôn xao:

- Trời ơi!!! Anh này đẹp trai quá!!!
- Ui!!! Hết Jangdonggun!!!
- Anh ơi!!! Anh có người yêu chưa???????????

Hấn phồng mũi tự hào:

- Đẹp trai đúng là một cái tội!!!

Ngay lập tức!!! Hấn nhận được 1 cú huých chỏ của nhóc lùn kèm theo ánh mắt đe dọa...

Trên khán đài, đã có người nhận ra chàng công tử họ Nguyễn!

- Ủa!!! Tưởng ai!!! Hóa ra là thiếu gia Đình Dương!!!

- Có phải một trong Ngũ Long Công Tử không???

- Đúng rồi!!! Bọn này toàn con ông cháu cha... Tiền tiêu như rác...

Một gã oang oang:

- Hay vị công tử này đi nhầm!!! Đây có phải... vũ trường đâu!!!

Mọi người bật cười!! Nó cũng mồm mím. Hấn tức giận lắm bầm:

- Hãy đợi đây!!! Tí nữa ta trở tài thì sẽ biết...

Bước vào thứ 2 là Phe Nước Lợ! Phe Nước Lợ đi đầu là 2 người: Raiso và Lê Thịnh!

Còn 5 Vị Anh Hùng Phe Nước Lợ còn lại đâu???

Họ đã đến từ rất sớm nhưng là để chuẩn bị cho... trận cá độ!!!

5 người này hiện đang có mặt trên khán đài! Số tiền của những người ham mê đổ đen liên tục được chuyển tới.

Tương lai của 5 Vị Anh Hùng Phe Nước Lợ phụ thuộc cả vào trận đấu! Tất nhiên là thế! Nhưng bữa cơm trước mắt quan trọng hơn...

Nhân vật được chờ đợi nhất chính là thủ lĩnh phe Nước Ngọt! Con người bí ẩn này cuối cùng cũng lộ diện!

Phe Nước Ngọt rầm rập đi vào. Người nào cũng... mặc comple, thất cavat chỉnh tề. Nhìn họ chẳng có một chút gì là dân giang hồ cả!!

Người đi đầu là một nhân vật vô cùng quen thuộc!! Những ai học ở Ngôi Sao Phương Nam hay biết đến ngôi trường này hẳn không hề lạ lẫm gì với người đó cả!!

Gã chính là... Quạ Mỏ!!!

Việc Quạ Mỏ xuất hiện đã gây nên một luồng sóng xôn xao hi nô ái ó! Nhưng tất cả đều phải công nhận. Về nham hiểm của gã rất thích hợp làm... xã hội đen!!!

Quạ Mỏ hôm nay diện một bộ vét xám. Đôi kính gọng vàng lấp lánh trên sống mũi. Trông gã đẹp trai một cách đáng sợ!!

- Ta là thủ lĩnh đời thứ 3 của Phe Nước Ngọt! Phạm Hoàng Thành 17

tuổi!!!

Hắn ngạc nhiên đến đờ cả người! Nhóc lùn liền đưa tay véo vào người hắn mấy cái. Nghe tiếng kêu oai oái của hắn, nhóc gật gù:

- Ra không phải mình năm mơ!!!

Ai mà ngờ được hung thần số 5 của đội GTT lại chính là thủ lĩnh Phe Nước Ngọt!!

Quạ Mỏ có thể xem như thủ lĩnh trẻ tuổi nhất trong lịch sử các băng nhóm giang hồ!! Ngay cả Sói Xám tân thủ lĩnh Phe Nước Mặn cũng đã 21 tuổi...

Điều đó chứng tỏ Quạ Mỏ thực sự không tầm thường! Một chàng trai mới 17 tuổi mà đã trở thành thủ lĩnh một phe phái trong giang hồ! Ai có thể nói là bình thường cơ chứ!!!

Đức Tuấn đang ngồi trên khán đài choáng váng. Anh cứ tưởng mình đã hiểu rõ Quạ Mỏ. Vậy mà hôm nay anh mới biết những gì mình hay chỉ bằng cái móng tay. Xem ra hai tên toan giết anh hôm trước không phải do Quạ Mỏ bỏ tiền thuê mướn mà chính là đàn em của gã...

Phe Nước Mặn. Phe Nước Lợ, Phe Nước Ngọt cử mỗi bên một người tham gia. Đình Dương đại diện cho Phe Nước Mặn. Raiso thay mặt cho phe Nước Lợ. Còn phe Nước Ngọt! Đích thân thủ lĩnh Quạ Mỏ ra tay...

Trình độ của gã cao thấp đến đâu không ai biết. Nhưng chắc chắn cuộc tỉ võ sắp tới sẽ vô cùng hấp dẫn!!

3 người thi đấu luân phiên. Trận đầu tiên hắn và Quạ Mỏ gặp nhau!

Thủ lĩnh phe Nước Ngọt lừ lừ nhìn hắn. Gã đe dọa:

- Thằng công tử bột!!! Mà luyện võ được mấy năm mà dám đến đây tranh tài???

- Thế còn anh??? Anh luyện võ được bao lâu mà lớn lối??? Hắn hất hàm hỏi lại.

Quạ Mỏ nhếch môi. Vẻ mặt càng thâm hiểm.

- Tao 5 tuổi.. luyện Yến Phi Quyền! 10 tuổi thông thạo Hùng Kê Quyền!! 13 tuổi đạt đai đen Vovinam!! 15 tuổi trở thành thủ lĩnh Phe Nước Ngọt!!! Sao??? Sợ chưa hả???

Hắn cười khùng khục trong cổ họng:

- Chỉ có thế mà cũng khoe!! Nghe đây: Tôi - Nguyễn Đình Dương 16 tuổi 7 tháng 9 ngày!! 5 tháng trước tôi chả biết võ vè là cái quái gì!! Sau

khi được quyền sư phụ của Võ Đường Địa Ngục - Hoàng Dược Sư nhận làm đệ tử thứ 9 và truyền cho toàn bộ võ học họ Hoàng! Đến bây giờ tôi đã thành thạo Thất Thực Quyền! Bấm Chả, Xiên Thịt, Lọc Xương, Rút Gân, Tán Nhuyễn, Quay Mỡ, Chiên Ròn... cái gì tôi cũng giỏi!!! Tôi còn là người thừa kế của Không Minh Tiên Sinh!! Tâu Kê Quyền (Võ chạy) và Hu Doa Quyền (Võ dọa) chỉ là chuyện nhỏ như con thỏ!!!!

Màn khuếch trương thực lực của hắn đã đạt hiệu quả nhất định!! Các khán giả ò lên cười!

Hai Sư đang ngồi trên hàng ghế bình dân liền giả đò quay đi chỗ khác. Ý ông muốn nói:

- Cái thằng đang đứng dưới kia kia! Cái thằng đang nói linh tinh ấy chẳng có gì liên quan tới ông!!!

Cự thủ lĩnh Phe Nước Mặn - Long Lũy vỗ đùi đen đét:

- Hay!!! Đúng là thiếu niên anh hùng!! Đứng trước đối thủ mạnh hơn mà không hề run sợ! Lại còn có bản lĩnh chọc quê gã... Hay!!!!!!!!!!!!

Quạ Mỏ tím mặt. Gã thương tình thằng này còn trẻ người non dạ nên muốn khuyên bảo. Không ngờ hắn đã không biết kềm mà rút lui lại còn đứng đó mà nói nhảm! Xem ra cách nhanh nhất để "giúp" hắn là... cho một trận!!!

Quả không hổ danh thủ lĩnh Phe Nước Ngọt. Kinh nghiệm nhiều năm làm dân giang hồ khiến sự nham hiểm của gã liên tục được trui rèn!!

Tranh thủ Đình Dương đang mỉm cười đùa tí toét, Quạ Mỏ liền lao tới với đòn Chém Quét của Vovinam!!

Không chút đề phòng hắn lãnh đủ! Thật may mắn!!! Do một tuần huấn luyện khắc khe của Long Lũy, sư phụ hắn, nhóc lùn và Sói Xám, khả năng chịu đòn của hắn đã được tăng cao...

Không gục xuống như Quạ Mỏ tưởng bở. Hắn tung người đảo mấy vòng trên không trung theo thế Quay Mỡ!! Những đòn tấn công liên tục được tung ra. Quạ Mỏ vất vả chống đỡ...

Bên trên, Các khán giả quá khích liên tục hô lớn:

- Tiến lên!!! Dê công tử (Ý nói hắn tên Dương)!!! Cho gã đo ván đi!!!

Những người đã đặt cược cho thủ lĩnh Phe Nước Ngọt cũng không thua kém:

- Mỏ mạnh vào!!! Vua Quạ lại thua con dê sữa đó sao???

Trận đấu diễn ra rất kịch liệt! Kéo dài hơn 2 tiếng đồng hồ rồi cũng kết

thúc với phần thắng nghiêng về... Quạ Mỏ!!

Dù Đình Dương thật sự có tài. Nhưng những thiếu hụt về kinh nghiệm lẫn năm tháng rèn luyện không thể bù đắp trong 1 sớm một chiều!!

Hắn thua trong danh dự!!!

Kết quả của trận đấu khiến kẻ cười người khóc!! Trong số những người đang sung sướng vì thắng độ có cả... Hà Diên!!!

Con nhỏ ôm xấp tiền trong tay rú rít:

- Quạ Mỏ ơi!!! Ai... lớp... iu (I love you)!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Trận thứ 2 diễn ra giữa Quạ Mỏ và Raiso!!!

Tuy không đem đến cho khán giả những phút giây sáng khoái, vui cười như trận trước! Nhưng cuộc chiến giữa Quạ Mỏ và Raiso cũng rất tung bừng...

Mỹ Trang đang chăm chú theo dõi trận đấu, đôi môi ướm mọng lắm bằm:

- Phụ tá của tôi thì phải là số 1!!! Đừng có bôi tro trát trấu vào mặt tôi đó!!! Raiso.....

Công bằng mà nói thì thực lực của Raiso có nhỉnh hơn Quạ Mỏ chút xíu. Cuối cùng nhờ chiêu... Cóc Tía Song Phi của Ran Mori, Raiso đã hạ được Quạ Mỏ...

Đem chiến thắng về cho phe Nước Lợ!!!

Rồi cũng đến trận đấu được mong đợi nhất: Raiso và Đình Dương!!!!!!!!!!

Đây là trận đấu có tính quyết định! Nếu Raiso thắng hoặc hòa thì chức vô địch sẽ thuộc về anh!! Đương nhiên toàn bộ địa bàn trên thành phố sẽ là của phe Nước Lợ!! Nhưng điều đó có xảy ra hay không thì chưa rõ!!!

Hắn thản nhiên nhìn Raiso! Đối thủ của hắn ngó lại đầy căm tức!

Thằng nhóc lôm côm này có cái quái gì mà tiêu thư Mỹ Trang thích nhỉ??? Raiso bực bội nói:

- Thiếu gia Đình Dương!!! Danh tiếng của dòng họ Nguyễn đã được hủy nhờ công cậu đó....

- Hơ! Tôi chả hiểu anh nói gì cả!!! Tôi đã làm gì ảnh hưởng tới danh tiếng của dòng họ cơ chứ?? Hắn nhướn mắt.

- Làm gì thì cậu phải tự hiểu lấy!! Ăn chơi trác táng còn trò gì mà cậu không hay???

Hắn... mở to đôi mắt ngạc nhiên!!

- Ủa!!! Tôi tưởng anh chuyên tu ở nước ngoài đã lâu! Kinh nghiệm chơi bời chắc phải dày dặn hơn tôi ấy chứ!! Đã bị người ta đem con đến bắt đền chưa???

Raiso tức muốn xịt khói! Không đấu võ mồm lại! Anh chuyên sang võ tay chân!

Hấn tránh được đòn của Raiso liền vòng qua đằng sau đối thủ thì thầm:

- Anh thích Mỹ Trang hả???

- Cái gì???????????

Raiso buột miệng hét. Động tác chậm lại trong giây lát!

Chỉ chờ có thế, hấn - đệ tự chân truyền của Dung Cà Chua về khả năng "Đục nước béo cò" liền ra tay nhanh như chớp! Chiêu Rút Gân nhằm thẳng những yếu huyệt trên người Raiso tấn công!!

Sống ở nước ngoài đã lâu, được uống không biết bao nhiêu là thuốc bổ lẫn nước tăng lực, Raiso cứ ngỡ chịu đòn. Mỗi lần 1 yếu huyệt của anh bị tấn công, sự nhức buốt len lên tận óc! Nếu là người thường chắc đã quay lơ từ lâu!!

Hấn kinh hãi nhận ra đối thủ thực khó chơi!!

Trúng đòn liên tiếp mà vẫn đứng vững! Chưa hết kinh hoàng thì Raiso phóng tới! Chiêu Bài Vân Chương của Bộ Kinh Vân tuôn ra ào ạt!!!

Gió thổi vù vù!!! Bụi bay mù mịt!!!

Các khán đài khu Đặc Biệt lập tức tốc hết mái! Các khán đài khu Bình Dân thì thảm hơn! Chỉ còn trơ mỗi... khán giả!!!

Nơi duy nhất không bị ảnh hưởng là khu Hạng Bèo! Những người đang bám trụ trên bờ tường thấy cảnh xảy ra ở 2 khu kia cười nhả nhổ:

- Đấy nhé!!! Ai bảo cứ lăm tiền là sướng nào!!!

Quay trở lại trận đấu! Khi bụi đã tan hết, Raiso càng bất ngờ hơn khi nhận ra hấn không si nhê gì cả!! Chỉ duy có bộ võ phục hàng hiệu trên người hơi te tua 1 chút!

Bụi phủ một lớp trên người hấn tạo cho Hotboy khu Bất Trị một làn da rám nắng kiêu... Tô Hữu Bằng!!!

Hấn lừ lừ bước lại! Raiso hơi hoảng nhưng chẳng nhẽ lại lùi! Anh nhắm mắt tiến lên!

Cả hai đứng đối mặt với nhau. Raiso gầm gừ nói:

- Cậu không xứng với tiểu thư Mỹ Trang!! Cô ấy nên chọn một quý ông giàu tri thức và lịch thiệp như tôi mới đúng!!

Hắn gật gù:

- Nói chí lý!!! Nếu lấy Mỹ Trang e tôi sẽ chết sớm mất!! Sự nham hiểm của cô ta với sự trung thành ngu muội của anh rất xứng!!

- Cảm môm!!! Cậu không được phép nhục mạ cô ấy!!!

Raiso tức giận hét lên! Giáng Long Thập Bát Chương liên tục được tung ra!!

Hắn chống đỡ rất vất vả. Bụng thâm rủa:

- Tên này chơi doping hay sao mà hăng thế???

Tránh được đòn tấn công của Raiso, hắn phản công lại bằng chiêu đứng đầu trong Tam Thập Lục Kế của Khổng Minh: Hu Doa Quyền!

- Này liệu hôn!! Anh mà làm tôi bị thương, Mỹ Trang sẽ không tha cho anh đâu....

Raiso giật mình. Anh còn lạ gì sự khủng bố của tiểu thư khi cô ấy nổi giận! Hôm nay mà anh có nhờ tay dám tiểu thư đem anh bán sang Trung Đông lắm!!!

Hời ôi!!! Tình yêu thương làm con người ta mù quáng! Tình nghĩa bao năm của anh và tiểu thư chỉ e không bằng 1 giọt nước mắt của cái tên chuyên sử dụng mỹ nam kế kia!!

Kết thúc dòng suy nghĩ cũng là lúc đòn "Liên Hoàn Vả" của hắn vung tới!! Mặt của Raiso hét bay sang trái lại văng sang phải!!

Khán giả thót tim khi chứng kiến cảnh này!! Một ông trùm chuyên nghề cho vay nặng lãi quay sang bảo đàn em:

- Mà xuống tiếp cận ngay thẳng kia!! Hỏi nó có muốn vay tiền phẫu thuật chỉnh hình không??

Các cô gái che mặt! Họ không nỡ nhìn cảnh Raiso bị đập liều vù hoa toi bời!!

Raiso nếu còn tỉnh táo chắc sẽ cảm động lắm lắm trước sự quan tâm của mọi người!! Đáng tiếc!!! Bây giờ anh đang ngất xỉu...

Hắn đã chiến thắng tuy không lấy gì làm vẻ vang cho lắm!! Nhưng mặc kệ!! Các fangirl của hắn vẫn tiếp tục hú hét:

- Đình Dương muôn năm!! Dê công tử muôn năm!!!

- Cần gì đánh đẹp!!! Anh ấy đẹp trai là được rồi!!!

Nó gật gù đắc ý! Su đê của nó đã đạt tới cảnh giới tối cao của võ học! Ứng dụng rất thành công 1 trong 2 chiêu thức chân truyền: Hu Doa Quyền và Tâu Kê Quyền!! Tương lai của hấn chắc còn tiến xa!!

5 Vị Anh Hùng Phe Nước Lợ đã ôm tiền tròn mắt!! Những người đặt tiền cược cho Đình Dương đang hung hăng đòi đập phá! Muốn ăn chặn tiền " mồ hôi nước mắt " của họ ư??? Không dễ đâu!!

Ban giám khảo lâm vào tình trạng bế tắc! 3 ứng cử viên đều có 1 trận thắng và một trận thua!! Chẳng nhẽ lại phân xử bằng cách bốc thăm?? Mà tuyên bố hòa chỉ e không sống nổi mà rời khỏi đây!!

May thay!!! Loạn thế xuất anh hùng! Hấn đứng hiên ngang giữa võ đài nói đồng dục:

- Kính thưa ban giám khảo! Kính thưa các quý vị khán giả nam nữ, già trẻ, lớn bé!! Kính thưa toàn bộ các lực lâm hảo hán có mặt nơi đây! Tôi - Nguyễn Đình Dương đại diện cho Phe Nước Mặn xin phép đưa ý kiến..... 3 người chúng tôi đến bây giờ vẫn chưa phân định được thắng thua!! Một đôi thủ đã không còn khả năng thi đấu! Tôi xin mạn phép chuyển cuộc tỉ võ tranh tài ngày hôm nay thành cuộc thi Maraton vào 3 ngày tới! Nếu thi maraton chúng ta có thể nhanh chóng xác định được ai là người chiến thắng! và theo tôi thì cứ 3 năm chúng ta lại tổ chức thi một lần! Xin hỏi tất cả có đồng ý không???

Ý kiến của hấn đưa ra như ánh đèn pha le lói giữa trời đêm! Ban giám khảo mừng rỡ gật đầu lia lịa! Nhận thấy hấn có lý các khán giả đồng loạt vỗ tay!

Đến nước này!!! Các fangirl của hấn không còn chịu nổi! Hotboy của họ quá ư anh hùng!! Tất cả ào lên lao vào... ôm hấn! Đình Dương bị đè bẹp trong cơn sóng người đang lũ lượt xô tới!! Vài người tranh thủ cơ hội nhanh tay mượn tạm 1 vài thứ trên người hấn làm kỉ niệm!

Đến lúc đám đông được dẹp bỏ, hấn chỉ còn lại mỗi cái... quần đùi trên người!!!

Thương thay!!! Chử tài đi với chử tai một vắn!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Nước Rút!!!

Hội nghị Nước Mặn kết thúc! Sau một hồi bàn luận tranh cãi tìm giải pháp đưa Đình Dương tới thắng lợi ở cuộc Maraton sắp tới. Cự thủ lĩnh Long Lũy đã chốt lại một câu:

- Mưu sự tại nhân. Thành sự tại thiên!! Tất cả trông chờ vào vận khí của hấn...

Người có uy tín cao nhất đã nói thế thì còn ai dám ý kiến! Mọi người lục đục ra về. Nó cũng dắt con chiến mã về võ đường! Nơi hấn đang bị quần toi tả!!

Đi được vài bước thì vợ chưa cưới của hấn xuất hiện! Vẫn vẻ mặt cao ngạo và khí thế kinh người!

Tác phong nhanh nhẹn cô ta vào đề luôn:

- Cần bao nhiêu tiền để cô buông tha Đình Dương???

Nó giận run người! Ai buông tha ai chứ?? Cứ làm như hấn có giá lắm đấy!!

- Ăn nói cho cẩn thận! Tôi có bám theo hấn đâu mà bảo tôi buông tha!!

- Cô muốn bao nhiêu?? 5 tỉ hay 10 tỉ?? Tôi đều đáp ứng được!!

Nó bật cười:

- O hay!! Cậu ấy có phải món hàng đâu mà cô trả giá như thế!!

Cả 2 nhìn thẳng vào mắt nhau! Lần đầu tiên nó nhận ra cô ta có một đôi mắt rất đẹp!!

- Anh ấy không phải món hàng nhưng là tất cả đối với tôi! Dù có phải đánh đổi hết mọi thứ trong tay tôi cũng cam lòng...

Nó nhìn người trước mặt nghi hoặc! Cô ta yêu hấn đến thế sao?? Nén tiếng thở dài nó lắc đầu!

- Tình yêu không phải sự đổi chác! Cô yêu cậu ta không nhất thiết cậu ta phải yêu cô! Dù không có tôi chưa chắc Đình Dương đã là của cô! Hơn nữa cô xinh đẹp như vậy! Lại rất giàu có, đàn ông sẵn sàng quỳ dưới chân cô rất nhiều! Sao cô phải cố chấp như thế!!

Đôi môi ướt mọng của Mỹ Trang mím chặt:

- Tôi không cần bất cứ ai!! Tôi chỉ cần anh ấy thôi!!

- Cô điên rồi! Nó buông thông một câu trước khi bỏ đi. Sự căm ghét đã biến mất. Những lời nói của cô ta khiến nó thấy đau trong tim...

Tình yêu rốt cuộc là cái gì mà khiến người ta đau khổ đến vậy??

Đến tìm tình địch là Mỹ Trang đã hết cách! Ông Nam cha của Đình Dương không còn ủng hộ cuộc hôn nhân này! Ông ta đã chính thức bắn tiếng tới nhà cô về việc xin hủy hôn!!

Còn bà Nam! Thấy chồng cương quyết như thế cũng đành bó tay!!

Dựa vào sức mạnh của đồng tiền, Mỹ Trang cố gắng níu kéo! Tiếc

thay!! Mộng đẹp đã đến lúc tàn...

Nó dắt con chiến mã thả bộ! Cuộc gặp gỡ vừa rồi khiến nó ray rứt! Cô gái ấy đáng thương hơn đáng trách!

Có phải con người luôn mù quáng trong tình yêu???

Yêu mà không được yêu là đau khổ! Được yêu mà không yêu là tàn nhẫn!! Hỏi có mấy ai trên đời không phải rơi lệ khi yêu???

Còn nó!! Tình cảm của nó đối với Đình Dương là gì?? Là tình yêu chẳng?? Hay tình bạn?? Chỉ biết khi không gặp hấn thì thấy nhớ! Mặc dù hề gặp nhau là cả hai cãi cọ, đấu khẩu..

Nó không biết!! Tác giả cũng không biết nốt! Thôi thì để bạn đọc tự cảm nhận vậy!!

- Nhóc lùn!! Làm gì mà về muộn thế?? Hấn đứng trước cửa, nhìn thấy nó liền mừng rỡ chạy tới, giọng lo lắng!

Ánh mắt quan tâm của hấn khiến tim nó run lên nhè nhẹ!! Nó cảm động:

- Không có gì đâu!! Xe tôi bị hỏng ý mà!! Thế đằng ấy đã ăn cơm chưa??

Hấn cốc đầu nó mắng yêu:

- Ngốc!! Ai mà ăn một mình được chứ?? Cả nhà chờ nhóc về ăn cùng đây!!

Phải khi khác hấn đã om xương! Nhưng hôm nay là ngoại lệ! Nữ nhân vật chính đang chìm đắm trong xúc cảm nên bỏ qua tiểu tiết nhỏ nhặt này!!

Cả 2 vui vẻ bước vào nhà!!

Trăng đã ló rạng! Ánh trăng vàng rực huyền ảo! Dòng suối ánh sáng lấp lánh như mái tóc của nàng công chúa tóc vàng trong cổ tích!

Trăng đa tình!! Nhân thế cũng đa tình!! Hỏi thế gian tình rốt cuộc là thứ chi???

3 ngày sau cuộc tỉ võ!!!

7h 30 ph. am!!

3 chàng trai đã bước vào vạch xuất phát! Trông họ bùng bùng khí thế! Văn ôn võ luyện đã chín mùi chỉ đợi thời cơ tới là bộc phát!!

Xung quanh rìa đường, người đứng người ngồi lố nhố!!

Fan hâm mộ Đình Dương ôm toàn hoa tươi và gấu bông!

Những người yêu thích Raiso thì chuẩn bị một lô lốc quà toàn hàng hiệu...

Những ai ủng hộ Quạ Mỏ liên tục dơ cao tấm biểu ngữ:

- Quạ... là một loại động vật quý hiếm đã được ghi vào sách đỏ!! Cần bảo tồn và nuôi dưỡng.....

Nhưng ồn ào nhất phải kể đến nhóm đệ tử của ông thần cá độ! Người nào người nấy lăm lăm chai Quốc Tửu! Vừa dùng tăng tinh thần cổ vũ! Vừa là để dẫn mặt chủ nợ đòi tiền! Mặt kiếp có bị thua thì còn có vũ khí mà chạy trốn!!!

- Đoànggggggggg!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Tiếng súng hiệu vang lên! Cả ba lao vùn vụt như tên bắn!

Đoạn đường mà các chàng trai của chúng ta phải trải qua dài 2 km!

Trên đường đặt vô số chướng ngại vật! Điều đáng nói ở đây là ban giám khảo đã cho phép các thí sinh thoải mái gây khó dễ cho nhau! Theo như ý họ thì trong gian khổ mới tôi rèn được ý chí!

Nói như vậy có nghĩa là nếu ai đó vượt lên 2 người còn lại thì cũng đừng vội đắc ý! Hãy luôn cảnh giác ở mọi tình huống! Rất có thể người đó sẽ được đối thủ thân ái tặng cho vài củ đậu bay từ đằng sau...

Đấy!!! Vừa nói đã thấy ngay!!!

Raiso vẫn còn ám ức với Đình Dương về vụ lần trước! Rắp tâm cho nam nhân vật chính của chúng ta một trận. Đáng tiếc!!! Không biết có phải để giữ sức hay là đánh hơi thấy nguy hiểm mà chàng Hotboy khu Bất Trị cứ tà tà ở đằng sau!

Trong khi Quạ Mỏ đang lao vùn vụt tới đích. Sau vài phút tính toán, Raiso quyết định tạm gác bỏ "thù nhà" mà lo "việc nước"! Anh tăng tốc đuổi theo Quạ Mỏ!!

1 phút! 2 phút! 3 phút! Raiso đã vượt lên dẫn đầu! Đang chạy ngon tron thì gót giày của anh bị một lực kéo lại! Theo quán tính, Raiso vô được con éch to đùng! Khuôn mặt "quý ông" của anh đập cái rầm xuống đất!!

Đình Dương đang chạy sau cùng. Chúng kiến tất cả! Hấn nhìn cảnh Quạ Mỏ dẫm giày Raiso kéo lại mà gật gù, xuýt xoa:

- Đúng là thành viên đội GTT có khác!! Kỹ năng chơi xấu đáng để ta học tập!!

Thương thay cho Raiso! Mới ăn "Liên Hoàn Vả" của Đình Dương hôm trước! Hôm nay lại "trồng ngô giữa đường"...

"Nghĩ đời mà ngán cho đời!

Tài tình chi lắm cho trời đất ghen..."

Đến nước này thì chẳng còn gì mà giữ! Raiso vùng dậy chạy tiếp! Dù cho máu mũi đang chảy ròng ròng! Dù cho 1 cái răng cửa đã được gửi lại nơi đất khách quê người!!

Đã đến đoạn vượt chướng ngại vật. Mấy chông gạch cao vút được xếp lù lù ở giữa đường!

Quạ Mỏ và Raiso võ nghệ đầy mình! Họ vượt qua ngon ơ...

Đến lượt Đình Dương! Hắn không dám chơi ngông! Đành dùng Lăng Ba Vi Bộ... trèo qua chướng ngại!!!

Loay hoay một hồi rớt cuộc hắn cũng thành công...

Hotboy khu Bát Trại bắt đầu trở hết tài nghệ! Đôi chân vàng lao vèo vèo về phía trước!!

Đích đã thấp thoáng ở đằng xa! Raiso và Quạ Mỏ đang song song dẫn đầu. Những chiêu thức võ học liên tục được tung ra nhằm triệt hạ đối phương...

Thắng lợi lẽ ra sẽ thuộc về 1 trong 2 người đó nếu không có sự lạ xảy ra!!

Đình Dương chạy qua một đám đông. Hắn vô tình liếc mắt nhìn sang. Trong giây lát, ánh mắt của hắn gặp gỡ tia nhìn của một người.

Người này là một phụ nữ đã lớn tuổi! Thân hình phốp pháp đầy đà thể hiện một sức sống kinh người... Không biết thời trẻ bà ta xinh đẹp đến đâu nhưng căn cứ theo tình hình hiện tại thì rất ít người tin rằng bà ta từng là 1 hoa khôi...

- Ôi!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Hắn hoảng sợ hét lên!

-

- A!!! Thì ra là mày!!!

Người phụ nữ cũng đã nhận ra người quen!

Ngay lập tức bà ta đuổi theo hắn! Miệng liên tục hét lớn!

- Đứng lại!!! Trả tao 10.000 đ tiền trà đá mau!!!

Vâng!!! Quý vị đã nhớ ra rồi chứ? Người phụ nữ này chính là “hàng nước phu nhân” đã bị 4 bạn trẻ của chúng ta quyt mất tiền trà đá!!

Hôm nay, theo lời rủ rê của mấy bà bạn thân, người phụ nữ đáng kính này đã đến xem cuộc thi Maraton giữa 3 phe!

Quả đất tròn!!! Bà đã gặp lại kẻ quyt nợ!!!

Thế là cuộc rượt đuổi bắt đắ dĩ bắt đầu! Giữa chủ nợ và con nợ...

Bản năng góc thức tỉnh! Hấn lần thứ 2 phá kỉ lục thế giới về môn: Chạy!!!

(lần thứ nhất là lúc gặp 5 tên sát thủ!!!)

Nghe tiếng ồn ào, Quạ Mỏ và Raiso liếc lại đằng sau thì thấy hấn đang cầm đầu cầm cổ chạy! Một người đàn bà to béo đuổi theo sát nút!

- Vù!!

Cả 2 chỉ nghe thấy tiếng gió rít! Đại diện phe Nước Mặn đã bứt phá trong chớp mắt! Hấn lao thẳng tới đích! Bà hàng nước về... thứ 2! Raiso và Quạ Mỏ chia nhau giải 3...

Mọi người sung sướng ào lên tặng hoa cho hấn! Hấn đáp lại tấm chân tình của tất cả bằng vẻ mặt sợ sệt và giọng nói hốt hoảng!

- Buông tôi ra!!! Bà ta đuổi đến nơi rồi!!!!!!!!!!!!

Sự cản trở của mọi người khiến hấn chậm chân! Bà hàng nước đã đuổi kịp!

Thôi thì đấm đá, chặt chém đủ kiểu! Vẻ hung tợn của bà ta khiến tất cả run rẩy đứng nhìn! không một ai dám vào can ngăn.

Đến lúc này hấn bỗng nhiên phát hiện nhóc lùn của hấn so ra vẫn còn là một cô gái thùy my, dịu dàng....

- Đáng đời!!! Dám quyt tiền của bà à??? Cho mày chừa nhé!!!

Hấn lặn dưới đất! Miệng không ngừng van xin:

- Cháu chừa rồi bà ơi!!! Tha cho cháu!!! Cứu tôi với nhóc lùn!!! Cứu tôi với Sói Xám!!!

Đáng tiếc!!! Những chiến hữu của hấn bao gồm: Dung Cà Chua, Sói Xám và cả Mắt Nai từ lúc nhận ra bà hàng nước đã bỏ của chạy lấy người từ lâu!

Không cả chứng kiến cảnh hấn bị tấn cho một trận chứ đừng nói tới cứu hấn...

Nhan sắc chim sa cá nhảy của hotboy khu Bát Trĩ đã bị vùi dập tàn nhẫn! Thật đáng thương...

Nòi gì thì nói! Sự thật vẫn là sự thật! Đinh Dương là người chiến thắng! Toàn bộ địa bàn trên thành phố đương nhiên thuộc về Phe Nước Mặn! Hai phe kia tuy có chút âm ức nhưng cũng đành nén lại đợi 3 năm sau... phục thù!!!

Khán giả hồ hởi ra về! Họ mang theo câu chuyện thứ 1001 về chàng công tử họ Nguyễn!! Rồi đây danh tiếng của Đinh Dương càng được nổi như cồn! Sánh ngang với ngôi sao điện ảnh.....

Đám cưới!!!!!!

Sau khi đem chiến thắng về cho phe Nước Mặn, hấn bỗng nhiên trở thành... anh hùng! Được người người kính nể! Ngay cả đám cưới giữa Lộ Tương và Lan Tây hấn cũng được mời dự!!

Hấn hăm hở chọn bộ cánh đẹp nhất! Sắm một gói quà rồi đến tham dự!

Đến nơi, hấn suýt té ngựa khi thấy nhóc lùn của hấn trong bộ áo dài tha thướt đang lẳng xẵng rót nước mời khách! Nhỏ tươi cười với tất cả và nhỏ nhẹ trả lời các câu hỏi của mọi người...

- Đẳng áy đến rồi hả??? Vào đây ngồi uống nước trước đã!

Nhỏ kéo hấn ấn vào một chiếc ghế trống!

Đã quen bị ngược đãi! Nay thấy nhóc lùn dịu dàng với mình, hấn không lạnh mà run! Đến bánh kẹo, chè nước ở trước mặt cũng không dám đụng. Chỉ sợ nhỏ bỏ thuốc trả thù...

Chả bù cho 2 thành viên của đội GTT: Hà Diên và Tùng Baby đang tranh nhau vơ vét chỗ bánh kẹo trên bàn. Dù nhóc lùn đã ưu ái để trước mặt 2 đứa lượng bánh kẹo gấp đôi những nơi khác. Có điều với 2 cái bụng không đáy này thì biết bao nhiêu cho đủ? Dù có để gấp 5 lần cũng thế thôi!!

Mắt Nai đã đến từ sớm. Cũng đang tiếp nước cho các cụ!

Hấn nhìn vẻ thân thiết giữa Mắt Nai với gia đình Nhóc lùn khó chịu!

- Hứ!!! Cứ làm như người nhà không bằng!!

Nhưng hấn không phải tị nạnh lâu! Có lẽ do thiếu người nên nhóc lùn lôi hấn xềnh xệch vào nhà bếp. Kinh nghiệm mấy tháng làm phục vụ bắt đầu

được phát huy...

Hấn dọn bàn. Bung món ăn. Xếp chỗ đến chóng cả mặt. Hà Diên lẫn Tùng Baby cũng nhảy vào trợ giúp!

Hai Sur cảm thấy rất vui. Ông vô cùng vừa ý cô con dâu này. Vừa hiền lành lại ngoan ngoãn. Chả bù cho đứa con gái út của ông: Rách giời rơi xuống đất!!

Đại Phong nhìn Lan Tây mỉm cười. Sau tai nạn xảy ra ở Go Home, anh đã chính thức bày tỏ tình cảm với cô. Đôi trẻ nhanh chóng thăng hoa tình yêu lên thành đám cưới!

Lan Tây cúi đầu e thẹn. Khuôn mặt hồng lên vì hạnh phúc. Giấc mơ của cô cuối cùng cũng thành hiện thực. Đại Phong rốt cuộc đã là của cô!!

Đám cưới được tổ chức tại nhà riêng. Tuy có mệt một chút nhưng rất vui. Không hề có kiểu khách sáo câu nệ như làm ở nhà hàng. Những người đến dự chủ yếu là bạn bè thân quen, họ hàng và đồng nghiệp của Đại Phong...

Người thân của Lan Tây cười luôn miệng. Họ rất mừng khi thấy con gái mình đã tìm được hạnh phúc. Các em của Lan Tây đang líu lo chúc chị những lời chúc tốt đẹp nhất!

Đám cưới lên đến cao trào khi nhóm đồng nghiệp của Lọ Tương yêu cầu cô dâu chú rể hôn nhau!

Trước sức ép của những tiếng vỗ tay cả 2 trao cho nhau 1 nụ hôn ngọt ngào!

Hấn coi cảnh đó cười tủm tỉm. Liếc về phía nhóc lùn thì thấy cô nhóc, Tùng Baby và Hà Diên thậm chí cả Mắt Nai cũng đang trố mắt, há mồm ra nhìn!

Hấn mới vỡ lẽ:

- Thì ra các thành viên của đội GTT vẫn còn ngờ nghệch trong tình yêu lắm lắm!!

- Không lâu nữa đâu nhóc lùn! Tôi sẽ dạy nhóc tất cả mà! Hấn nhếch môi. vẻ mặt rất chi gian xảo..

Nó đang chăm chú coi màn hôn nhau mùi mẫn chợt rùng mình rồi hắt hơi mấy cái. Nó ngơ ngác lắm lắm:

- Quái!!! Mình bị cảm rồi sao???

Ngôi Sao Xanh!!!

Các thành viên của Những Kẻ Thích Đùa ngôi 1 bên! Bao gồm: phụ trách Trần Đức Tuấn, biên tập Trần Chính Dục (!), cộng tác viên Huỳnh Hồng Lương, cô vấn Đoàn Mỹ Trang (!) và một thành viên mới gia nhập: Nguyễn Hải Yến...

Đội GTT ngôi 1 phía! Cũng đủ mặt anh tài! Đội trưởng Hoàng Thu Dung, đội phó Nguyễn Công Tùng, 3 thành viên còn lại là Vũ Đình Hà (Quân sự), Phạm Hoàng Thành (chấp pháp) và Võ Duy Tâm (chấp pháp)!!!

Hai bên gườm gườm nhìn nhau. Quạ Mồ mở đầu:

- Trần Đức Tuấn! Lậu ngày không gặp, vẫn còn sống sao???

Phụ trách Những Kẻ Thích Đùa hất mặt:

- Tất nhiên!!! Ai đó chưa chết thì sao tôi yên tâm ra đi...

Hải Yến nhìn Tùng Baby tươi cười. Nụ cười đẹp như mùa thu tỏa nắng:

- Anh Tùng!!! Dịp nào chúng ta tiếp tục đi chơi nghe? Bạn em nhớ anh lắm đó!!!

- Ủ.... à.... mà... không!!! Ờ.....

Đội phó đội GTT lấp bắp. Ấn tượng kinh hoàng về lần đầu hẹn hò khiến hấn toát mồ hôi!

Hải Yến nhìn vẻ mặt khở sở của Tùng Baby cười thích thú! Đúng là giang sơn khó đổi, bản tính khó dời! Xem ra bệnh thích hành hạ người khác của cô bé ngày càng nặng hơn thì phải???

Bỏ qua Tùng Baby, cô bé liếc nhìn Mắt Nai!

Vốn không quan tâm đến mọi thứ xung quanh nhưng ánh mắt của Hải Yến khiến Mắt Nai nhột nhạt. Hấn làm bầm:

- Con gái con đưa gì mà nhìn mồn cả da mặt người khác!

Tất nhiên!!! Hấn chỉ làm bầm thôi chứ không nói ra. Cho đến bây giờ Mắt Nai vẫn ghét con gái. Và không muốn dây dưa đến một nửa còn lại của thế giới...

Nhưng nhiệt độ nóng nhất là ở xung quanh đội trưởng đội GTT và Đoàn Mỹ Trang. Cả 2 không nói một lời. Chỉ trao cho nhau những ánh nhìn mãnh liệt. Ánh nhìn đó nói nên điều gì thì chỉ có người trong cuộc mới biết!!

Hà Điền, Dục Bự và Lương Dưa Lê có lẽ là những người yên phận thủ thường nhất. Hà Điền nếu không liên quan đến tiền thì đừng bắt nó quan tâm chi cho mệt!

Lương Dưa Lê và Dục Bự vốn ưa chuộng hòa bình nên giữa mùi thuốc súng chỉ dám ngồi im!!

Trước tình hình rất có thể dẫn đến một cuộc tranh cãi không bao giờ dứt. Hiệu trưởng của Ngôi Sao Phương Nam lên tiếng:

- Sau một thời gian tìm hiểu và xem xét. Ban giám hiệu nhận thấy những tin tức do Những Kẻ Thích Đùa đưa ra về đội GTT là không có cơ sở...!!! Ngày hôm nay!! Tôi tuyên bố đội GTT chính thức được tái hợp! Phục hồi mọi đặc quyền và chức vụ cho các thành viên...

Quay sang Những Kẻ Thích Đùa ông nhẹ giọng:

- Còn các em, trong thời gian sớm nhất phải công khai xin lỗi đội GTT! Và không được phép đăng bất kì tin gì gây ảnh hưởng tới danh dự của trường!!

Các thành viên đội GTT mỉm cười đắc ý. Những Kẻ Thích Đùa tím mặt!

Trần Đức Tuấn bật dậy:

- Em phản đối!!! Như thế là không công bằng!!!

Một người trong ban giám hiệu nhíu mày:

- Trần Đức Tuấn!! Em muốn phản đối về điều gì???

Phụ trách Những Kẻ Thích Đùa không còn vẻ bình thản như mọi khi! Anh hùng hổ nói:

- Thứ nhất: Đội GTT không được phép hoạt động lại!! Vì những tin em đăng là có cơ sở!!

- Thứ 2: Chúng em không hề đưa tin ảnh hưởng đến danh dự của trường! Bởi sự thật phải được ưu tiên! cho dù có động chạm đến "ai đó"!!!

- Thứ 3: Những Kẻ Thích Đùa sẽ không bao giờ công khai hay bí mật xin lỗi đội GTT!! Điều đó không đáng!!!!

Lần này đến lượt ban giám hiệu khó chịu. Những lời của Đức Tuấn không ít thì nhiều đã động chạm đến tự ái của họ. Một người tức giận đập bàn:

- Vô lễ!!! Em ám chỉ điều gì hả???

Vài người nhìn Đức Tuấn với ánh mắt khe khẽ:

- Trần Đức Tuấn!! Cho dù Những Kẻ Thích Đùa có được sự ủng hộ của thầy hiệu phó 1 đi nữa! Chúng tôi cũng có thể buộc nó đóng cửa!!

- Em nói như thế khác nào bảo chúng tôi dung túng cho đội GTT!!!

Quạ Mỏ đẩy gọng kính lên... mờ!

- Trần Đức Tuấn!!! Nói đi cũng phải nói lại! Cậu dựa vào cái gì mà bảo tôi thuê người ám sát cậu! Bằng chứng đâu???

Đức Tuấn dần giọng:

- Tôi có bằng chứng đàng hoàng! Rất nhiều người đã chứng kiến cảnh 2 tên đuổi theo toan giết tôi!

- Ủ!! Cứ cho là có người muốn hại cậu đi! Nhưng ai chứng minh được là 2 tên đó có liên quan đến tôi?? Ai hả???

Quạ Mỏ đều cọt! Hay gây thù chuốc oán với nhiều người quá rồi nên không biết ai muốn hại mình???

- Cậu.....!!!!!!! Đức Tuấn tức đến lạc giọng.

Trần Hải Lâm - thầy hiệu phó 1 - cha đỡ đầu của Đức Tuấn gật gù:

- Phạm Thành Hoàng nói cũng có lý!! Đức Tuấn!! Em có đưa ra được bằng chứng không???

Hỏi bằng chứng bây giờ còn khó hơn lên trời! 2 tên đàn em của Quạ Mỏ theo lệnh thủ lĩnh đã cao chạy xa bay từ lâu. Nếu có tìm được cũng đừng mong cậu từ miệng chúng 1 lời! Toàn bộ thành viên của Phe Nước Ngọt rất tôn sùng ông trùm trẻ tuổi này! Làm gì có chuyện chúng bán đứng Quạ Mỏ...

- Em... em.....

- Vậy là em không có bằng chứng???

Nếu thế thì lời tuyên bố của Thầy hiệu trưởng... bắt đầu có hiệu lực! Cha nuôi của Đức Tuấn nhìn anh: Theo tôi! Đội GTT và Những Kẻ Thích Đùa nên bắt tay hòa giải...

- Không!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Không hẹn mà cả 2 phe cùng đồng thanh!

Đội trưởng đội GTT bức xúc:

- Nếu như thế thì thiệt cho bọn em quá! Bọn em đã phải chịu bao nhiêu tổn thất về tinh thần lẫn danh dự. Bây giờ bảo bọn em hòa giải là sao???

Hà Diên gật đầu:

- Ít nhất họ cũng phải chịu kỉ luật chứ???

Quạ Mỏ nhe hàm răng trắng nhớn:

- Không thì phải đuổi học!!!

Mỹ Trang đứng dậy nghiên răng:

- Bọn giang hồ các người muốn đuổi học ai hả??? Đừng mơ!!!

Mắt Nai khó chịu:

- Nói ai là giang hồ hả??? Đồ gà công nghiệp kia.....

- Cô ấy nói không sai đâu!!! Có tật gặt mình chứ gì??? Đức Tuấn đổ thêm dầu vào lửa!

Cứ thế đội GTT và Những Kẻ Thích Đùa lâm vào trận đấu khẩu tung bừa!

Cuộc chiến giữa nhà cầm quyền và báo giới ở Ngôi Sao Phương Nam chỉ được tạm dừng khi thầy hiệu trưởng quát lên:

- Đủ rồi!!! Tất cả định làm loạn hả???

Ông đưa mắt nhìn các học sinh ưu tú của mình, giọng tỉnh rụi:

- Tôi hỏi lần nữa: Có hòa giải không???

- Không!!!!!!!!!!!!!!!

- Thà chết không hòa giải!!!

Người có quyền lực cao nhất ở Ngôi Sao Phương Nam nhếch môi:

- Được rồi!!! Nếu 2 bên không chịu hòa giải! Chúng ta sẽ giải quyết bằng:

Ngôi sao Xanh!!!!!!!!!!!!!!!

Ân và oán!!! Tình yêu và thù hận!!!

- Bốp!!! Chát!!!!!!!!!!!!!!!

Nó đập mấy con muỗi ngu xuẩn đang bám vào cánh tay không thương tiếc!!! Làn da mỏng manh yếu ớt của nó đang bị chúng tấn công liên tục...

Tất cả cũng chỉ tại thầy hiệu trưởng. Khi không lại bắt tội nó tham gia trò chơi Ngôi Sao Xanh. Gọi là trò chơi nhưng không hề đơn giản. Đội GTT của nó và Những Kẻ Thích Đùa bị đưa đến 1 khu rừng rậm rạp. Với rất nhiều cạm bẫy. Bên trong thầy hiệu trưởng đã đặt 5 ngôi sao màu xanh rải rác khắp nơi. Phe nào tìm được nhiều ngôi sao nhất sẽ chiến thắng. Phe còn lại tự động... giải tán. Không thắc mắc! Không xin xỏ gì hết!!!!!!!!!!!

Nhưng nó cay cú không chỉ mỗi chuyện đó. Những Kẻ Thích Đùa vừa

có sự thay đổi thành phần. Hấn - cái tên đáng ghét tự dung nhảy vào thể chân Lương Dưa Lê. Con nhỏ bị đau bụng nên không tham gia cuộc thi. Hấn muốn đổi đầu với nó sao mà về phe Đức Tuấn, Mỹ Trang???

Từ nay đừng có lảng vảng bên cạnh nó nữa nhé!!!!!!

- Chúng ta có thể nói chuyện có được không????

Dục Bự từ đâu chui ra đứng trước mặt nó!

Nó hát hàm:

- Chuyện gì???

- Tôi... tôi... Hấn áp úng. Hình như những lời sắp nói ra khiến Dục Bự rất khổ sở!

- Ô hay!!! Có gì thì nói đi? Tôi không rảnh để đứng chơi với ông!!

Dục Bự nuốt nước bọt. Ân oán giữa cả hai đến lúc phải giải quyết cho xong.

- Mọi chuyện tôi biết không thể một lời xin lỗi mà hết được! Nhưng... chúng ta không thể trở về như ngày xưa được sao???

Nó cười khẩy:

- Trở về??? Ông muốn trở về thời điểm nào? Lúc ông bỏ mặc tôi và Thiên Lộc chạy trốn một mình? Hay lúc ông bán đứng tôi cho Mỹ Trang??

- Tôi.....

- Quá khứ không thể thay đổi! Mọi chuyện ông làm không thể sửa chữa! Tôi cũng không thể bỏ qua cho người đã phản bội tôi.....

Ánh mắt lạnh lùng của người đối diện khiến Dục Bự đau đớn. Hấn nói một cách khổ sở:

- Tôi biết... bà không bao giờ tha thứ cho tôi! Chỉ là... Thôi vậy!!! Dục Bự cúi mặt thở dài!

Trong đầu nó chọt vang lên giọng nói của Sói Xám:

- Tha được thì nên tha! Đừng làm khổ mình nữa...

Nó cắn môi:

- Thiên Lộc!! Lẽ nào anh đã tha thứ cho Dục Bự? Anh không hề giận hấn sao???

Chợt nó nhìn thẳng vào mắt Dục Bự:

- Tình bạn của chúng ta đã kết thúc rồi!! Gương đã vỡ không thể lành được! Bát nước hắt đi không thể nào lấy lại...

Mắt Dục Bự tối sầm. Hấn nghẹn giọng:

- Vậy ư???

Thấy hấn toan bỏ đi, nó gọi giật lại:

- Khoan đã!!! Tôi đã nói hết đâu!! Tình bạn đó đã kết thúc. Bây giờ chúng ta sẽ... bắt đầu lại một tình bạn mới..... Ok???

Nó chìa tay ra trước vẻ mặt sững sờ của Dục Bự toét miệng cười:

- Lần đầu gặp gỡ!! Tên tôi là Hoàng Thu Dung 16 tuổi! Rất vui được làm quen với bạn...

Hiểu ra tất cả, Dục Bự cũng mỉm cười! Vẻ mặt vô cùng rạng rỡ. Hấn nhào tới nắm chặt bàn tay mà 10 năm trước hấn đã từ bỏ...

- Tôi... là Trần Chính Dục! Cũng 16 tuổi! Chúng ta nhất định là bạn!!!

Một lần nữa tình bạn được bắt đầu! Hi vọng lần này tình bạn của Dung Cà Chua và Dục Bự mãi mãi vững bền!

Một cánh cửa đóng lại trước mặt bạn cũng tức là một cánh cửa khác sẽ được mở ra! Kết thúc là khởi đầu của mọi chuyện!!!

- Này!!! Làm gì mà cứ đi theo tôi thế hả???

Hải Yên tỉnh bơ ngó hấn, giọng nhẹ tênh:

- Trời mệnh mông! Đất mệnh mông! Tôi đi đâu kệ tôi! Việc gì đến cậu...

Mắt Nai tức điên! Biết vậy ngày trước hấn chẳng thèm cứu con nhỏ này làm gì! Cứ để mặc cho mấy thằng côn đồ kia xơi thịt con nhỏ thì hơn! Cứu rồi để bây giờ khổ sở!!

Mà hấn cũng đâu ngờ! Cứ tưởng chỉ thế là xong, không có rắc rối gì! Ai mà biết con nhỏ này lại chuyển vào lớp hấn học chứ!!

Nghe đâu là em gái của tên Đình Dương thì phải? Đúng là con nhà tông không giống lông cũng giống cánh! Cá tính đáng ghét hết như thằng anh... Mà không!!! Có lẽ còn khó ưa hơn ấy chứ! Ít nhất tên kia cũng chẳng bao giờ làm phiền hấn!!!

- Được!!! Cô đừng quên chúng ta đang thi đó! Tôi phải đi tìm các ngôi sao! Cô làm ơn đừng cản trở...

Mắt Nai chạy vụt đi. Không dây dưa với con gái được hấn đặt lên hàng đầu!

Len qua vài bụi rậm hắt quyết mồ hôi. Chắc mắt con nhỏ không thể nào theo kịp thì một bàn tay đặt lên vai hắt:

- Ê!!! Đi sai đường rồi! Theo chỉ dẫn của thầy hiệu trưởng thì phải rẽ trái mới đúng!!!

Hải Yến đứng ngay cạnh hắt cười chế dễu!

- Cô... cô... là ma hay là người vậy??? Làm sao cô theo kịp tôi???

Mắt Nai hốt hoảng lùi xa. Cứ như thể Hải Yến sẽ ăn thịt hắt ngay bây giờ!

- Hi!!! Tôi là người hay ma thì tự kiểm tra đi... Tay tôi nè! Xem nó lạnh hay nó nóng!!!

Hải Yến chìa tay khiêu khích! Giọng nói úp úp mở mở...

Mắt Nai nghiêng răng. Hắt không thích dây với con gái tại sao con gái lại tìm đến hắt nhỉ???

(tác giả: Hô hô hô!!! Ghét của nào trời trao của ấy mà!!!)

Hắt làm bằm:

- Thật phiền phức!!!

Thế là Mắt Nai của chúng ta đi trước! Hải Yến tà tà theo sau!

Hắt không còn quát tháo hay tìm cách chạy trốn khỏi Hải Yến nữa...

(vì có trốn cũng chả được!!!!!!)

Các bạn có thấy cả 2 là một đôi rất đẹp không??? Một tên con trai ghét con gái! Một đứa con gái thích hành hạ người khác??? Hi vọng trong tương lai Hải Yến và Mỹ Trang sẽ thành một cặp! Nhưng con đường này còn gian khó lắm!

Ai biết đây là đâu!!! He!! He!! He!!!

Máu chảy ướt đầm cánh tay Qua Mổ!

Cạm bẫy do cha gã bày ra quả khó chơi! 1 thân võ nghệ như gã mà suýt ngòm củ tỏi. Nếu không nhờ phản ứng nhanh chắc gã đã đi rồi!!

Nhưng dù thế nào gã cũng phải chiến thắng. Phải tìm ra Ngôi Sao Xanh trước bọn kia chứ! Có thể mới tống cổ Đức Tuấn và lũ lâu la ra khỏi trường được...

Bản tính hiểm độc không từ một thủ đoạn nào để đạt mục đích đã đưa Qua Mổ từ một thằng vô danh tiêu tốt lên hàng thủ lĩnh Phe Nước Ngọt!

Quái lạ làm sao, rành rành con nhà gia giáo. Cha gã là hiệu trưởng Ngôi

Sao Phương Nam, mẹ gã từng là một ca sĩ có tiếng hản hoi thế mà Quạ Mỏ cứ như sinh ra để làm... xã hội đen vậy!!!

Ai bảo con vua thì lại làm vua? Con vua cũng có thể làm... xã hội đen lắm chứ!!

Quạ Mỏ sáng mắt!

Kia rồi!!!! Gã đã nhìn thấy 1 Ngôi Sao Xanh đang nằm dưới vách núi. Chỉ cần trèo xuống là là lấy được...

Cơn đau từ cánh tay phải nhắc gã nhớ tới tình thế hiện tại! Việc lấy ngôi sao vốn rất dễ dàng trở thành khó khăn hơn bao giờ hết!!

Nhưng đầu hàng trước khó khăn không phải là tính cách của gã!!

Quạ Mỏ xé áo buộc tạm vết thương. Rồi nhẹ nhàng trườn xuống vách núi. Chân phải tựa hờ vào một mỏm đá nhô ra. Tay trái bám chặt gờ núi...

Cánh tay phải mất quá nhiều máu không còn tuân theo sự điều khiển của gã. Chạm vào được vật đó đáng lẽ phải nắm chặt nó lại sượt qua đây ngôi sao xuống dưới!!

- Rắcccccccccc!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Ngôi sao rơi xuống. Cả mỏm đá nơi gã đặt chân cũng sụt lở. Hai chân Quạ Mỏ chới với trong không trung. Cánh tay trái ghì chặt gờ đá!

Mấy lần Quạ Mỏ cố gắng đưa tay phải lên nhưng vô ích! Nó đã không còn cảm giác! Tay còn lại cũng bắt đầu tê buốt...

- Cứu tôi với!!! Có ai không??? Cứu tôi!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Quạ Mỏ bắt lực gào lên. Lần đầu trong đời, gã nếm mùi thất bại. Nhưng sĩ diện để làm gì? Khi mà mạng sống đang sắp mất...

- Giúp tôi với!!! Tôi không lên được!!!

Tiếng gã đã bắt đầu khản mà vẫn không có một ai tới giúp. 5 đầu ngón tay trái do vận sức quá nhiều lại cọ vào đá đã trở nên bật máu!!

- Ai đang kêu cứu vậy hả???

Một bóng người xuất hiện. Quạ Mỏ mừng rỡ kêu lên:

- Là tôi!!! Gúp tôi với.....

- Là cậu sao? Quạ Mỏ!!!

- Đức Tuấn??????????????

Quạ Mỏ tái mặt. Sao ông trời không phái người khác đến mà lại đưa tên này tới đây? Thù oán giữa đôi bên sâu nặng thế! Ai dám chắc gã không bị

đạp xuống vực chứ???

(tác giả: có thể lắm!!!)

Đức Tuấn nhếch môi cười khẩy:

- Phạm Hoàng Thành - con trai ông hiệu trưởng Ngôi Sao Phương Nam
- thủ lĩnh Phe Nước Ngọt mà cũng có ngày hôm nay sao???

Quạ Mỏ im lặng. Không phải gã không muốn đáp trả câu châm chọc của Đức Tuấn. Mà sức đã kiệt, mở miệng ra nói e gã không còn giữ nổi...

Đức Tuấn nhìn kẻ thù trước mặt. Nỗi oán hận của anh đã đến lúc được trả chẵn???

Trong đầu anh nảy ra một ý nghĩ. Phải rồi!!! Chỉ cần đẩy gã xuống là xong! Đỡ tốn sức mà không để lại dấu vết! Có tìm thấy xác mọi người cũng cho rằng Quạ Mỏ chết do trúng phải cạm bẫy có sẵn... Người đàn ông đó cũng phải sống trong đau khổ, dày vò...

- Xoẹt!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Quạ Mỏ không còn duy trì được nữa. Gã nhắm mắt chấp nhận số phận!

Thân hình gã chuẩn bị rơi thẳng xuống vực!!!

Nhưng không!!! Nhanh như cắt, Đức Tuấn chụp lấy tay gã!

Trước sự ngạc nhiên của Quạ Mỏ, Đức Tuấn kéo gã lên...

- Tại sao... cậu... lại cứu tôi???

Quạ Mỏ ngơ ngác!

Đức Tuấn bặm môi! Câu trả lời thốt ra nhẹ như hơi thở:

- Đơn giản!!! Chúng ta là... anh em!!!

Đình Dương và Mỹ Trang đứng đối mặt với nhau!

Tình cảnh này cũng đã xảy ra vào 8 năm trước!

Mỹ Trang cười nhạt:

- Em biết thế nào anh cũng tham gia trò chơi này! Muốn bảo vệ con bé đó phải không???

Đình Dương thản nhiên:

- Phải!!! Thì sao???

- Anh yên tâm đi!! Em không còn muốn đối phó với con bé đó đâu!

Người em muốn gặp là anh! Anh luôn tránh mặt em nên em mới phải dùng cách này để anh ra mặt...

- Được!!! Tôi đã ở đây rồi! Vậy cô muốn gì??? Đình Dương nhú mày. Hấn không biết Mỹ Trang định giở trò gì nữa?

Mỹ Trang thở dài!

8 năm rồi!!! 8 năm trời theo đuổi tình yêu!

Dù dùng mọi mưu mô thủ đoạn anh ấy vẫn không thuộc về cô!

- Em chỉ muốn hỏi anh một điều: Nếu không có đứa con gái đó... anh có thể yêu em không???

- Không!!!!!!!!!!!!

- Cho dù em có làm gì đi nữa anh cũng không yêu em sao???

- Đúng vậy!!! Cho dù cô có làm gì đi nữa cũng thế thôi! Đình Dương nói một cách lạnh lùng! Tuy trong lòng hấn có hơi bất nhẫn nhưng hấn muốn dứt khoát!

Phải để Mỹ Trang tỉnh ra! Kéo dài thứ tình yêu vô vọng này chỉ làm khổ cô bé!!

Dù đã biết chắc câu trả lời, sao Mỹ Trang vẫn thấy đau! Quá mệt mỏi vì yêu một người mà không được đáp lại. Hôm nay cô muốn kết thúc tất cả...

Chợt đôi mắt nâu tuyệt đẹp đó nhìn thẳng vào Đình Dương. Nó long lanh dữ dội! Mỹ Trang hét lên đầy đau khổ:

- Nếu em không có được anh thì cũng chẳng ai có được anh!! Đình Dương!!! Anh mãi mãi là của em...

Mỹ Trang rút ra 1 con dao nhỏ. Cô nhắm ngực người mình yêu đâm tới!

Nhát dao oan nghiệt này liệu có kết thúc sinh mạng của người cô yêu???

- Phậppppppppp!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Con dao lún sâu vào thịt. Nhưng không phải da thịt của Đình Dương! Nó cắm sâu vào ngực một người khác! Người đó hứng trọn lưỡi dao của Mỹ Trang rồi từ từ khuy xuống. Câu nói thốt ra ngắt quãng:

- Tôi... đã trả... hết nợ... cho đàng ấy rồi nhé.....

- Không!!! Nhóc lùn!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Đình Dương gào lên như con thú bị thương! Hấn hoảng hốt bế cô nhóc chạy như điên về phía bìa rừng!!

Cô nhóc nằm trên tay hấn. Mặt trắng bệch. Máu không ngừng trào ra...

Đôi môi bé nhỏ khẽ mấp máy...

- Đình Dương... tôi... rất..... m.....

Cô nhóc không nói nữa! Hơi thở càng ngày càng yếu ớt! Hấn chạy không ngừng. Mặc kệ gai cào toạc máu! Mặc kệ tất cả...

- Không!!! Nhóc đừng nói nữa! Nhất định nhóc phải sống! Phải sống để trả nợ cho tôi chứ!! Nhóc nợ tôi phải dùng cả cuộc đời nhóc để đền bù!!

Mắt Nai và Hải Yến đến quá muộn! Không kịp ngăn Mỹ Trang lại!

Mắt Nai ngơ ngác trong giây phút rồi cũng lao theo Đình Dương!!

Hiện trường chỉ còn lại Hải Yến và Mỹ Trang! Hải Yến nhìn người trước mặt. Cô không biết nên nói gì nữa đây? An ủi? Trách mắng? Chửi bới? Hay nhục mạ????

Cuối cùng Hải Yến cũng lên tiếng. Giọng cô bé nghẹn ngào:

- Mỹ Trang!!! Nếu ngày đó người đầu tiên đưa tay ra với cậu không phải là Đình Dương mà là tôi! Liệu cậu có còn yêu anh ấy như bây giờ không???

.....

Hải Yến đã bỏ đi! Mỹ Trang đứng lặng im bất động! Câu nói của Hải Yến đã thức tỉnh 1 quá khứ xa xôi! Đã động vào nỗi đau mà cô cố chôn dấu!!

Phải rồi!!! Nếu Đình Dương không phải là người đầu tiên đưa tay ra với cô! Cô có còn yêu anh ta? Có thực sự yêu anh ta???

Mỹ Trang bật cười như điên dại! Cô làm tất cả để dành giết tình yêu! Rốt cuộc lại phát hiện ra mình không thực sự yêu người đó! Cái cô cần chỉ là yêu thương! Muốn được người khác yêu thương mà thôi.....

Tràng cười chưa dứt thì nước mắt đã thi nhau lăn trên gò má! Mỹ Trang khóc như mưa! Cô gào lên đau xót:

- Rốt cuộc... tình yêu - là - cái - gì???? Là - cái - gì????????????????

Mọi người rất sốt ruột. Đã hơn 3 tiếng đồng hồ trôi qua. Dự Bị tìm thấy 1 ngôi sao. Tùng Baby và Hà Diên tìm thấy 2 cái. Sau đó Đình Dương bế đội trưởng đội GTT Hoàng Thu Dung từ trong rừng chạy ra.

Cô bé bị một con dao đâm trúng ngực. Tất cả vô cùng hoảng hốt. Hai giáo viên cùng với tất cả học sinh đã nhanh chóng đưa cô bé đi cấp cứu.

Sự sống chết của cô bé vẫn còn chưa rõ...

Phạm Toàn Năng đưa khăn tay lau mồ hôi. Không lẽ những cái bẫy ông bày ra nguy hiểm đến thế sao???

Vẫn còn Đức Tuấn, Mỹ Trang và con trai ông - Phạm Thành Hoàng đang ở trong đó. Không biết có việc gì không đây???

Thầy hiệu trưởng của Ngôi Sao Phương Nam mừng rỡ. Hai bóng người xuất hiện. Là Đức Tuấn và Hoàng Thành!!

Con trai ông cũng bị thương nhưng không nặng lắm! Hiện đang tập tễnh bước đi dưới sự giúp đỡ của Đức Tuấn!!

Rất nhanh chóng!!! Quạ Mỏ cũng được đưa đi bệnh viện!

Lúc này Phạm Toàn Năng mới quay lại mỉm cười:

- Cám ơn em!!! Không có em thì Thành đã không sống nổi!!!

Đức Tuấn nhìn người đàn ông trước mặt. Đột nhiên anh hét lên:

- Tại sao??? Tại sao ông bỏ rơi mẹ tôi??? Người đàn bà đó có gì tốt đẹp mà khiến ông ruồng rẫy vợ con mình chứ!!!

Phạm Toàn Năng ngỡ ngàng:

- Em... nói gì vậy Đức Tuấn???

Oán hận bấy lâu không còn kiềm chế nổi, anh nghiên răng:

- Ông không biết à? Tôi chính là con trai ông đây...

Quá kinh ngạc, Hiệu trưởng của Ngôi Sao Phương Nam mấp máy không thành câu:

- Lẽ nào... cậu... là con của... Lệ Quyên???

Mai Lệ Quyên - mẹ của Đức Tuấn và Mai Lệ Hằng - mẹ của Đình Dương là chị em song sinh!!! Lệ Quyên và Phạm Toàn Năng lại là một đôi đã có hôn ước từ nhỏ!

Nhưng chỉ có mình Lệ Quyên là có tình yêu. Còn Toàn Năng vốn chỉ coi Lệ Quyên như một người em gái!

Hơn 20 năm về trước, Phạm Toàn Năng đã gặp Phương Ánh Tuyết - chính là mẹ của Quạ Mỏ. Đôi trai gái đem lòng yêu nhau say đắm. Nhưng gia đình họ Phạm không đồng ý. Bởi Toàn Năng đã có vợ chưa cưới. Huống chi theo quan niệm của gia đình họ thì thi ca sĩ là nghề xướng ca vô loài. Không có gì tốt đẹp...

Dù có gặp phải nhiều cản trở nhưng cả hai vẫn yêu nhau. Rồi một hôm,

Phương Ánh Tuyết đột ngột bỏ đi. Không 1 lời từ giã. Không một câu giải thích...

Sự ra đi của người yêu đã đánh gục Toàn Năng. Trước sức ép của gia đình, ông phải làm đám cưới với Lệ Quyên. Sống với người mình không yêu khiến Toàn Năng cảm thấy rất đau khổ!! Ông luôn nhớ tới Ánh Tuyết!

Vài tháng sau, Ông nhận được thư của Ánh Tuyết. Lúc này, ông mới biết tất cả sự thật!!!

Lệ Quyên đã thuê người đốt nhà Ánh Tuyết. Rồi dùng tiền gây áp lực khiến Ánh Tuyết mất việc! Lúc này Ánh Tuyết đang mang thai Quạ Mỏ. Lo sợ bị Lệ Quyên ám hại, Ánh Tuyết đã tìm đến nhà người quen ở tỉnh lân cận nương náu. Chờ tình hình lắng dịu mới dám báo tin cho người yêu...

Toàn Năng nổi giận!!! Ông lập tức đi tìm Ánh Tuyết trở về! Rồi trước sự chứng kiến của gia đình, ông tuyên bố sẽ làm đám cưới với Ánh Tuyết và đòi li hôn với Lệ Quyên!!

Lệ Quyên dù hết lòng van xin lẫn đòi tử tử vẫn không lay chuyển được ý định của chồng mình! Bà cay đắng chấp nhận mất đi người đàn ông yêu quý!!!

Bị gia đình từ bỏ, Toàn Năng đã đưa Ánh Tuyết sang Úc! Hơn 5 năm sau thì trở về mở ra một ngôi trường tư thục!!

Khi ra đi ông không hề biết Lệ Quyên cũng đã có mang! Bị kịch ở chỗ ngay cả Lệ Quyên cũng không hay biết điều đó...

Yêu càng nhiều thì hận càng nhiều! Tuy căm giận người đàn bà đã cướp mất chồng mình nhưng hận Ánh Tuyết một thì Lệ Quyên hận chồng mười!!!

Đức Tuấn sinh ra không có mặt cha. Lớn lên trong sự đau khổ và oán hận của người mẹ! Lẽ đương nhiên!!! Anh vô cùng oán ghét người cha chưa biết mặt! Ghét luôn cả người anh trai cùng cha khác mẹ Quạ Mỏ!!!

Điều trớ trêu là Đức Tuấn và Quạ Mỏ lại vào cùng 1 trường mẫu giáo. Học cùng bậc tiểu học cho đến tận bây giờ! Trong suốt từng ấy năm, Lệ Quyên chưa một lần ra mặt. Nỗi oán hận khiến bà sinh bệnh nằm liệt giường...

Trần Hải Lâm - cha nuôi của Đức Tuấn là người đem lòng yêu thương Lệ Quyên từ rất lâu. Không được đáp lại ông vẫn âm thầm chờ đợi và thường xuyên thăm nom 2 mẹ con. Tiếc rằng, Lệ Quyên vì quá chìm đắm trong tình yêu vô vọng không hề để ý tới tấm chân tình của Hải Lâm!!!

Khi Đức Tuấn tròn mười tuổi thì Lệ Quyên qua đời!!!

Trước khi mất, bà chỉ dặn đi dặn lại con trai mình đúng 1 câu:

- Phải trả thù!!!

Trong mắt Đức Tuấn, Toàn Năng là một người đàn ông lạnh lùng, tàn nhẫn. Cùng với di ngôn của mẹ, anh lao vào cuộc trả thù!

Không tiếp cận được với Toàn Năng, anh chuyển hướng sang Qua Mộ! Tìm trăm phương ngàn kế " đi " gã!!

Và hậu quả là ngày hôm nay có cuộc thi: Ngôi Sao Xanh!!!

- Không!!! Tôi không tin!!! Ông nói dối!!!

Đức Tuấn gào lên! Những gì mà ông ta nói thật khó tin! Người mẹ đáng thương của anh không phải là người như thế!!!

Toàn Năng thở dài:

- Tất cả những điều ta nói là sự thật!! Con có thể không tin! Nhưng thế có trời... ta không hề nói dối!!!

Tại Đức Tuấn ù đi. Anh cố gắng gạt bỏ những lời người đàn ông đó nói ra khỏi đầu. Nếu như thế thì những gì anh làm hoàn toàn vô nghĩa sao???

- Ông ấy nói không sai đâu! Đức Tuấn!! Ta có thể làm chứng tất cả! Cha nuôi của Đức Tuấn - Trần Hải Lâm xuất hiện.

Ông và Toàn Năng nhìn nhau. Cả hai đồng loạt cúi đầu!!!!

Đức Tuấn gục đầu vào vai cha nuôi nức nở! Trần Hải Lâm liên tục vỗ về:

- Khóc đi con trai!!! Hãy khóc cho vui bớt đau khổ! Rồi sau đó hãy ưỡn ngực đương đầu với số phận!

Không có tình cảm thì không phải con người!!! Không có đau khổ thì không phải cuộc sống! Điều quan trọng là phải biết dấn lên đau khổ mà... tiếp tục đi!!!

Câu vồng sau mưa!!!

- Cậu... đã suy nghĩ kỹ chưa???

Hải Yến ngập ngừng!

Đứng trước mặt cô bé là Mỹ Trang. Vẫn bộ đồ màu đỏ. Vẫn vẻ đẹp rực rỡ và đôi mắt nâu thăm thẳm...

Nhưng giờ đây trông cô thật khác lạ!!!

Khác ở chỗ nào thì Hải Yến cũng không biết. Nhưng rõ ràng Mỹ Trang bây giờ với Mỹ Trang lúc trước đã có sự thay đổi!!!

Tuy thần thái có chút mệt mỏi, bơ phờ nhưng ánh mắt Mỹ Trang tự tin và thanh thản vô cùng.

Cái gông cùm buộc chặt trái tim cô đã được dỡ bỏ...

- Tớ đã quyết định rồi! Hải Yến! Tội lỗi tớ gây ra là không thể tha thứ! Nay gia đình họ không kiện cáo gì là may mắn lắm rồi! Tớ rất ân hận vì những gì đã làm! Cậu hãy cho tớ gửi lời xin lỗi đến tất cả mọi người!!!

Giọng Mỹ Trang nghẹn lại:

- Cậu... chào hai bác giúp tớ nhé!!!

- Nhưng còn anh ấy??? Cậu không muốn gặp anh ấy trước khi đi sao???

Mỹ Trang cúi mặt. Tim cô nhói lại khi nghĩ tới người đó!

- Không... cần đâu!!!

Raiso tiến lại thúc giục:

- Tiểu thư!!! Máy bay sắp cất cánh rồi!!!

Anh gật đầu chào Hải Yến!

Mỹ Trang ngẩng lên:

- Thôi nhé!!! Minh... đi đây!!!

Hải Yến khẽ gật đầu:

- Cả hai hãy bảo trọng....

Hải Yến nhìn chiếc máy bay mang theo Mỹ Trang và Raiso nhỏ dần, nhỏ dần rồi khuất hẳn! Ánh mắt cô bé hơi nhòe đi!!!

Tình yêu rốt cuộc là tự do hay... gông cùm???

Cuộc thi Ngôi Sao Xanh đã kết thúc! Với phần thắng nghiêng về... đội GTT!

Tất nhiên!!! Tờ báo Những Kẻ Thích Đùa đã bị giải tán không thương tiếc!

Nhưng các bạn chớ vội buồn! Vì chỉ 3 hôm sau, Trần Đức Tuấn đã đệ đơn lên ban giám hiệu xin phép mở một đài phát thanh có tên gọi... Vì Công Lý!!!

Quạ Mỏ sau khi biết Đức Tuấn là em trai mình cũng từ bỏ ý định ám sát anh ta!!!

Chỉ là cuộc chiến giữa cả 2 vẫn tiếp tục chẳng biết bao giờ mới kết thúc...

Lương Dưa Lê và Dực Bự vẫn sát cánh bên cạnh Đức Tuấn. Việc mở đài phát thanh đã đem lại cho Lương Dưa Lê danh hiệu:

- Người Nói Nhiều Nhất Trong Trường!!!

Tùng Baby và Hà Điền vẫn tiếp tục công cuộc đe nẹt và kiểm soát học sinh khu Tự Trị!

Chỉ là Hà Điền từ sau vụ thắng độ nhờ Quạ Mỏ đã phát hiện ra 1 con đường kiếm tiền đầy hứa hẹn:

- Làm xã hội đen!!!

Lạy chúa!!! Hà Điền mà trở thành xã hội đen thì chỉ e thiên hạ đại loạn!!! Dù sao đây cũng chỉ là chí hướng tạm thời nhưng chúng ta cũng không nên chủ quan. Cần đề phòng tình huống xấu nhất...

Hải Yến cũng trở nên nổi như cồn nhờ việc... quấy rối Mắt Nai!!! Cô bé kè kè bên ân nhân mọi lúc, mọi nơi! Mắt Nai đến lúc hết chịu nổi đã quỳ xuống tế như tế sao:

- Em xin chị!!! Chị tha cho em!!!

Tất nhiên!!! Sự việc trên đã được Lương Dưa Lê góp phần truyền bá khắp nơi...

Chắc hẳn lúc này đã có người thắc mắc:

- Còn 2 nhân vật chính của chúng ta đâu???

- À!!! Bây giờ họ đang ở... công viên nước!!!

Hắn lẻo đẻo đi theo nhóc lùn. Khuôn mặt vô cùng thảm não. Từ sáng tới giờ hắn đã cùng với nhóc lùn: 10 lần đi cầu trượt, 8 lần lao xuống máng nước. và đâu có... hơn chục lần ngồi xe lửa tốc độ cao!!!

Hắn lâm bầm:

- Không biết nhỏ có phải đang bị thương không nữa???

Nhóc lùn đi trước đột ngột quay lại khiến hắn đứng tim. Hotboy khu Bất Trị vội vã xua tay:

- Không!!! Tôi... không có nói gì hết...

Trái với tưởng tượng của hắn nhỏ hơn hờ chi:

- Bóng bay kìa!!! Đắng ấy mua trái hình con gấu ấy nhé!!!

Không cần nhỏ nói thêm câu nào, hấn vội và đi mua bóng bay!

Chuyện!!! Giữa mua bóng bay và ăn đòn bạn thích cái nào hơn???

Nó cầm trái bóng bay hình con gấu trong tay vui sướng. Lần cuối cùng nó đi công viên là khi mẹ nó còn sống. Từ lúc bà mất đi, nó không hề đặt chân đến nơi này nữa...

Sắm soi quả bóng 1 hồi nó chợt phát hiện ra dòng chữ ghi bằng bút dạ chưa ráo mực:

- Nhóc lùn à!!! I Love You!!!

Nó luống cuống tuột tay. Trái bóng bay thẳng lên trời!

Nó ngẩn ngơ nhìn theo trái bóng. Phía chân trời, một chiếc cầu vồng rực rỡ hiện ra...

Bên tai, hơi thở của hấn nóng hổi khiến khuôn mặt của đội trưởng đội GTT đỏ như trái cà chua!

- Nhóc lùn... tôi - yêu - em!!!

***** END *****
